Rèn luyện Kỹ năng sống dành cho Học sinh

LẠC QUAN!

27 bài học về Tinh thần Lạc quan

dành cho học sinh thiên tài

Hàng ngày, hãy vui vẻ học tập, vui vẻ suy nghĩ, vui vẻ trong mọi hoạt động - bạn nhất định sẽ thành công!

BEST SELLER

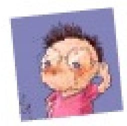
Một cuốn sách hay & bổ ích đối với quá trình trưởng thành của Trẻ

Hỗ trợ phụ huynh trong việc giáo dục trẻ

NXB VĂN HÓA - THÔNG TIN

Mục lục

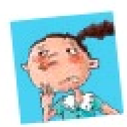

Giới thiệu nhân vật

Đức Long

"Vua nghịch ngợm" nổi tiếng, thông minh, dũng cảm, có tinh thần chính nghĩa, là đại ca của Bang Nghịch ngợm.

Thanh Giang

Lớp trưởng, ở lớp là một học sinh ưu tú, ở nhà là con cưng của cả nhà, bạn cùng lớp với Đức Long.

Nam Phong

Sở trường thể dục, làm việc nóng nảy, câu cửa miệng: "Biết rồi!". Là một thành viên của Bang Nghịch ngợm

Tiến Đạt

Chịu ảnh hưởng của bố là một nhà nghệ thuật, quyết tâm trở thành một nhà điêu khắc tượng nổi tiếng. Là một thành viên của Bang Nghịch ngợm.

Hà Huy Tùng

Người thông minh nhất lớp, tính cách hơi nhỏ nhen, ngồi cạnh Thùy Dương, là địch thủ số một của Đức Long.

Thùy Dương

Thông minh, xinh đẹp, giỏi ca hát, là bạn thân của Thanh Giang.

Thế Hùng

Có bố là MC trên truyền hình, nói chuyện hơi lắp bắp, không tự tin.

Mạnh Cường

Học sinh từ quê chuyển lên, sức mạnh vô địch, tính tình thẳng thắn.

Để trưởng thành không còn phiền não

"Tại sao các bạn lại không chơi với mình?", "Mình có phải là đứa trẻ rất tệ không?", "Mình thực sự, thực sự rất ghét cậu ấy!"... Trời ơi! Bao nhiêu là vấn đề! Làm trẻ con thật là khổ! Mình chỉ mong lớn nhanh thôi!

Đừng lo lắng! Trốn tránh vấn đề không phải là biện pháp giải quyết tốt nhất. Trên con đường trưởng thành chúng ta chắc chắn sẽ gặp rất nhiều khó khăn, sẽ có lúc cảm thấy bực dọc, buồn bã, lo lắng... Khi giở cuốn sách này, chúng ta sẽ phát hiện thấy đôi khi mình rất giống với sự nghịch ngợm của Đức Long, có lúc lại nhỏ nhen như Hà Huy Tùng, rồi lại là một cô bé hay làm nũng mẹ ở nhà như Thanh Giang...

Nhưng chúng ta đừng thỏa hiệp, bởi chúng ta hoàn toàn không cô đơn, những bạn cùng độ tuổi với chúng ta cũng gặp phải những vấn đề khó khăn tương tự. Thế nên đừng buồn nhé! Chúng ta không phải những đứa trẻ hư, tất cả những điều chúng ta tưởng chừng là tồi tệ đều không có gì to tát cả, chúng ta sẽ học được rất nhiều kinh nghiệm và bài học từ trong mỗi câu chuyện, điều này sẽ giúp ích rất nhiều cho sự trưởng thành sau này.

Vậy, hãy cùng thưởng thức những câu chuyện thú vị trong cuốn sách này nhé! Sự trải nghiệm cùng nhân vật chính có thể giúp chúng ta hiểu rõ hơn những khó khăn trong cuộc sống, từ đó giúp chúng ta rèn luyện và trưởng thành lành mạnh!

01 Cây thần kỳ đầy thức ăn

Chuyện xung quanh ta

Lớp Đức Long có ba “vua”: Một là “vua thông minh” Hà Huy Tùng; hai là "vua nghịch ngợm” Đức Long; và ba là "vua quà vặt” Nam Phong.

Nam Phong được phong là “vua quà vặt” không phải không có lý do đâu nhé. Đó là bởi trong túi cậu ấy lúc nào cũng có đủ các loại quà vặt khác nhau; một túi thì đựng đầy kẹo sô-cô-la, một túi thì đựng đầy hoa quả; một túi khác lại có thịt bò khô; một túi khác nữa thì

đựng đầy thạch... Bạn đi qua người cậu ấy chẳng khác nào đi qua một cửa hàng bánh kẹo, sẽ ngửi thấy nhiều mùi rất thơm.

Mặc dù Nam Phong có rất nhiều quà vặt nhưng cậu ấy lại chẳng bao giờ cho các bạn cùng lớp. Muốn Nam Phong vui vẻ bỏ đồ ăn của mình chia cho mọi người thì đúng là khó hơn lên trời, ngay cả bạn thân của cậu ấy là Đức Long cũng không ngoại lệ.

- Nam Phong, cho tớ xin một ít sô-cô-la.

- Được rồi, nhưng chỉ một ít thôi nhé!

Nam Phong vừa cau mày khó nhọc nói, vừa thận trọng thò tay vào túi lấy ra một viên kẹo sô-cô-la.

- Hả? - Đức Long trợn mắt - Một viên thì ăn đủ làm sao được?

- Không đủ à? Thế thì tớ cho thêm ít nữa.

Nam Phong vò đầu, rồi làm như phải quyết định một việc quan trọng, lấy thêm một viên nữa, thực ra trong túi cậu còn nhiều lắm, nhưng cậu tiếc.

- Ăn chả bõ dính răng. Thôi, tớ không ăn nữa.

Đức Long nói và giận dữ bỏ đi.

Nam Phong keo kiệt như thế, chả trách không ai muốn chia phần cho cậu ấy là phải.

Nhớ lại hôm cô Lan đưa cả lớp đến xưởng chế tạo ô tô để tham quan. Trước khi đi cô đã dặn:

- Ngày mai chúng ta cùng đi tham quan chứ không phải đi picnic, bởi vậy mọi người đừng mang nhiều đồ ăn quá, chỉ cần mang bữa trưa theo là đủ rồi.

Đến trường, thấy mọi người đều làm theo lời cô giáo dặn, mang đồ ăn đủ cho bữa trưa, chỉ có Nam Phong là xách cả một ba lô thức

ăn đến.

Mọi người đến xưởng chế tạo ô tô xếp hàng rất ngay ngắn và bắt đầu tham quan.

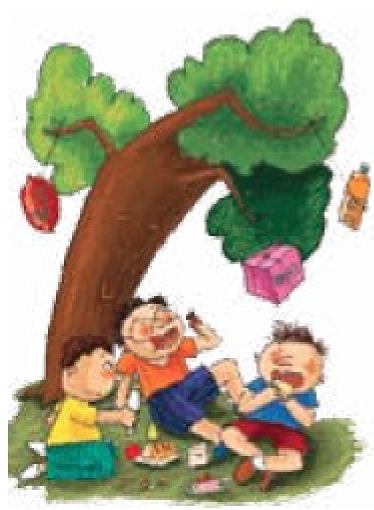
- Các em hãy lấy giấy và bút ra, vừa quan sát, vừa ghi chép nhé! - Cô Lan dặn dò.

Thời gian buổi sáng nhanh chóng trôi qua, giờ ăn trưa đã đến. Lúc này, Nam Phong phát hiện ra chiếc ba lô đựng đầy đồ ăn vặt của mình đã biến mất. Thì ra trong giờ học, cậu một tay cầm bút, một tay cầm giấy, không còn tay để xách ba lô nữa. Thế nên cậu cũng không biết cái ba lô đã bị vứt ở chỗ nào.

- Không sao đâu, Đức Long và các bạn đều mang bữa trưa theo, bảo họ chia cho mình một ít là được. - Nam Phong nghĩ thầm trong bụng.

- Tiến Đạt, chia cho tớ nửa cái bánh mì nhé!

- Không được! Tớ chỉ có một cái thôi.

- Đức Long, cậu có hai cái hamburger, cho tớ một cái được không?

- Không được đâu, mặc dù tớ rất gầy nhưng lại ăn khỏe lắm.

Nam Phong thất vọng. Cậu tự nhủ bạn tốt gì mà như vậy, xin một ít thức ăn mà cũng không chịu!

Lúc Nam Phong đang cố chịu đựng cơn đói thì Đức Long và mấy bạn khác vẫy tay gọi cậu lại, nói giọng đầy thần bí:

- Nam Phong, mau lại đây! Bọn tớ phát hiện ra một cái cây mọc đầy đồ ăn này!

Đói tới mức hoa mày chóng mặt, nên khi nghe nói có đồ ăn là hai mắt Nam Phong sáng lên, cậu chẳng nghĩ ngợi gì, lập tức lao tới gốc cây mà Đức Long và các bạn đứng ở đó. Ngẩng đầu nhìn lên, đúng thật! Trên cây mọc đầy bánh bao, bánh quy và cả xúc xích nữa.

Nam Phong bất chấp tất cả, trèo lên cây hái bánh bao xuống để ăn. Nhìn dáng vẻ như chết đói chết khát của cậu, mấy người bạn thân không nhịn được cười, sau đó họ lần lượt hái thức ăn trên cây xuống, cùng nhau ngồi ăn uống vui vẻ.

Lúc này, Nam Phong mới hiểu ra, chỗ thức ăn này là do Đức Long bày trò treo lên cây, mọi người đang muốn cậu cùng chia sẻ đồ ăn! Nghĩ lại hành động keo kiệt của mình trước đó, cậu thấy thật xấu hổ.

Câu chuyện nhỏ, trí tuệ lớn

Một hôm, cáo mời hạc trắng tới ăn cơm, nhưng nó lại không muốn chia sẻ món canh thịt ngon lành cho bạn. Thế là nó dùng một chiếc đĩa nhỏ, đổ ít nước canh ra rồi nói: "Chị hạc trắng, đừng khách sáo, chị ăn đi nhé!" Hạc trắng nhìn đĩa thức ăn vô cùng giận dữ, bởi vì mỏ của nó vừa nhọn vừa dài, làm sao mà uống được nước thịt trong cái đĩa. Nhưng con cáo thì ngoác cái miệng rộng của mình ra uống sạch chỗ nước canh, lại còn giả bộ hỏi hạc trắng: "Chị ăn no rồi sao? Canh tôi nấu có hợp khẩu vị chị không?"

Hạc trắng cười nói: "Cảm ơn bữa trưa của anh, mai tôi mời anh tới nhà tôi ăn cơm nhé!" Con cáo đang chờ hạc trắng nói câu này, vội

vã đáp: "Được thôi, tôi nhất định sẽ đến."

Cáo nghĩ bụng lần này tới nhà hạc trắng phải ăn nhiều một chút. Thế là hôm sau, nó nhịn đói rồi đến nhà hạc trắng từ sớm để chờ bữa cơm trưa. Cáo vừa tới nhà hạc trắng đã ngửi thấy mùi thơm của cá, trong lòng thầm vui. Lúc sau, hạc trắng mang ra một cái bình cao cổ đựng đầy cá và canh cá đặt trước mặt cáo, nói: "Anh cáo, ăn đi, đừng khách sáo nhé!" Cái miệng bình bé xíu, cho dù làm thế nào cáo cũng không thể cho miệng mình vào đó được. Nó đành giương mắt lên nhìn hạc trắng thò mỏ vào uống từng ngụm nước canh.

Cuối cùng, cáo buồn bã cúi đầu, ôm bụng đói về nhà. Bởi không chịu chia sẻ đồ ăn cho hạc trắng, nên cuối cùng cáo đã bị hạc trắng dùng đúng phương thức đó để đối xử lại, hơn thế, cáo còn mất đi một người bạn.

Trắc nghiệm tâm lý

Nếu bạn có một quả táo, mang chia cho một người bạn tốt, vậy thì hai người sẽ cùng được ăn một quả táo rất ngon; nếu bạn có một chuyện buồn phiền, bạn tâm sự với bạn bè, vậy thì phiền não của bạn sẽ giảm bớt một nửa. Đây chính là sức mạnh của sự chia sẻ! Nhưng chia sẻ không có nghĩa là đưa món đồ mình thích cho người khác là xong. Chia sẻ cũng là một môn nghệ thuật mà bạn cần học đấy nhé!

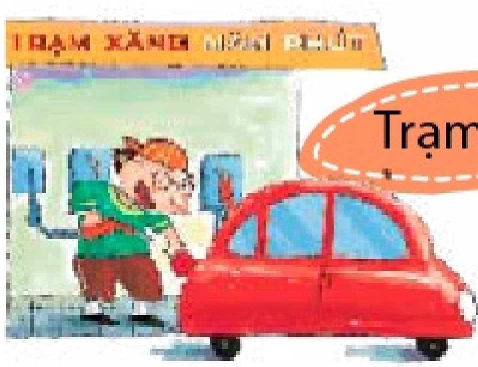
A Tìm hiểu nhu cầu của người khác	Nếu bạn thân của bạn đang cần gấp một món đồ gì đó mà bạn lại có, thì lúc này bạn nên lấy nó ra để chia sẻ! Tin rằng bạn thân của bạn chắc chắn sẽ vui lắm đấy!
B Giới thiệu thứ mà mình thích	Nếu bạn có một món đồ mà bản thân mình rất thích, rất hy vọng được người khác khẳng định, thì bạn đừng lo lắng việc khoe với mọi người sẽ khiến nó bị hỏng hay không được khen ngợi! Hãy dũng cảm giới thiệu nó cho mọi người, tin rằng mọi người sẽ sẵn sàng chia sẻ niềm vui với bạn!
C Cùng gieo hạt giống vui vẻ	Nếu bạn biết cách nào để mình vui vẻ, biết phương pháp nào để giải tỏa nỗi buồn, biết cách nào để giữ sự lạc quan, thì bạn đừng quên chia sẻ nó cho bạn bè. Cùng gieo hạt giống vui vẻ đi khắp nơi nhé!
...	...

Đề nghị

Trong cái đầu nhỏ thông minh của bạn còn điều gì đáng để chia sẻ hoặc việc gì cần chú ý khi chia sẻ? Hãy viết ra giấy và chia sẻ niềm vui cho nhiều người hơn, đó cũng là cách để giảm bớt nỗi buồn cho mình đấy!

Trạm xăng năm phút

Tặng bạn hoa hồng, tay còn mùi hương.

Ngạn ngữ

Bạn có một suy nghĩ, tôi có một suy nghĩ, nếu chúng ta chia sẻ cho nhau thì sẽ có được rất nhiều suy nghĩ mới.

Chia sẻ không có nghĩa là mất đi mà là đôi bên cùng có lợi, là một việc rất đáng vui. Bạn chia sẻ với người khác thì người khác cũng sẽ quan tâm và giúp đỡ bạn.

Trong đại gia đình của xã hội, mọi người quan tâm, yêu thương, chăm sóc lẫn nhau sẽ khiến bạn cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

02 Cách ghi nhớ đặc biệt

Chuyện xung quanh ta

“Đề thi là của cô, còn điểm thi lại là của mình.” Nam Phong vừa lẩm bẩm, vừa lôi quyển sách tiếng Anh trong ngăn kéo ra.

Tiết này là tiết tự học tiếng Anh, cô giáo tiếng Anh yêu cầu mọi người ôn tập và học thuộc lại toàn bộ từ mới của bài học trước, bởi sáng mai sẽ có bài thi nghe, viết. Còn một tuần nữa là sẽ thi học kỳ, thầy cô giáo nào cũng giao nhiều bài tập, ai cũng nói là phải ôn tập nhiều trước khi thi, cô giáo tiếng Anh cũng không ngoại lệ.

- Haiz... mệt quá đi mất!

Nam Phong mở quyển sách tiếng Anh ra, bắt đầu học thuộc từ mới. Nhưng không chuyên tâm thì sao có thể học được đây! Những

chữ cái tiếng Anh chẳng khác nào những con kiến đang bò đi bò lại trước mặt Nam Phong, cậu không thể nhập tâm vào được. Nửa tiếng đồng hồ đã trôi qua mà Nam Phong chỉ nhớ được có 10 từ. Với tốc độ "ốc sên" này, cho dù có thức cả đêm nay thì sáng mai cũng chẳng thể nào thuộc hết được!

Nam Phong quay đầu sang nhìn Đức Long ngồi bên cạnh.Gương mặt bình thường lúc nào cũng cười cợt của Đức Long giờ nhăn tít lại, miệng lẩm bẩm học thuộc.

Nam Phong huých vào tay Đức Long một cái:

- Làm thế nào giờ? Ôn thi cuối kỳ khổ quá đi mất!

Đức Long gặp người cùng suy nghĩ với mình, lập tức đưa tay phải ra, nắm chặt lấy tay Nam Phong:

- Đúng là tư tưởng lớn gặp nhau!

Hai người nhìn xung quanh, xem còn ai đồng tình với mình nữa không.

Bước vào giai đoạn ôn thi học kỳ, không khí trong lớp trầm hẳn, giờ tự học không có cô giáo quản lý mà các bạn vẫn tự giác chăm chỉ

học bài. Nhưng thi thoảng vẫn vang lên một hai tiếng thở dài ngao ngán.

- He he! Xem ra ngoài hai cậu thì các bạn khác cũng đang buồn rầu vì chuyện ôn thi cuối kỳ đấy! - Một cậu bạn nói.

Nam Phong và Đức Long nhìn nhau cười:

- Ha ha, xem ra những người cùng suy nghĩ với chúng ta không ít đâu.

Đúng lúc đó, một tiếng cười khẽ khàng vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của phòng học. Đức Long và Nam Phong lập tức quay sang, thì ra là Thùy Dương và Thanh Giang đang trốn ở góc phòng, vừa cười vừa hí hoáy viết gì đó.

- Thật quá đáng, là lớp trưởng mà trong giờ tự học lại không gương mẫu - Đức Long bực bội nghĩ, rồi lớn tiếng nói:

- Thanh Giang, giờ tự học cậu không ôn bài mà lại ngồi nói chuyện à?

Lớp trưởng Thanh Giang là người hoàn hảo đến mức tìm được sai sót của bạn ấy không khác nào tìm kim đáy bể. Hôm nay, khó khăn lắm mới bắt được cơ hội này, Đức Long đương nhiên không dễ dàng bỏ qua.

- Tớ với Thùy Dương đều đang học từ mới tiếng Anh mà! Thanh Giang giải thích.

Đức Long không tin lời Thanh Giang, cậu nói với giọng mỉa mai:

- Học từ mới mà lại cười sao? Ai tin cơ chứ!

Thanh Giang kiên nhẫn giải thích với Đức Long:

- Chăm chỉ học bài không có nghĩa là phải cắm mặt vào học, tớ với Thùy Dương dùng trò chơi để học thuộc từ mới. Là thế này này.

Thanh Giang vừa nói vừa làm động tác với Thùy Dương. Thì ra hai bạn đang chơi một trò chơi, trong cùng một khoảng thời gian, ai nhớ được nhiều từ nhất thì người đó sẽ thắng và được làm tướng quân, còn người thua sẽ phải làm lính, chịu sự sai bảo của tướng quân. Chính nhờ phương pháp này mà hai bạn đã vui vẻ ôn tập được quá nửa số từ mới.

- À, thì ra là thế! - Đức Long ngượng ngùng gãi đầu. Không khí trầm lặng của lớp học lúc trước đã biến mất, các bạn cũng đua nhau học theo cách này, hai người tạo thành một nhóm, hào hứng học thuộc các từ mới tiếng Anh.

Câu chuyện nhỏ, trí tuệ lớn

Dũng sĩ Sisyphus vì một việc nhỏ xúc phạm tới thần Zues nên đã bị phạt, hàng ngày phải đẩy một tảng đá từ dưới chân núi lên đỉnh núi. Nhưng tảng đá khổng lồ đó có hình tròn, mỗi lần lên tới đỉnh núi là nó lại lăn xuống. Bởi vậy Sisyphus phải tiếp tục cuộc hành trình hết ngày này qua ngày khác. Cuộc sống của chàng cứ lặp đi lặp lại trong một chuỗi các hành động đơn điệu, khô khan đó.

Nhưng lâu dần, Sisyphus lại phát hiện ra niềm vui từ chính công việc tưởng chừng vô vị này. Chàng phát hiện dưới sự tác động của mình, hòn đá như đang hát lên một bản nhạc hoàn hảo. Chàng dũng sĩ chìm đắm trong niềm hạnh phúc, không còn cảm thấy đau khổ nữa. Và khi cuộc sống đã tràn đầy niềm vui thì một hôm, hòn đá được đẩy lên đỉnh núi bị bất động, sức mạnh của lời nguyền đã hết hiệu lực, Sisyphus cũng được giải phóng khỏi công việc khổ sai.

Sở dĩ Sisyphus được giải thoát khỏi sự trừng phạt này là vì chàng đã phát hiện ra niềm vui từ những điều đơn điệu. Thực ra, học tập cũng như vậy, chỉ cần chúng ta đối diện với nó bằng tâm lý tích cực, thì sẽ có một ngày bạn phát hiện ra niềm vui từ việc học, sẽ gặt hái được nhiều thành công hơn.

Mình nên làm thế nào?

Ngày nào cũng phải làm bài tập, chán thật đấy! Vì sao cứ phải chép đi chép lại các từ mới nhỉ? Bực bội ghê cơ! Ai cứu tôi với...

Ha ha, bạn lạc hậu quá! Giờ chẳng còn ai nói việc học vô vị nữa. Đó là bởi bạn chưa tìm được phương pháp học chính xác thôi! Không tin hả? Vậy thì hãy xem việc học như thế này thú vị không nhé.

Học thuộc từ mới tiếng Anh

Đừng lo việc bạn không nhớ được nhiều từ và những cách phát âm phức tạp của chúng. Hãy thử đổi cách khác xem sao! Chỉ cần tách các từ mới, bạn sẽ phát hiện ra nó dễ nhớ hơn rất nhiều! Ví dụ: starfish (sao biển), chỉ cần chia từ này ra thành hai từ là “star” và “fish” là bạn có thể nhớ được rồi: Một loài sinh vật biển có hình dạng giống ngôi sao, đó chính là sao biển! Như vậy là vừa dễ nhớ, vừa thú vị đúng không nào?

Học văn

Tớ sợ viết văn lắm, lần nào viết văn cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Ha ha, nói cho bạn biết nhé, chỉ cần thường xuyên quan sát và phát huy trí tưởng tượng của mình, bài văn của bạn chắc chắn sẽ rất hay cho mà xem. Ví dụ, nếu bạn nhìn vào bầu trời, bạn có thể nghĩ tới mây trắng, cầu vồng, còn có thể tưởng tượng ra Ngọc hoàng đại đế, Hằng Nga, Tôn Ngộ Không… nữa đấy!

Nhớ đơn vị toán học

Các đơn vị toán học quả thực khó nhớ! Nhưng không sao, chúng ta có thể biến chúng thành một bài vè cho dễ nhớ. Dưới đây là cách dùng các ngón tay để nhớ các đơn vị trong toán học đấy:

Người một nhà

Người một nhà vô cùng thân thiết

Ông ngón út là mi li mét

Bố áp út là cen ti mét

Mẹ ngón giữa là đề xi mét

Anh ngón trỏ đích thị là mét

Em ngón cái là ki lô mét

Mỗi ngón tay cách 10 đơn vị.

Đề nghị

Bạn thấy học như vậy thật thú vị phải không? Hãy động não và tìm ra phương pháp phù hợp hơn với bạn, để việc học trở nên vui vẻ, nhẹ nhàng hơn nhé!

Đọc sách có thể mang lại cho con người niềm vui, khả năng và sự sang trọng.

- Francis Bacon

Một bài toán giải cả ngày không xong, quả thực là nản! Đã thế ngày nào cũng phải làm bài tập, học thuộc từ mới... Trong quá trình học tập, chúng ta gặp rất nhiều trở ngại, có những lúc còn cảm thấy vô cùng khô khan, đơn điệu, từ đó ảnh hưởng tới hiệu quả học tập. Thực ra, trong học tập có rất nhiều niềm vui, quan trọng là chúng ta có phát hiện ra những niềm vui đó hay không. Ví dụ,

khi học từ mới, bạn có thể thông qua trò chơi để tăng cường trí nhớ; các kiến thức lịch sử có thể trở thành một câu chuyện lịch sử...

Chúng ta cần đối diện với vấn đề, học tập bằng thái độ tích cực và có hành động cụ thể, cuối cùng chúng ta sẽ tìm được niềm vui từ việc học.

03 Món canh sườn thần kỳ

Chuyện xung quanh ta

Mấy hôm nay, Đức Long rất buồn. Bố thì đi công tác, mẹ lại bị ngã trẹo chân.

- Haizz... không biết một mình mẹ đi bệnh viện lấy thuốc có được không?

Đang là giờ học nhưng Đức Long rất lo lắng cho mẹ, không thể tập trung được vào bài giảng.

Sáng nay, Đức Long định gọi điện thoại cho cô Lan xin phép nghỉ học. Bố đi công tác, nhà chỉ còn cậu là con trai nên cậu định đưa mẹ tới bệnh viện lấy thuốc. Nhưng mẹ kiên quyết không cho Đức Long nghỉ học, mẹ nói một mình mẹ tới bệnh viện cũng được.

- Đức Long, nếu con xin nghỉ học thì mẹ không đến bệnh viện nữa.

Để không ảnh hưởng tới việc học của Đức Long, mẹ đã dọa cậu như vậy. Thấy mẹ nói thế, Đức Long cũng chẳng còn cách nào khác. Nhưng cậu vẫn nhanh trí nghĩ ra một cách.

Đức Long lấy ra một tờ giấy trắng, viết lên đó bằng mực đỏ: “Người tốt bụng, xin hãy giúp đỡ mẹ cháu! Cháu cảm ơn!” Sau đó cậu dùng băng dính hai mặt dán lên lưng mẹ nhân lúc mẹ không để ýï.

“Reng, Reng...” Tiếng chuông lảnh lót vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Đức Long. Đã đến giờ tan học! Cậu vội vàng cất sách vở, định tranh thủ giờ ngủ trưa về nhà nấu cơm cho mẹ.

- Đức Long, đi thôi! Đến cửa hàng bách hóa mua đồ cùng tớ! - Cậu bạn thân Tiến Đạt gọi.

- Tớ không đi đâu, tớ phải về nhà!

- Về nhà? - Tiến Đạt mở to mắt xem chừng khó hiểu. - Nghỉ trưa được có hai tiếng đồng hồ, cậu về nhà thì không còn thời gian ngủ trưa nữa, chiều nay thi đấy!

- Mẹ tớ bị trẹo chân, tớ phải về nhà nấu bữa trưa cho mẹ. - Đức Long nói xong bèn chạy đi.

Đức Long vào siêu thị, định bụng mua một ít sườn về nấu canh cho mẹ. Bởi vì cậu nghe bác sĩ nói, người bị thương ở gân cốt thì uống nhiều canh sườn sẽ tốt cho sức khỏe. Cậu định ngày nào cũng nấu canh cho mẹ uống, cho tới khi nào chân mẹ khỏi hẳn thì thôi.

Mua được sườn rồi vẫn chưa được, còn phải học cách nấu canh sườn nữa! Đức Long vò đầu, ngượng ngùng hỏi một cô đang xếp hàng trước cậu:

- Cô ơi, cô có biết nấu canh sườn thế nào không? Mẹ cháu bị trẹo chân, phải uống canh sườn.

- Chà, cháu đúng là một cậu bé có hiếu!

Cô khen ngợi Đức Long, rồi nói cho cậu biết bí quyết nấu món canh này.

Trên đường từ siêu thị về nhà, Đức Long không nghĩ đến điều gì khác, chỉ một lòng một dạ nghĩ về bí quyết nấu canh sườn. Miệng cậu lẩm bẩm học thuộc, chỉ sợ mình quên mất.

Vừa về đến nhà, Đức Long đã lao ngay vào bếp nấu nướng, cậu mệt đến nỗi toát hết cả mồ hôi. Nhưng trong lòng thì vui vẻ nghĩ:

- Bố không có nhà, mình vẫn có thể chăm sóc được mẹ.

Cuối cùng, món canh sườn cũng nấu xong, vừa thơm vừa mềm.

- Woa, thơm quá... Ngon thật! - Mẹ luôn miệng khen, mẹ thực sự không tin cậu con trai nghịch ngợm của mình lại biết nấu canh.

- Mẹ thích ăn thì ngày nào con cũng nấu cho mẹ nhé! - Đức Long quả quyết nói.

Sau đó, trong suốt thời gian chân mẹ đau, trưa nào cậu cũng về nhà nấu canh sườn cho mẹ. Nhờ sự chăm sóc chu đáo của cậu mà mẹ đã bình phục rất nhanh.

- Thật là hiếm có, chân cô bị trẹo như vậy mà vài hôm đã khỏi rồi. - Bác sĩ kiểm tra xong, kinh ngạc nói.

- Cũng nhờ cậu con trai hiếu thuận của tôi! - Mẹ xoa đầu Đức Long, tự hào nói. - Suốt mấy ngày vừa rồi, ngày nào cháu cũng tranh thủ về nhà buổi trưa để nấu canh sườn cho tôi ăn.

- Ồ! Thì ra là thế! Quả đúng là cậu bé hiếu thảo!

Câu chuyện nhỏ, trí tuệ lớn

Ngày xưa, hai vương quốc Kashi và Biti xảy ra chiến tranh liên miên. Bên vương quốc Biti nhờ có một con voi có sức mạnh vô địch, nên lần nào cũng đánh cho đội quân của Kashi thua tơi bời. Vậy là quốc vương Kashi bèn hạ lệnh tìm kiếm voi khỏe trong cả nước.

Không lâu sau, có người phát hiện trên núi có một con voi. Quốc vương biết tin lập tức phái quân đội đi và bắt được con voi đó về cung. Trong lúc cao hứng, quốc vương bèn xây cho con voi một căn nhà rất đẹp, dưới đất lót thảm mềm mại, cho nó ăn những món ăn ngon nhất, còn mời người đánh đàn cho nó nghe, nhưng con voi vẫn không có phản ứng gì.

Quốc vương Kashi vô cùng sốt ruột, bèn hỏi: “Vì sao ngươi không chịu ăn uống gì?” Con voi nói: “Tôi ở đây được hưởng phúc, còn bố mẹ tôi vẫn sống trong núi, mắt họ mù cả, vẫn phải chịu đói chịu khát. Chỉ nghĩ đến đó là tôi đã buồn không ăn nổi rồi... Quốc vương, xin ngài hãy thả tôi về để tôi làm tròn chữ hiếu với bố mẹ tôi! Sau này bố mẹ tôi đi rồi, tôi sẽ quay lại đây hầu hạ ngài.”

Quốc vương Kashi nghe con voi nói xong, vừa cảm động vừa xấu hổ, bèn thả nó về. Đồng thời còn ban lệnh rằng, mọi người đều phải hiếu thuận với cha mẹ mình, nếu ai bất hiếu sẽ bị trừng phạt thích đáng.

Vài năm sau, con voi quay về hoàng cung. Quốc vương Kashi vui lắm, lập tức phái nó tấn công nước Biti. Nhưng voi lại khuyên quốc vương nên dừng chiến tranh, để nó làm sứ giả hòa bình tới nước Biti. Quả nhiên, con voi đã hóa giải được ân oán giữa hai nước, giúp nhân dân hai nước được an cư lạc nghiệp.

Mình nên làm thế nào?

Trong Nhị thập tứ hiếu (24 câu chuyện hiếu thuận của Trung Quốc xưa), Lưu Hằng (Hán Văn Đế) mỗi lần sắc thuốc xong cho người mẹ bệnh nặng, đều nếm thử trước rồi mới bón cho mẹ uống; Hoàng Hương và cha nương tựa vào nhau mà sống, ngày mùa hè, chàng đích thân quạt mát cho cha; mùa đông, chàng lại dùng thân thể mình sưởi ấm chăn cho cha... Những câu chuyện về họ truyền từ đời này sang đời khác, đã trở thành những giai thoại.

Hiếu thuận với cha mẹ đã trở thành truyền thống đẹp đẽ của nhân loại. Trong cuộc sống, rất nhiều việc làm nhỏ cũng có thể thể hiện được sự hiếu thuận của chúng ta với cha mẹ. Vậy, chúng ta hãy bắt đầu làm từ những việc nhỏ để thể hiện lòng hiếu thuận của mình nhé!

Tớ có thể nhớ được sinh nhật của bố, mẹ và ông bà.

Bình thường tớ luôn chủ động giúp mẹ làm việc nhà.

 Lần trước bố tớ bị đứt tay, tớ đã giúp bố băng lại và dặn bố bôi thuốc mỗi ngày!

Mỗi năm vào ngày tết của mẹ, tớ đều tự làm thiệp chúc mừng để tặng mẹ, hơn nữa bình thường tớ cũng xoa bóp cho mẹ đấy!

 Tớ thường đi tập thể dục với ông nội, còn trồng cây với ông nữa!

Bà nội tớ hát dân ca hay lắm, mặc dù tớ nghe không hiểu nhưng vẫn cổ vũ bà.

Đề nghị

Bạn thì sao? Bạn có cách gì để thể hiện sự hiếu thuận với cha mẹ không? Có cách gì để làm người lớn vui lòng không? Hãy cùng viết ra nhé!

Lão ngô lão dĩ cập nhân chi lão

Ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu.

- Mạnh Tử -

(Câu này nghĩa là: Tôn kính bậc cha anh của mình, từ đó tôn kính bậc cha anh của người khác. Thương hàng con em của mình, từ đó thương hàng con em của người khác.)

Chúng ta lớn khôn nhờ dòng sữa ngọt ngào của mẹ, học bước đi trong sự cổ vũ động viên của cha mẹ; khi chúng ta bị ốm, cha mẹ lo lắng không yên; khi đi học, chúng ta cũng tiêu tốn không ít tâm huyết của cha mẹ. Chúng ta dần dần trưởng thành trong sự quan tâm tận tình, chu đáo của cha mẹ như thế.

Sự quan tâm và yêu thương của cha mẹ là vô tư nhất, công ơn dưỡng dục của cha mẹ chẳng bao giờ có thể trả hết được. Cổ nhân nói: “Trong đạo đức, chữ hiếu đứng đầu”. Phải biết yêu thương cha mẹ của mình thì mới có thể yêu thương được đồng loại.

Bạn có nhớ ngày sinh nhật của cha mẹ không? Bạn có thường giúp cha mẹ làm những việc trong khả năng của mình không? Bình thường bạn có trao đổi, tâm sự với cha mẹ không? Nếu chưa thì hãy hành động ngay từ bây giờ nhé!

04 Cuộc chiến viên pin

Chuyện xung quanh ta

“Vù...” Một thứ gì đó bay lướt qua mặt Thanh Giang. “Bụp” một tiếng, nó rơi ngay vào thùng rác.

Thanh Giang nhìn lại, hóa ra là một cục pin. Cô bạn không nói lời nào, vội vàng chạy lên, cho tay vào thùng rác, lục lọi giữa đống giấy vụn và vỏ hoa quả, nhặt cục pin lên.

Đang là giờ giải lao, có bạn thì đùa nghịch trên hành lang, có bạn thì chơi bóng trên sân vận động, chỉ còn lác đác vài người ở lại trong lớp.

“Ai ném pin vào thùng rác nhỉ? Chắc chắn là một người trong lớp rồi.” Thanh Giang cau mày, suy nghĩ nhanh trong đầu, nhìn khắp lớp một lượt.

Tiến Đạt và Nam Phong hình như nhận ra tâm trạng của Thanh Giang, vội vàng cầm sách lên nói:

- Không phải bọn tớ đâu nhé, bọn tớ đọc sách từ nãy đến giờ.

- Không phải họ thì là… - Thanh Giang vừa suy nghĩ vừa chuyển ánh mắt, lúc này cô nhìn thấy Mạnh Cường.

- Không phải tớ, không phải tớ. - Mạnh Cường lắc đầu nguầy nguậy. - Tớ đang tập viết từ mới nãy giờ.

Thanh Giang nhìn xuống quyển vở của Mạnh Cường, trên đó viết chi chít những từ mới tiếng Anh.

- Mình không tin là mình không tìm ra "hung thủ". Thật vô ý thức, dám vứt pin lung tung! - Thanh Giang vừa giận dữ nghĩ, vừa nhét cục pin vào túi mình.

- Reng… - Tiếng chuông báo giờ vào lớp đã vang lên. Các bạn ùa vào lớp, vừa mới ngồi vào chỗ thì bỗng dưng "vua nghịch ngợm" Đức Long chạy ào vào, hét lớn:

- Nhìn này, tớ làm thành công bảng điện rồi!

Mọi người đều ngó đầu ra nhìn, Đức Long cầm bảng điện trong tay, cái đèn nhỏ trên đó đang phát sáng.

- Woa, giỏi thật!

- Đức Long, cậu giỏi thật đấy!

Trong phút chốc, những tiếng tán thưởng vang lên khắp lớp, Đức Long lại càng đắc ý.

- Đức Long, cho tớ xem một chút!

Đức Long ngẩng đầu lên nhìn. Haizz, thì ra cô bạn lớp trưởng Thanh Giang cũng có hứng thú với kiệt tác của cậu? Quả là ngạc nhiên!

- Cầm lấy. - Đức Long đắc ý nói.

Nhưng cậu chưa hết đắc ý thì đã nghe thấy giọng nói giận dữ của Thanh Giang:

- Chính là cậu! Cuối cùng thì tớ cũng tìm được thủ phạm.

- Thế là sao? - Đức Long mở to mắt ngạc nhiên.

Đúng lúc đó thì cô Lan bước vào lớp, bắt đầu cho bài giảng mới.

- Hừ, sao gì? Tan học tớ sẽ tính sổ với cậu.

Thanh Giang quay đầu đi, nghiêm túc nghe giảng. Đức Long nghĩ thầm trong lòng: "Rốt cuộc Thanh Giang định nói gì nhỉ?"

Buổi học cũng kết thúc, Đức Long nhảy dựng lên như lò xo, hét lớn:

- Thanh Giang, cậu lại định làm gì tớ? Nói cho cậu biết, hôm nay tớ chẳng làm việc gì đâu đấy!

Thanh Giang móc cục pin trong túi ra:

- Cục pin này có phải của cậu không?

- Đúng thế, nhưng nó hết pin rồi, tớ vứt đi, với lại tớ chắc chắn là đã vứt vào thùng rác chứ có vứt lung tung đâu. Thế cũng sai à?

- Vứt rác vào thùng là đúng, nhưng vứt pin bừa bãi đương nhiên là không đúng! Cậu có ý thức bảo vệ môi trường không vậy? - Thanh Giang giận dữ nói.

- Để tớ giải thích cho. - "Vua thông minh" Hà Huy Tùng bắt đầu lên tiếng. - Một cục pin tiểu bị chôn dưới đất sẽ khiến 1m2 đất quanh

đó mất giá trị sử dụng; một cục pin có thể làm ô nhiễm 600 nghìn lít nước, tương đương với lượng nước của một người dùng trong cả đời; nếu chôn pin cũ xuống đất cùng với rác thải sinh hoạt thì kim loại nặng từ pin sẽ thẩm thấu vào đất, làm ô nhiễm mạch nước ngầm...

- Đừng nói nữa, tớ sẽ ném nó vào thùng rác tái chế ngay đây. - Đức Long vội vàng xua tay, cầm lại cục pin trong tay Thanh Giang, mặt đỏ như gấc chín.

Câu chuyện nhỏ, trí tuệ lớn

Ngày xửa ngày xưa, có một viên quan nhỏ mang văn kiện vào kinh thành, dọc đường đi nghỉ tại một nhà trọ nhỏ.

Trong nhà trọ có một cái giếng, nước giếng vừa trong vừa ngọt. Viên quan uống một ngụm nước giếng, cảm giác mệt mỏi tan biến hết.

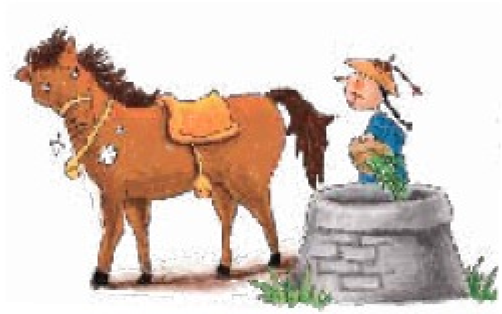
Sáng hôm sau, khi viên quan tới chuồng ngựa để dắt ngựa ra, thì thấy trước mặt ngựa vẫn là một đống cỏ ăn còn thừa.

- Sao thế này? - Viên quan nhìn mãi xung quanh không thấy chỗ nào có thể vứt rác được, chỉ có cái giếng.

- Thôi cứ vứt xuống giếng vậy, dù sao cũng chẳng ai nhìn thấy. - Viên quan nghĩ vậy rồi tiện tay vứt đống cỏ thừa xuống giếng, sau đó tiếp tục lên đường.

Khoảng một tháng sau, viên quan đã làm xong việc, trên đường từ kinh thành trở về lại vào nghỉ quán trọ đó. Lần này như lần trước, ông lại múc nước giếng lên uống. Nhưng vì trời tối nên không nhìn rõ, uống phải một ngọn cỏ trong nước. Ngọn cỏ mắc lại ở cổ họng, nuốt không xuống được, mà nhổ cũng không ra được. Viên quan đáng thương bị nghẹt thở và mất mạng. Ông không ngờ rằng, đó chính là ngọn cỏ mà lần trước ông đã vứt xuống giếng.

Bảo vệ nguồn nước quý giá, bảo vệ môi trường thân yêu là ý thức mà mỗi người chúng ta đều phải có.

Khoảng một tháng sau, viên quan đã làm xong việc, trên đường từ kinh thành trở về lại vào nghỉ quán trọ đó. Lần này như lần trước, ông lại múc nước giếng lên uống. Nhưng vì trời tối nên không nhìn rõ, uống phải một ngọn cỏ trong nước. Ngọn cỏ mắc lại ở cổ họng, nuốt không xuống được, mà nhổ cũng không ra được. Viên quan đáng thương bị nghẹt thở và mất mạng. Ông không ngờ rằng, đó chính là ngọn cỏ mà lần trước ông đã vứt xuống giếng.

Trận chiến bảo vệ trái đất

Tuần trước, trường Đức Long phát động một cuộc thi vẽ tranh "Dũng sĩ bảo vệ môi trường", chúng ta hãy cùng xem tác phẩm của Đức Long nhé.

Tiết kiệm dụng cụ học tập, tránh lãng phí.
Vặn nhỏ loa, giảm ô nhiễm tiếng ồn.
Nhớ tắt nguồn điện.
Trồng hoa để làm sạch không khí.
Có thể tái chế
Không thể tái chế
Phân loại rác tái chế và không thể tái chế.
Dùng nước tiết kiệm, dùng xong nhớ vặn chặt vòi nước.

Đề nghị

Để bảo vệ sức khỏe cho hành tinh xanh của chúng ta, hãy mau bắt tay hành động! Chúng ta có thể vẽ tranh tuyên truyền như Đức Long hoặc cuối tuần cùng cha mẹ tham gia hoạt động trồng cây xanh... Tóm lại, hãy kêu gọi những người xung quanh cùng tham gia bảo vệ môi trường, bảo vệ chính Trái đất xinh đẹp của chúng mình nhé!

Đừng quá chìm đắm vào chiến thắng cho rằng con người đã chinh phục được tự nhiên. Chiến thắng tự nhiên một lần, tự nhiên sẽ trả thù con người lại một lần.

- Friedrich Engels

Lốc xoáy, sóng thần, ô nhiễm nước, ô nhiễm không khí, biến đổi khí hậu... Các thảm họa tự nhiên đang xảy ra liên tiếp, ảnh hưởng nghiêm trọng tới cuộc sống của chúng ta. Chúng ta chỉ có một Trái đất, bởi vậy bảo vệ Trái đất mà chúng ta đang sinh sống là trách nhiệm của mọi người. Hãy bắt đầu từ những việc nhỏ nhất để bảo vệ hành tinh xanh nhé: Khi vứt rác, chủ động phân loại rác, tách riêng rác có thể tái chế và không thể tái chế; ra ngoài ăn cơm, tự mang theo bát đũa, hạn chế sử dụng bát đũa dùng một lần; rửa tay xong nhớ vặn chặt vòi nước, không tùy tiện lãng phí nguồn nước... Chỉ với những hành động rất nhỏ như vậy bạn cũng có thể giảm bớt nhiều gánh nặng cho môi trường của Trái đất. Chúng ta hãy cùng hành động nhé!

05 Hành động “cái chăn”

Chuyện xung quanh ta

- Nam Phong, đi ngủ thôi con, gần 10 rưỡi rồi. - Mẹ đẩy cửa phòng vào, thúc giục. Nam Phong đang cắm cúi làm mô hình rất say sưa. Nghe mẹ giục, cậu bé tỏ vẻ cáu kỉnh:

- Con đang làm mô hình, mẹ buồn ngủ thì cứ ngủ trước đi ạ!

Mẹ thấy con trai nói vậy, lửa giận bốc lên:

- Nam Phong, đến giờ đi ngủ thì phải ngủ, nếu không ngày mai sẽ không có sức để học được?

Thấy mẹ nổi giận, Nam Phong sợ hãi. Cậu vội vã cầm mô hình lên cho vào ngăn kéo.

- Vâng ạ, con đi ngủ ngay đây.

Nói xong cậu đứng lên, phủi qua bụi dưới bàn chân rồi chui vào chăn. Mẹ hài lòng gật đầu, vừa giúp cậu tắt đèn, vừa nói:

- Ngủ ngon, con trai!

- Chúc mẹ ngủ ngon! - Nam Phong co người trong chăn, khóe miệng không che giấu nổi sự đắc ý.

Mẹ vừa mới đi, Nam Phong đã bò dậy. Đầu tiên cậu rón rén đi tới bên cánh cửa, ghé tai lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài: Mẹ kéo đôi dép lê đi ra phòng khách, đèn phòng khách vụt tắt, sau đó mẹ lại đi vào phòng ngủ, đóng cửa phòng lại. Căn nhà lập tức trở nên yên tĩnh.

- Oh yeah! - Nam Phong nhảy lên sung sướng. - Mình lại tiếp tục được rồi.

Cậu lấy đèn pin và cái mô hình chưa hoàn thành trong ngăn kéo ra, chui vào trong chăn rồi thích thú làm tiếp.

Cảm giác làm mô hình thật là kỳ diệu, Nam Phong chăm chú vào tác phẩm của mình. Không lâu sau đó, một con tàu đã ra đời.

Thành công rồi! Nam Phong vừa đắc ý ngắm nghía tác phẩm của mình, vừa ngáp dài. Cậu nói với bản thân: "Ngủ thôi, ngủ thôi, nếu không mai không dậy nổi mất."

Cậu đặt đầu xuống gối là lập tức ngủ thiếp đi.

- Dậy mau! Trời sáng rồi. - Mẹ vừa gọi lớn vừa vỗ vào người Nam Phong.

- Gì thế ạ! - Nam Phong lười biếng trở mình rồi định ngủ tiếp. - Mẹ, cho con ngủ thêm lát nữa!

Mẹ đập mạnh lên giường:

- Không ngủ nữa, 7 giờ 20 phút rồi, muộn học rồi!

- 7h20 phút?

Nam Phong bật dậy như lò xo, vội vàng mặc quần áo rồi hét lớn:

- Mẹ, sao mẹ không gọi con dậy sớm? Làm con muộn học rồi! - Chỉ còn 10 phút là vào giờ học, cậu bé không kịp đánh răng rửa mặt, vội vàng đeo ba lô, vơ vội cái bánh mì trên bàn rồi hấp tấp lao đến trường.

Lúc Nam Phong chạy đến nơi thì trên sân trường đã không một bóng người, trong các lớp học đã vang lên tiếng đọc bài.

- Ôi, lại đi muộn rồi. - Nam Phong buồn bã vò đầu bứt tai.

Tiết đầu là giờ của cô Lan - chủ nhiệm lớp, nghĩ đến ánh mắt nghiêm nghị của cô Lan là Nam Phong thấy lo sợ. Cậu rón rén đi tới cửa lớp, hít một hơi thật sâu, sau đó đẩy cửa phòng học:

- Thưa cô!

- Vào đi. - Ánh mắt của cô Lan quả nhiên nhìn Nam Phong thật nghiêm nghị.

Nam Phong cúi đầu đi về chỗ ngồi của mình, mở sách vở ra học bài. Nghe được một lúc thì cậu ngủ gục lên bàn lúc nào không hay.

- Nam Phong, em hãy trả lời câu hỏi này. - Cô Lan đột nhiên gọi đến tên cậu.

Nam Phong giật mình đứng lên, không biết phải làm thế nào. Các bạn trong lớp thấy vẻ hoảng hốt của cậu thì bật cười.

- Nam Phong, tối qua em làm gì mà lên lớp lại ngủ gật thế này vậy?

Nam Phong lúc này mới nhớ tới cái mô hình của mình tối qua, mặt đỏ bừng, không nói ra được lời nào.

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Kant là một triết gia nổi tiếng người Đức. Ông sống rất nguyên tắc và tuân thủ quy luật. Trong thời gian giảng dạy tại Đại học Konigsberg, ông có một thời gian biểu cố định về thời gian ngủ dậy, uống cà phê, viết văn, giảng bài, dùng bữa, tản bộ. Hàng ngày, ông dậy lúc 5h sáng và đi ngủ lúc 8h tối. Ông còn có một thói quen, đó là đúng 3h30 phút chiều sẽ đi tản bộ, lúc này chuông nhà thờ sẽ vang lên. Lâu dần, hàng xóm quanh đó đều căn cứ vào thời gian ông bước ra cửa để chỉnh lại đồng hồ.

Một lần, khi Kant đọc một tác phẩm có tên Emile của nhà văn theo chủ nghĩa lãng mạn Pháp - Rousseau, ông vô cùng xúc động. Để đọc hết nó, lần đầu tiên Kant vi phạm thói quen của mình, không ra ngoài tản bộ. Hàng xóm của ông cứ băn khoăn mãi, không biết có nên căn cứ vào tiếng chuông nhà thờ để chỉnh lại thời gian của mình không.

Kant luôn sống theo một thời gian biểu rất nghiêm ngặt trong suốt 30 năm, hầu như không bao giờ phá vỡ nó, thế nên mọi người đặt biệt danh cho ông là “đồng hồ”.

Immanuel Kant

(1724 - 1804)

Ông là một triết gia, một nhà thiên văn học người Đức. Ông cũng là một trong những người sáng lập ra thuyết tinh vân, người sáng lập chủ nghĩa duy tâm cổ điển Đức.

Bạn biết không?

Học tập có quy tắc. Tìm được quy tắc và tuân thủ quy tắc sẽ giúp bạn thu được tri thức nhanh hơn, tốt hơn. Trong cuộc sống cũng như vậy, tuân thủ quy tắc cuộc sống sẽ giúp bạn có một cơ thể khỏe mạnh và tinh thần vui vẻ! Dưới đây là một vài quy tắc, bạn có thể tham khảo.

Chăm chỉ rèn luyện sức khỏe

Hàng ngày vận động ít nhất khoảng 20 phút. Xoay tay, xoay chân, thậm chí là uốn lưng, làm vài động tác đơn giản cũng được! Chỉ cần kiên trì vận động mỗi ngày, bạn sẽ phát hiện ra sức khỏe của mình ngày càng tốt, không dễ mệt mỏi hay bị bệnh nữa!

Ăn uống khoa học rất quan trọng

Mạnh Cường có sức khỏe như vậy là vì hàng ngày cậu đều tập luyện thể dục theo bài tập của bố, ngoài ra mẹ cậu cũng luôn chuẩn bị cho cậu những món ăn bổ dưỡng; ngoài gà, cá, thịt lợn, thì rau xanh và hoa quả cũng là thức ăn cần thiết mỗi ngày! Cân bằng lượng thức ăn là một trong những điều quan trọng nhất!

Giấc ngủ đầy đủ giúp tinh thần phấn chấn

Ngoại trừ rèn luyện sức khỏe và ăn uống khoa học, còn cần gì nữa nhỉ? Rất đơn giản - có giấc ngủ đầy đủ! Hàng ngày đi ngủ đúng giờ để đảm bảo ngủ đủ giấc. Chỉ khi ngủ đủ giấc thì tinh thần mới phấn chấn, khả năng thành công tự nhiên cũng được nâng cao!

Đề nghị

Ngoài ra, điều quan trọng nhất là phải luôn giữ tâm trạng được tốt, có một tâm trạng vui vẻ thì chúng ta mới có đủ tự tin và sức khỏe để đối mặt với mọi vấn đề và khó khăn! Hãy lấy lại tinh thần, cùng nhau tuân thủ các nguyên tắc trong cuộc sống. Duy trì những điều này một thời gian, bạn sẽ thấy mình thu được nhiều điều bổ ích!

Người sống bừa bãi, không có trật tự thì không bao giờ có đủ tinh thần và thể lực để làm việc.

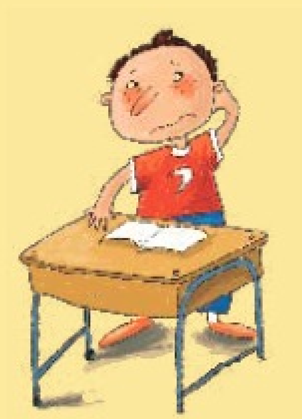
- Kant

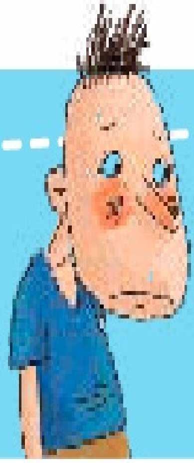
- Mau đi ngủ đi, 11 giờ rồi!

- Vâng, con đi ngủ ngay đây.

Những đoạn đối thoại như trên thường xảy ra ở rất nhiều gia đình. Đến giờ ngủ nhưng vẫn không muốn ngủ; đến giờ làm bài tập lại không chuyên tâm làm bài tập; đến giờ chơi thì chợt nghĩ đến bài tập chưa làm xong, khiến cuộc sống cứ rối như tơ vò. Thực ra, sống có quy luật là một thói quen quan trọng giúp tâm sinh lý phát triển lành mạnh. Đến giờ ngủ thì phải đi ngủ, trong thời gian làm bài tập thì phải chăm chỉ hoàn thành, đến lúc chơi thì cố gắng thả lỏng cơ thể...

Lên kế hoạch cho một cuộc sống có quy luật, như vậy chúng ta mới có được cơ thể khỏe mạnh và cuộc sống luôn vui vẻ.

06 Mất vị trí đầu

Chuyện xung quanh ta

"Nhân vô thập toàn" (đại ý là con người ta ai cũng có ưu điểm và nhược điểm), câu nói này quả không sai.

Chúng ta đừng thấy Hà Huy Tùng làm việc gì cũng giỏi, thực ra cậu ấy cũng có những điểm khiến cô giáo Lan rất đau đầu.

- Tóc của em dài quá rồi, đi cắt ngắn đi nhé Hà Huy Tùng.

- Móng tay của Hà Huy Tùng đen quá rồi, cắt đi em.

Cứ sau một thời gian là cô Lan lại phải nhắc nhở Hà Huy Tùng cắt tóc, cắt móng tay. Cô không hiểu sao một cậu bé thông minh, ham học

như Hà Huy Tùng lại không bao giờ quan tâm tới vấn đề vệ sinh cá nhân của mình!

Nhưng Hà Huy Tùng hoàn toàn không để tâm chút nào về vấn đề này.

- Tóc dài một tí thì có sao đâu? Móng tay hơi đen cũng chẳng ảnh hưởng gì? Nếu ngày nào cũng chỉ chú ý tới ngoại hình của mình thì lấy thời gian đâu mà học nữa?

Hôm nay sau khi tan học, cô Lan gọi Hà Huy Tùng tới văn phòng của mình. Cậu vui thầm trong lòng, là một học sinh ưu tú, nên cậu biết, đột nhiên được cô Lan gọi tới văn phòng có nghĩa là sắp được cô giao cho một nhiệm vụ quan trọng gì đó.

Hà Huy Tùng vừa bước vào phòng, cô Lan đã nói:

- Một tuần nữa sẽ tổ chức cuộc thi diễn thuyết dành cho học sinh tiểu học giữa các trường, cô định cử em làm đại diện trường mình tham dự vào nhóm diễn thuyết, em phải chuẩn bị thật kỹ nhé!

Được tham gia “Cuộc thi diễn thuyết cho học sinh tiểu học”, Hà Huy Tùng cảm thấy vô cùng vinh dự. Cậu đã quan tâm tới cuộc thi này từ lâu nhưng chưa có cơ hội tham gia. Năm ngoái, cô Lan cho Thanh Giang tham gia và đã đạt giải nhì, nhưng trong lòng Hà Huy Tùng vẫn không phục, cậu nghĩ:

- Hừ, nếu là mình thì chắc chắn sẽ được giải nhất.

Năm nay, cô Lan giới thiệu cậu đi, thật đúng với nguyện vọng của cậu.

- Dạ vâng, thưa cô. - Hà Huy Tùng cố nén niềm vui trong lòng, hứa với cô.

- Đề tài của cuộc thi lần này là “Em có một ước mơ”. Tối nay em về nhà tìm tài liệu, mấy hôm nữa nộp bản thảo cho cô xem. - Cô Lan lại dặn dò.

- Dạ vâng! - Hà Huy Tùng tỏ vẻ chắc chắn.

Hà Huy Tùng rất chăm chỉ nên đã làm rất nhanh. Ngay ngày sau cô Lan đã nhận được bản thảo bài diễn thuyết của cậu. Bài diễn thuyết này có quan điểm rõ ràng, ngôn ngữ mạch lạc, văn chương uyển chuyển, đúng là một bài viết hay.

- Cậu bé này viết văn hay thật! - Cô Lan vừa đọc bản thảo vừa khen ngợi. Theo kinh nghiệm dạy học hơn 20 năm của mình, cô tin bài văn này có hy vọng được giải nhất!

Mấy ngày sau đó, cô Lan kiên nhẫn hướng dẫn Hà Huy Tùng cách diễn thuyết, từng biểu cảm, động tác, ánh mắt đều vô cùng tỉ mỉ.

- Được rồi, mai em cứ thế lên sân khấu diễn thuyết, chắc chắn là sẽ được giải cao!

Ngày cuối cùng, sau khi buổi tập kết thúc, cô Lan rất hài lòng, khen ngợi cậu và nói:

- Nhưng em phải cắt tóc và móng tay của mình đi nhé!

Vừa nghe cô Lan khen là Hà Huy Tùng vui lắm rồi, bởi vậy cậu chẳng nghe thấy những gì cô nói sau đó nữa.

Ngày hôm sau, Hà Huy Tùng đã không phụ lòng kỳ vọng của cô, điểm số diễn thuyết được cao nhất, khiến ai cũng phải ngưỡng mộ.

Hà Huy Tùng cảm thấy vui lắm, cậu chuẩn bị sẵn tâm lý để lên sân khấu nhận giải nhất.

Lúc trao giải, một bất ngờ đã xảy ra, Hà Huy Tùng chỉ được trao giải nhì.

- Sao lại thế? - Hà Huy Tùng kinh ngạc.

- Bởi vì... - Một giám khảo giải thích. - Trang phục của em không chỉnh tề, tóc quá dài, quần áo thì nhàu nhĩ, mặc dù nội dung diễn thuyết rất hay, nhưng lại bị trừ điểm hình thức nhiều.

Haiz, thật đáng tiếc. Giải nhất gần như đã nằm trọn trong tay, vậy mà chỉ vì vấn đề vệ sinh cá nhân đã khiến giải thưởng vuột mất. Lúc này, Hà Huy Tùng hối hận thì đã muộn.

Cửa sổ nhìn ra thế giới

Một phóng viên người Anh đang đi tản bộ gần Norfolk, theo thói quen quan sát sự vật xung quanh, anh đã phát hiện ra một việc rất thú vị.

Từ đằng xa có một ông lão đầu hơi hói, nhưng mái tóc được chải rất gọn gàng đang nhặt rác trên đường. Ông mặc một bộ comple lịch sự, chân đi đôi giày da sáng bóng.

- Một quý ông lịch sự như vậy mà sao lại nhặt rác? - Anh phóng viên rất hiếu kỳ, xuất phát từ sự nhạy cảm của nghề nghiệp, đến gần chụp lại cảnh quý ông đó nhặt rác.

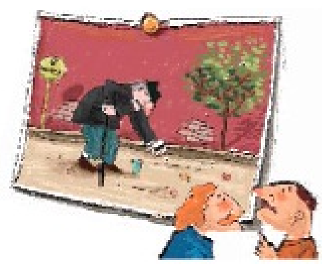
Sau khi bức ảnh được rửa ra, anh phóng viên thốt lên ngạc nhiên như thể phát hiện ra châu lục mới:

- Ôi trời ơi, hóa ra là ông ấy!

Thì ra người trong bức ảnh không phải ai xa lạ, chính là chồng của Nữ hoàng Anh - Philip. Ngài Philip đã 88 tuổi vừa rồi có tới Norfolk ở với con gái. Dân chúng đi qua nơi ông ở đều thể hiện sự kính trọng dành cho ông, nhưng sau khi đi rồi lại ném rác vào vườn hoa. Ông

Philip là người ưa sạch sẽ, mỗi lần đi tản bộ về, thấy rác rơi đầy mặt đất đều cúi xuống nhặt lên.

Bức ảnh này sau đó đã được đăng trên báo, khiến rất nhiều người dân nước Anh cảm động. Chúng ta, nếu ai cũng giống như ông thì Trái đất sẽ trở nên xanh sạch hơn rất nhiều.

Hoàng thân Philip

Ông sinh năm 1921, là chồng của Nữ hoàng nước Anh, Elizabeth đệ Nhị.

Mình nên làm thế nào?

Hà Huy Tùng không chú ý vệ sinh cá nhân, sau thất bại ở cuộc thi diễn thuyết đã quyết định thay đổi hình tượng của mình, khiến ấn tượng về cậu trong lòng cô giáo và các bạn cũng thay đổi. Hãy cùng xem cậu thay đổi những gì nhé!

Không khạc nhổ, vứt rác bừa bãi ở nơi công cộng.

Quét dọn phòng định kỳ, giúp mẹ làm việc nhà.

Chăm rửa tay, cắt móng tay, cắt tóc.

Không ăn đồ ăn bẩn.

Khi "hoàng tử" ở bẩn dần dần thay đổi, cậu đã nhận được một món quà lớn. Đó là:

Vui vẻ + Tình bạn + Sức khỏe

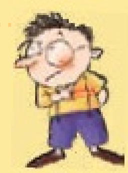

Tiểu kết

Muốn nhận được món quà này, thực ra không hề khó chút nào! Chỉ cần giống như Hà Huy Tùng, thoát khỏi hình tượng của một người ở bẩn, hình thành thói quen sạch sẽ, chúng ta sẽ trở thành một "ngôi sao nhỏ" được mọi người yêu quý đấy!

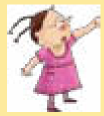
Tâm trạng vui vẻ là phương pháp vệ sinh tốt nhất cho cơ thể và tinh thần.

- George Sand

Mau đi đánh răng, mau đi rửa mặt, mau đi rửa tay... Woa, cơ thể sạch sẽ rồi, thích quá! Xem tóc gọn gàng chưa nào, cúc áo đã cài đúng chưa nào, quần áo có sạch không nào... Ngoại hình sạch sẽ thì hình tượng của bạn mới được cộng thêm điểm.

Đương nhiên, ngoài yêu thương bản thân mình ra, bạn còn phải giữ vệ sinh cho môi trường xung quanh nữa nhé. Đừng vứt rác bừa bãi, cũng đừng khạc nhổ… Thói quen vệ sinh tốt chính là một yếu tố quan trọng bảo vệ cho sức khỏe và cơ thể chúng ta, nó có ích lợi cả cuộc đời đấy!

07 Không làm "chú nhím nhỏ"

Chuyện xung quanh ta

- Thùy Dương, chờ tớ với.

Thùy Dương đang trên đường đi học thì nghe sau lưng có tiếng người gọi mình. Không cần quay đầu lại cô cũng biết, đó chắc chắn là bạn thân của mình - Thanh Giang.

Thanh Giang chẳng mấy chốc đã chạy tới trước mặt Thùy Dương, hổn hển nói:

- Tớ gọi mà sao cậu không dừng lại chờ tớ?

- Ồ, hôm nay cậu mặc váy mới à? - Thùy Dương thốt lên kinh ngạc.

- Đúng thế, sao hả? Đẹp không? Đây là quà bố tớ mang từ Anh về đấy. - Thanh Giang vừa nói vừa xoay một vòng đầy kiêu hãnh.

- Hoa văn trên cái váy này tối quá, giống như váy của mấy cô lớn tuổi vậy.

- Cậu... - Thanh Giang giận đỏ mặt. - Cậu giống y một con nhím, tớ không nói chuyện với cậu nữa! - Nói xong cô bỏ mặc Thùy Dương rồi quay người chạy đi. Thùy Dương sững sờ đứng im, một lúc lâu sau vẫn chưa kịp phản ứng.

- Đúng là hoa văn trên váy cậu ấy quá tối màu, mình có nói dối đâu, sao lại nổi giận? - Thùy Dương không hiểu chuyện gì đang xảy ra, rảo nhanh bước chân vào lớp.

Lúc này vẫn chưa tới giờ vào lớp, trong lớp đang rất ồn ào, mọi người đều vây xung quanh Hà Huy Tùng.

- Woa, Hà Huy Tùng, cậu giỏi thật đấy.

- Hà Huy Tùng, lần này được giải nhì, lần tiếp theo cậu sẽ được giải nhất chứ?

Thì ra họ đang thảo luận về cuộc thi diễn thuyết mới diễn ra! Cuộc thi lần này tuy rằng Hà Huy Tùng vì vấn đề ngoại hình mà không được giải nhất. Nhưng trong lớp có một người được giải nhì cũng là điều đáng tự hào! Bởi vậy lớp học ngập trong không khí vui vẻ.

Lúc này thì Thùy Dương lên tiếng:

- Được giải nhì tiếc thật đấy! Nếu không phải vì bị trừ điểm ngoại hình thì chắc chắn được giải nhất rồi.

Câu này chạm đúng vào nỗi buồn phiền của Hà Huy Tùng, nụ cười của cậu lập tức trở nên gượng gạo, không khí trong lớp bỗng chốc trùng xuống. Các bạn đều ngượng ngùng quay về chỗ mình.

Thùy Dương thấy các bạn không nói nữa thì vùi đầu vào làm bài tập, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm:

- Sao... sao chứ? Tớ có nói sai đâu? Nếu không bị trừ điểm ngoại hình...

- Đủ rồi! - Ngay cả Tiến Đạt tính khí hòa nhã cũng không nhịn nổi nữa. - Đừng nói nữa, cậu đúng là con nhím!

Từ sáng tới giờ, đây là lần thứ hai Thùy Dương bị các bạn gọi là con nhím, cô bé vừa giận vừa xấu hổ, mặt đỏ như gấc chín, lén đưa tay lên chùi nước mắt rồi lao thẳng ra khỏi phòng học.

- Thùy Dương, sắp vào lớp rồi, em còn đi đâu thế? - Cô Lan vừa bước vào lớp thì thấy Thùy Dương lao ra, bài tập và giáo trình trong tay cô rơi đầy mặt đất.

- Em xin lỗi, thưa cô... - Thùy Dương vẫn nức nở, xin lỗi cô giáo.

- Sao thế? Sáng sớm đi học mà sao lại khóc? - Bị cô Lan hỏi, Thùy Dương càng cảm thấy oan ức, thế là nước mắt đua nhau tuôn rơi.

- Em không nói sai, cũng không nói linh tinh, em toàn nói thật mà mọi người lại không thích nghe. Họ còn gọi em là “con nhím”...

Mọi người đều vây xung quanh cô Lan, mỗi người nói một câu, giải thích vì sao mọi người lại gọi Thùy Dương là “con nhím”.

- Hóa ra là thế à! - Sau khi nắm được tình hình, cô Lan mỉm cười xoa đầu Thùy Dương. - Thùy Dương này, thành thật đương nhiên là tốt, nhưng cũng phải chú ý cách nói nữa đấy! Khi Thanh Giang hỏi em về chiếc váy, nếu em có ý kiến gì thì có thể nói là chiếc váy rất đặc biệt, nhưng nếu hoa văn sáng hơn một chút thì sẽ hợp với cậu hơn! Cách biểu đạt như vậy vừa chân thành mà cũng bày tỏ được quan điểm của em, lại không làm tổn thương tới người khác!

Thùy Dương nghe cô giáo nói vậy, liền hiểu ra ngay vấn đề. Thì ra nói chuyện cũng là một nghệ thuật, cô bé xin lỗi mọi người và quyết tâm thay đổi thói quen của mình.

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Thời Nam Tề, Vương Tăng Kiền rất nổi tiếng với tài viết thư pháp, thậm chí ngay cả Tề Cao Đế cũng từng cùng ông nghiên cứu thư pháp.

Một lần, Cao Đế đột nhiên hỏi Vương Tăng Kiền:

- Chữ của ngươi với ta, ai đẹp hơn?

Vương Tăng Kiền thoáng cau mày, trong lòng thầm nghĩ câu hỏi này thật khó trả lời. Đương nhiên không thể cả hai đều thứ nhất, nếu mình nói thật rằng: “Chữ tôi thứ nhất, chữ bệ hạ thứ hai” thì chắc chắn sẽ đắc tội với Hoàng đế, không chừng còn mất đầu. Còn nếu giả vờ nói rằng “Chữ bệ hại thứ nhất, chữ thần thứ hai” thì rõ ràng là đang nói dối, hơn thế còn làm mất danh dự của một nhà thư pháp. Vậy, nói thế nào để không phải nói dối lại khiến người nghe thấy vui đây?

Vương Tăng Kiền suy nghĩ một lát rồi nói:

- Thư pháp của thần đứng thứ nhất trong tất cả các vị đại thần, thư pháp của bệ hạ đứng thứ nhất trong tất cả các bậc đế vương.

Nghe Vương Tăng Kiền nói vậy, Cao Đế cảm thấy thật hợp lý, bật cười ha hả:

- Công khanh quả là biết ăn nói, vừa không làm mất sự tôn nghiêm của mình, lại không đắc tội ta! - Lời Hoàng đế nói thể hiện rõ sự khen ngợi trước sự đối đáp thông minh của Vương Tăng Kiền.

Vương Tăng Kiền
(426 - 485)

Nhà thư pháp nhà Tề thời Nam Triều, thích văn học, lịch sử, âm nhạc, hiểu về tinh tượng, khải thư, hành thư...

Trắc nghiệm tâm lí

Vì không khéo ăn nói nên Thanh Giang đã bị các bạn gọi là "con nhím". Bạn đã từng gặp phải trường hợp tương tự như Thanh Giang chưa. Hãy cùng trắc nghiệm xem bản thân có phải là người khéo léo trong giao tiếp không nhé!

Trắc nghiệm

Nếu bạn đang nói chuyện, lại có người ngắt lời bạn, chuyển sang chủ đề khác, bạn sẽ:

A Không nói nữa.

B Tranh nói với người kia.

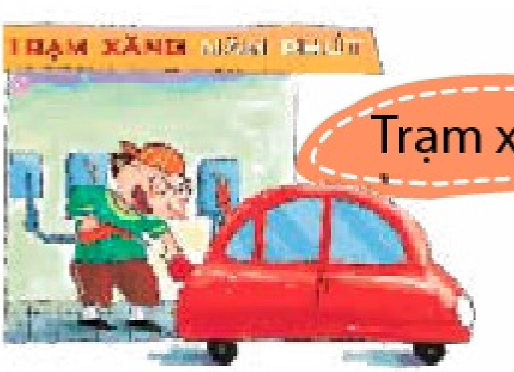
C Yêu cầu người kia không ngắt lời bạn.

D Chờ người đó nói xong rồi nói tiếp.

Kết quả trắc nghiệm

Chọn A: Điểm ngôn ngữ: 1 sao	Khả năng giao tiếp ngôn ngữ của bạn rất kém! Khi bạn nói được một nửa mà bị người khác chen ngang, bạn quyết định không tranh chấp với người đó, không nói những điều mà mình chưa nói xong. Như thế, mọi người sẽ không biết suy nghĩ và quan điểm của bạn là gì! Hãy học cách thể hiện bản thân một cách thích hợp.
Chọn B: Điểm ngôn ngữ: 2 sao	Khả năng giao tiếp ngôn ngữ của bạn hơi thấp, không thể chịu đựng được việc bị người khác ngắt lời, những lời bạn nói cũng khiến người khác có cảm giác bị ép buộc. Hãy chú ý, bình thường khi nói chuyện cố gắng đừng gây ra những tranh chấp không cần thiết. Hãy học kỹ năng nói chuyện, nâng cao khả năng ngôn ngữ của mình!
Chọn C: Điểm ngôn ngữ: 3 sao	Khả năng ngôn ngữ của bạn khá tốt. Bạn có tự tin, có dũng khí cũng như có thực lực, nhưng bạn lại dễ nảy sinh xung đột với đối phương, bạn cần chú ý nhé.
Chọn D: Điểm ngôn ngữ: 4 sao	Khả năng ngôn ngữ của bạn rất cao, cũng có thể xử lý tốt xung đột với người khác, là một người trầm tĩnh và luôn tránh được tình huống ngượng ngùng nếu bị người khác ngắt lời, đồng thời cũng có thể nhắc nhở đối phương lần sau không nên làm thế nữa.

Trạm xăng năm phút

Bệnh từ miệng mà vào, họa từ miệng mà ra.

- Phó Huyền

Vì sao có những người rất nhiệt tình, nhưng mọi người vẫn không thích người đó? Vì sao hai người nói chuyện, biểu đạt cùng một ý, nhưng phản ứng của người nghe lại hoàn toàn khác nhau? Đó là vì người đó có biết kỹ năng nói chuyện hay không. Thật thà đương nhiên là một phẩm chất tốt, nhưng nói chuyện quá thẳng thắn đôi lúc lại vô tình làm tổn thương trái tim của người khác! Trong các mối quan hệ giao tiếp, chúng ta cần chú ý sử dụng hình thức biểu đạt thích hợp, như vậy mới giành được thiện cảm từ người khác.

Phòng bếp bừa bộn của Thanh Giang

“Reng...”, tiếng chuông điện thoại vang lên chói tai phá vỡ sự yên tĩnh của buổi sáng sớm. Mới 7 giờ sáng, hôm nay lại là cuối tuần. Thùy Dương đang nằm trong chăn mơ mình được chơi cờ với bạn, không ngờ tiếng chuông điện thoại đã cắt ngang giấc mơ đẹp của cô.

- Ai mà đáng ghét thế, sáng sớm đã gọi điện thoại đến! - Thùy Dương tung chăn, bật dậy khỏi giường, không kịp xỏ dép lê, sấp ngửa đi nghe điện thoại.

- A lô... - Thùy Dương cầm ống nghe lên. Đầu dây bên kia đã vang lên tiếng nói gấp gáp:

- Cứu với, Thùy Dương, mau tới cứu tớ...

Là tiếng của Thanh Giang. Thùy Dương ngạc nhiên, bèn nói vào điện thoại:

- Cậu ơi, bình tĩnh nào, xảy ra chuyện gì thế?

Thanh Giang bên kia điện thoại bật khóc nức nở. Cô nói bố đi công tác, mẹ lại ốm nằm trên giường, cô định thể hiện bản thân, chăm sóc cho mẹ, nhưng không ngờ nấu cháo bị cháy, sữa thì khét, sàn nhà thì bẩn thỉu, cả nhà cô giờ như một bãi chiến trường...

- Thùy Dương, mau tới cứu tớ đi!

- Đừng lo, tớ đến ngay đây!

Thùy Dương lúc này đã hoàn toàn tỉnh ngủ, vội vàng bỏ điện thoại xuống , mặc quần áo rồi chạy một mạch tới nhà Thanh Giang.

Thanh Giang vừa thấy Thùy Dương đến liền mừng quýnh:

- Thùy Dương, Thùy Dương, cậu phải cứu tớ! - Vừa nói, cô vừa lôi bạn vào bếp.

Trời ơi! Nhà bếp bừa bãi như bãi chiến trường, trên bếp gas: một nồi là sữa đã bị đun cháy khét, một nồi là cháo cháy, bát đũa bẩn chất đống trong bồn rửa, sàn nhà thì vương vãi đầy gạo với lá rau...

- Trời ơi, có phải tớ đang đến hiện trường quay phim cảnh bị cháy không? - Thùy Dương vỗ tay lên trán, bất lực nói.

- Tớ... tớ không cố ý đâu, tớ thực sự muốn làm tốt, nhưng... Nhưng lực bất tòng tâm. - Thanh Giang đỏ mặt, cúi đầu, không còn vẻ hoạt bát như thường ngày ở lớp nữa.

- Ai bảo cậu được mẹ chiều quá! Chưa bao giờ rửa bát, chưa bao giờ nấu cơm, sách vở cũng là mẹ soạn cho, phòng ngủ cũng mẹ dọn cho, ngay cả khăn tay của cậu cũng là do mẹ giặt...

Thùy Dương vốn từ lâu không ưa "thói tiểu thư" của Thanh Giang, vậy là nhân cơ hội này, cô bé liền giảng giải một hồi. Thanh Giang giống như một đứa trẻ phạm sai lầm, tay vân vê vạt áo, không nói được câu nào. Nhưng Thùy Dương vẫn không ngừng trách móc cô.

- Bình thường cậu chẳng chịu làm việc gì, bây giờ có việc thì sao mà biết làm được?

Thùy Dương lại nói tiếp:

- Tớ ở nhà phải tự mình dọn phòng, giặt quần áo. Mẹ tớ mỗi tuần phải đi trực một ngày, hôm mẹ đi trực, tớ phải rửa rau, nấu cơm, rửa bát...

- Được rồi, đừng nói nữa. - Thanh Giang ôm mặt cầu xin bạn. - Hôm nay tớ cũng buồn lắm rồi, mẹ bị ốm đang nằm trên giường, tớ muốn nấu cho mẹ bát cháo mà cũng không xong. Sau này... sau này tớ sẽ tự làm việc, không còn ỷ lại vào mẹ nữa.

- Đây là câu mà tớ muốn nghe đấy!

Thùy Dương nắm tay Thanh Giang, cười híp mắt.

- Thôi nào, bây giờ tớ sẽ dạy cậu nấu một nồi cháo thật thơm ngon nhé!

Hai cô bạn thân nhìn nhau cười rồi bắt tay vào làm.

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Trịnh Bản Kiều về già mới có con. Để nuôi con thành tài, ông có một phương pháp giáo dục rất đặc biệt.

Trịnh Bản Kiều đích thân dạy con mình đọc sách, yêu cầu mỗi ngày phải thuộc một bài thơ, thường xuyên giảng cho con nghe những nỗi vất vả trong cuộc sống và yêu cầu con làm những công việc nhà trong khả năng của cậu. Khi con trai 12 tuổi, ông bắt con đi gánh nước, cho dù là gió bão hay mưa to ông cũng không cho nghỉ. Nhờ sự dạy bảo tận tâm ấy, sau này con trai ông đã trở thành một người rất biết lo liệu cho cuộc sống của mình.

Lúc lâm chung, Trịnh Bản Kiều yêu cầu con trai đích thân làm mấy cái bánh bao rồi mang tới trước giường ông. Khi con trai mang chiếc bánh bao tới giường, ông yên tâm gật đầu rồi nhắm mắt, rời khỏi thế gian. Lời di ngôn cuối cùng ông để lại cho con trai là: "Hãy làm việc bằng sức mình và tiêu những đồng tiền do chính mình làm ra. Phải nhớ, việc của mình tự mình làm, không được ỷ lại vào người khác."

Trịnh Bản Kiều
(1693 - 1765)

Tên thật là Trịnh Nhiếp, tự Khắc Nhu, hiệu Bản Kiều, người vùng Giang Tô, là một trong tám vị hào kiệt đất Dương Châu (Trung Quốc). Ông giỏi cả thơ, thư pháp và vẽ tranh, được người đời khen là "tam tuyệt".

Mình nên làm thế nào?

Bố mẹ thân yêu, bố mẹ thường coi con là một baby, chuyện gì cũng giúp con làm, việc gì cũng không cần con phải động tay. Nhưng con thực sự không muốn tiếp tục như thế này nữa. Con hy vọng được giống như Thùy Dương, làm những việc trong khả năng của mình!

Đây là bảng kế hoạch do con đặt ra, con mong rằng bố mẹ sẽ cùng con thực hiện:

Gợi ý:

Chúng ta cũng có thể căn cứ vào thời gian biểu này, để tự đặt ra một "Bảng kế hoạch thời gian" cho mình nhé!

Các bạn nhỏ đã bao giờ gặp phải vấn đề như Thanh Giang chưa? Nếu không biết làm thế nào để giành lấy "quyền lợi" của mình, thì hãy học theo Thanh Giang, viết một bức thư gửi cho bố mẹ nhé! Tin rằng bố mẹ sẽ rất ủng hộ chúng ta.

6:30 Ngủ dậy	Mình phải hẹn giờ, không để mẹ phải gọi dậy nữa.
7:10 Dùng bữa sáng	Mình muốn tự tay mình chuẩn bị bữa sáng, chuẩn bị luôn cả phần của bố mẹ.
7:30 Đi học	Mình sẽ tự đạp xe đến trường, không cần ông nội phải đưa đi nữa.
18:00 Giặt quần áo	Mình sẽ tự giặt quần áo, tự mình làm thì mới vui!

Nhắc nhở

Các bạn nhỏ đã bao giờ gặp phải vấn đề như Thanh Giang chưa? Nếu không biết làm thế nào để giành lấy "quyền lợi" của mình, thì hãy học theo Thanh Giang, viết một bức thư gửi cho bố mẹ nhé! Tin rằng bố mẹ sẽ rất ủng hộ chúng ta.

Những gì thu được từ sách đều rất nông cạn, muốn hiểu sâu sắc thì phải bắt tay vào làm.

- Lục Du

Chúng ta thường hy vọng mình trở thành một người lớn, không bị người khác quản thúc. Nhưng chỉ khi chúng ta tự lập được thì người lớn mới yên tâm!

"Việc của mình thì tự mình làm" chính là bước đầu tiên giúp bạn thành người tự lập. Giặt khăn tay, nấu cơm, rửa bát... những việc nằm trong khả năng của bạn đừng để bố mẹ phải làm thay, hãy tự mình bắt tay vào làm. Trong quá trình làm việc, có thể chúng ta sẽ gặp đôi chút khó khăn, có thể cũng sẽ thất bại, nhưng bạn đừng lo. Điều quan trọng là chúng ta có thể bồi dưỡng được khả năng suy nghĩ độc lập và quyết đoán. Đồng thời từ những kinh nghiệm thực tiễn, khả năng và kĩ năng làm việc của chúng ta cũng ngày càng hoàn thiện hơn!

09 Nhật ký lên chức của Đức Long (1)

Chuyện xung quanh ta

- Mẹ ơi, con được lên chức rồi! - Đức Long vừa tan học về nhà đã hào hứng gọi lớn.

- Lên chức? - Mắt mẹ sáng lên, vội vàng dừng tay lại. Mẹ không thể ngờ rằng cậu con trai nghịch ngợm của mình cũng có ngày được “lên chức”.

- Con lên chức gì thế?

- Ngày kia đi picnic, con được làm tổ trưởng tổ 3.

- Hả? Chức này à, tưởng gì!

Đức Long thấy mẹ có vẻ thản nhiên thì vội vàng giải thích. Cái chức tổ trưởng này không như bình thường. Cả lớp chỉ có 3 tổ trưởng, một là lớp trưởng Thanh Giang, hai là “vua thông minh” Hà Huy Tùng, người còn lại chính là cậu! Cô Lan yêu cầu mỗi bạn lãnh đạo một tổ, tự lựa chọn món mà mình thích nhất, còn tổ chức bình chọn xem tổ nào nấu ăn ngon nhất.

- Thế con đã nghĩ xem tổ con nấu món gì chưa, việc gì cần mẹ giúp thì cứ nói nhé! - Mẹ sau khi nghe Đức Long nói, tỏ vẻ rất hào hứng.

- Mẹ đừng lo. Hai bạn kia, một người ở nhà là "tiểu thư" đích thực, không phải làm gì; một người là mọt sách, cả ngày chỉ biết cắm cúi vào học, ai thắng con được chứ? - Đức Long nói xong, bất giác tỏ ra đắc ý. Cũng không phải không có cơ sở đâu nhé, lần trước, mẹ bị đau chân hơn nửa tháng, cậu đã chăm sóc mẹ rất chu đáo, tay nghề nấu nướng nhờ vậy đã tiến bộ rất nhiều.

Đức Long vừa đắc ý phân tích, vừa nghĩ xem nên làm gì để chiến thắng. À, có khi làm món thịt nướng. Nhất định phải cho mấy bạn kia thua cuộc mới được!

Đức Long mong ngày mong đêm, cuối cùng cũng đã đến ngày thể hiện bản lĩnh!

Hôm đó mọi người tới trường từ sớm để tập hợp, sau đó cùng ngồi ô tô để đến nơi tổ chức picnic. Trên sân vận động, Thanh Giang, Hà Huy Tùng và các bạn cùng nhóm đều cầm theo xoong, nồi, chảo, bát đũa, chỉ có nhóm của Đức Long là chẳng mang theo gì ngoại trừ một cái vỉ sắt.

Đức Long thầm vui trong lòng:

- Mang nồi đi nấu ăn, tặng cho ba chữ: “Không sáng tạo”. Như vậy, ngay bước đầu tiên là họ đã thua rồi. Với lại một người là "tiểu thư", một người là "mọt sách", sao biết nấu món gì ngon được? Dựa

vào khả năng của mình và món thịt nướng "sáng tạo" này, nhóm của mình chắc chắn sẽ giành giải nhất!

Đến nơi tổ chức picnic, Đức Long bèn ra lệnh cho các thành viên:

- Tớ là tổ trưởng, các cậu đều phải nghe tớ, tớ bảo các cậu làm gì thì các cậu phải làm theo, rõ chưa?

Đối với Đức Long, được làm tổ trưởng quý giá biết bao, cậu phải thực hiện triệt để quyền lợi của mình trong một ngày ngắn ngủi này. Bởi hết ngày hôm nay, cậu sẽ không còn là tổ trưởng nữa rồi.

- Thế Hùng, cậu mau đi rửa đồ ăn đi. Mỗi món đều phải rửa ít nhấât 8 lần, phải rửa sạch vào nhé!

- Nam Phong, cậu thái rau.

- Tiến Đạt, cậu xiên rau với thịt mà Nam Phong thái xong vào que xiên, tớ phụ trách nướng.

Sau khi tổ trưởng phân công nhiệm vụ xong, các bạn đều bắt đầu làm việc.

Bỗng dưng Đức Long hét lên:

- Ôi trời, Thế Hùng, cậu có biết rửa rau không thế?

- Tiến Đạt, sao cậu xiên chỗ dày chỗ mỏng thế? Như vậy thì nướng làm sao được...

Phút chốc, mọi người đều giật mình trước tiếng hét của Đức Long, chẳng ai biết phải làm thế nào nữa. Mọi người không hiểu vì

sao cậu ta lại nổi nóng như vậy.

Cứ như thế, Đức Long như một con thoi đi lại không ngừng, chạy trước chạy sau, chỉ chỗ nọ chỗ kia, lại còn làm hết mọi việc của người khác. Bởi chỉ chú ý đến việc của các tổ viên mà Đức Long quên mất mấy xiên thịt đang nướng trên lò, cuối cùng tất cả chỗ thịt nướng đều cháy khét. Quay đầu lại nhìn, thấy "tiểu thư" Thanh Giang và "mọt sách" Hà Huy Tùng đã phân công nhiệm vụ rất rõ ràng, phối hợp rất ăn ý, làm ra những món rất ngon lành. Thế là dưới sự chỉ huy của Đức Long, cả tổ đành phải nhịn đói nhìn các bạn tổ khác ăn!

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Cuối thế kỷ XIX, Bunsen, nhà hóa học người Đức sống tại thành phố Humburg đã phát hiện ra một phương pháp phân tích thành phần hóa học mới. Phương pháp này không cần các thiết bị thí nghiệm phức tạp, không cần ống nghiệm, cốc chia độ hay que thử, chỉ cần căn cứ vào tín hiệu màu sắc của vật chất sinh ra từ ngọn lửa không màu nhiệt độ cao là có thể biết trong vật chất đó gồm có những thành phần hóa học gì.

Bunsen còn chưa kịp vui mừng vì phát hiện mới của mình thì thí nghiệm tiếp theo đã khiến ông buồn rầu: Có những ngọn lửa của một số vật chất phát ra ánh sáng gần như nhau, nếu chỉ dựa vào mắt thường thì không thể nào phân biệt được rõ. Làm thế nào đây? Bunsen buồn bã vô cùng.

Lúc này, Kirchhoff sống cùng thành phố với ông quyết tâm giúp đỡ Bunsen. Kirchhoff là một nhà vật lý học, ông dùng một thiết bị do mình nghiên cứu ra - kính quang phổ để giải quyết vấn đề này. Có kính quang phổ, hai người hợp tác với nhau, phát hiện ra tia quang phổ. Như thế, Bunsen và Kirchhoff đã giúp mọi người tìm được một phương pháp mới để phân tích thành phần vật chất rất đáng tin cậy: Phương pháp phân tích quang phổ. Bất cứ vật chất nào khi bị đốt

trước kính quang phổ đều có thể phân tích ra thành nhiều tia quang phổ với các nguyên tố khác nhau. Bunsen nêu ra ý tưởng của mình, còn Kirchhoff thì thiết kế dụng cụ, hai người hợp tác chặt chẽ, tạo nên một phát minh vĩ đại của loài người.

Robert Wilhelm Bunsen
(1811 - 1899)

Nhà hóa học người Đức.

Gustav Robert Kirchhoff
(1824 - 1887)

Nhà vật lý học người Đức.

Bạn có biết không?

Mặc dù chúng ta phải tự làm những việc của mình, tăng cường khả năng thực hành và tính chủ động của bản thân, nhưng khi làm một cùng một nhóm, cần biết đoàn kết, hợp tác, như vậy mới thực sự phát huy được tinh thần đồng đội và có được thành công.

CHÚ Ý

Điểm 1

Nghe theo sự chỉ huy của đội trưởng, hoàn thành nhiệm vụ của mình theo trật tự, một bước nhỏ của bạn cũng có thể là một bước lớn của toàn đội, bởi vậy đừng làm việc theo ý kiến chủ quan của cá nhân mình, hãy làm từng bước theo sự chỉ huy của đội trưởng.

Điểm 2

Giúp đỡ các đội viên khác cùng nỗ lực, khi bạn bè cần giúp đỡ hoặc không thể nào hoàn thành được nhiệm vụ, hãy chung tay giúp đỡ, đừng đứng một bên ca thán, chê trách.

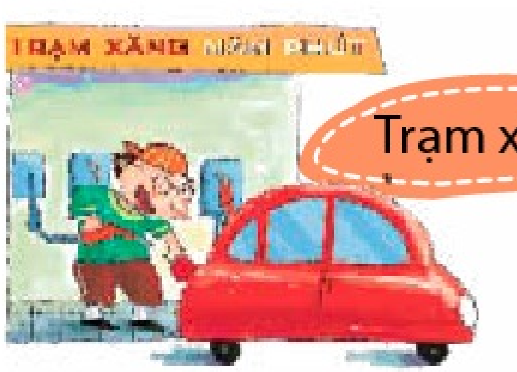
Điểm 3

Cố gắng phát huy năng lực của bản thân, đừng lười biếng hoặc ỷ lại vào người khác trong nhóm, hãy phát huy khả năng lớn nhất của mình để dẫn cả đội tiến về phía trước, cho tới khi hoàn thành nhiệm vụ!

Nhắc nhở

Cho dù chỉ là một nhóm nhỏ trong học tập hay là một nhóm leo núi khi đi dã ngoại, hoặc là một nhóm kéo co trong giờ thể dục thì cũng cần phải nhớ đến "ba điều cần chú ý lúc hợp tác" ở trên, như vậy nhóm của bạn có thể đánh bại các đối thủ khác.

Trạm xăng năm phút

Thiên thời không bằng địa lợi, địa lợi không bằng nhân hòa.

- Mạnh Tử

Bạn đã từng chơi trò "hai người ba chân" chưa? Trò chơi này cần phải có tinh thần hợp tác của hai người, bước chân đồng nhất thì đi mới vững và nhanh được! Tục ngữ nói "Một cây làm chẳng nên non. Ba cây chụm lại nên hòn núi cao". Sức mạnh của một người chỉ có hạn, nhưng khi hợp tác với người khác thì lại có thể sinh ra kỳ tích, cũng giống như việc Mác và Ăngghen đã kết hợp với nhau để hoàn thành cuốn sách "Thuyết tư bản"; hay Florey, Fleming và Chain đã cùng phát minh ra penicillin, đồng thời được đánh giá là "ví dụ kiệt xuất nhất về các phương pháp khoa học khác nhau nhưng cùng chung một mục tiêu nên đã tạo ra một sản phẩm vĩ đại"...

Hợp tác khiến nhiều việc tưởng chừng như không thể thành có thể, khiến thế giới này có thêm được nhiều kỳ tích.

Nhật ký lên chức của Đức Long (2)

Khi những món ăn nóng hổi đã được bày lên bàn, mẹ Long nhìn vào chiếc đồng hồ treo tưởng. Kim giờ chỉ đúng số 7.

- Thằng bé này đi đâu mà mãi không về nhỉ?

Hôm nay, lớp Đức Long tổ chức đi dã ngoại, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng cậu đâu. Mẹ thở dài một tiếng. Đã vào cuối thu, trời tối rất nhanh, chưa đến 7 giờ mà ngoài trời đã tối đen như mực.

Vừa nhắc đến, thì cũng là lúc chuông cửa vang lên.

- Ra đây, ra đây! - Mẹ vừa trả lời vừa chạy nhanh ra mở cửa cho con trai. Người ấn được chuông cửa kêu to thế này chỉ có thể là Đức

Long mà thôi.

- Sao con về muộn thế? Hôm nay đi picnic vui không? Nhóm các con có được giải nhất không?

Mẹ đón Đức Long như đón một vị tướng quân đã khải hoàn quay về, vừa quan tâm hỏi, vừa đón lấy cái ba lô to tướng của Đức Long. Cậu con trai nghịch ngợm lần đầu tiên được làm tổ trưởng, đương nhiên là mẹ phải quan tâm rồi. Không ngờ, Đức Long chán nản thở dài, chẳng nói lời nào, buồn bã đi vào nhà rồi ngồi phịch xuống ghế.

- Sao thế? - Mẹ hơi ngạc nhiên.

- Chán lắm, làm tổ trưởng chán lắm.

Đức Long chu miệng nói với mẹ:

- Cũng tại Thế Hùng ngốc nghếch, đến rửa rau cũng không biết rửa, khiến con phải rửa lại từng tí. Rồi cả Tiến Đạt nữa, vụng ơi là vụng, xiên thịt mà cũng không đều. Cùng nhóm với những người chẳng biết làm việc thì làm sao có thể giành giải nhất được, đến ăn còn chả no nữa là...

Mẹ lặng lẽ lắng nghe, chờ Đức Long nói hết, mẹ mới hỏi:

- Con trách họ không biết làm việc, thế con có làm hết trách nhiệm của mình chưa?

- Con? - Đức Long khựng lại. - Con thì có trách nhiệm gì? Mẹ không biết đâu, con phải chạy đi chạy lại mệt ơi là mệt!

- Con trai, con đừng chỉ nhìn vào khuyết điểm của người khác, phải nhìn xem chỗ nào mình làm chưa tốt nữa chứ!

Mẹ vừa nói vừa kéo Đức Long ra trước bàn ăn. Mẹ kiên nhẫn phân tích cho Đức Long nghe:

- Là một tổ trưởng, con nên tin tưởng rằng các tổ viên của mình có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ, không nhất thiết việc gì cũng nhúng tay vào làm. Có thể Thế Hùng, Tiến Đạt làm chưa được tốt, nhưng trách nhiệm quan trọng của người tổ trưởng là phải phân công công việc trong tổ mình, như thế các thành viên trong tổ mới hợp tác làm việc, cuối cùng mới giành được giải cao chứ.

Nghe mẹ phân tích, Đức Long gật đầu. Đúng thế, khi mình trách Thế Hùng và Tiến Đạt chưa làm tốt công việc của mình, mình cũng nên kiểm điểm lại bản thân đã hoàn thành trách nhiệm của một tổ trưởng hay chưa.

Thế là Đức Long vừa nói chuyện với mẹ, vừa ăn cơm vui vẻ.

- Đức Long, thu dọn bát đũa cho mẹ nào. - Mẹ gọi lớn.

- Con làm ngay đây! - Đức Long nhanh nhẹn thu dọn bát đũa trên bàn. - Mẹ ơi, của mẹ đây.

Mẹ quay người lại đưa tay ra đón, đúng lúc đó thì một tiếng “xoảng” vang lên, bát rơi xuống đất, vỡ tan.

- Mẹ, sao mẹ lại không đỡ cẩn thận?

Nhìn những mảnh bát vỡ trên đất, Đức Long buột miệng trách mẹ. Nhưng lời vừa thoát ra khỏi miệng, cậu đã thấy hối hận, vội vàng đưa tay lên bịt miệng mình. Cậu nhớ lại những lời mẹ vừa nói - đừng chỉ nhìn vào khuyết điểm của người khác, hãy xem mình còn điểm nào còn làm chưa tốt. Cậu nghĩ, mẹ không đón được bát là đúng, lẽ ra mình nên chờ một lát nữa rồi mới buông tay ra. Hoặc trước khi buông tay hỏi mẹ “Mẹ cầm chắc nhé, con buông tay đây”...

Nghĩ đến đây, cậu đỏ mặt cúi xuống nhặt mảnh vỡ giúp mẹ. Căn phòng bếp vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng va chạm của những mảnh bát vỡ.

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Hai thầy trò Miyamoto Musashi và Jotaro là hai kiếm khách rất nổi tiếng thời cận đại ở Nhật Bản.

Khi Jotaro bái Miyamoto Musashi làm thầy, đã hỏi ngay Musashi:

- Sư phụ, với tư chất của con thì phải tập luyện bao nhiêu năm mới thành đệ nhất kiếm khách?

Musashi đáp:

- Ít nhất cũng phải 10 năm.

- 10 năm? Lâu quá! Nếu con tập luyện gấp đôi thì cần bao lâu?

Musashi cười đáp:

- Thế thì phải 20 năm.

Jotaro vô cùng khó hiểu:

- Thế nếu buổi tối con không ngủ, tập ngày tập đêm thì sao?

Musashi đáp:

- Thế thì đến chết con cũng không thể trở thành một kiếm khách số một.

Jotaro lại càng không hiểu gì:

- Sư phụ, thật là mâu thuẫn. Vì sao càng nỗ lực luyện tập thì thời gian trở thành kiếm khách số một lại càng dài ra?

Musashi nghiêm túc nói:

- Điều kiện tiên quyết để trở thành kiếm khách số một chính là hãy giữ lại một con mắt để nhìn mình, không ngừng tự kiểm điểm bản thân. Bây giờ, cả hai con mắt của con đều nhìn vào chiêu bài kiếm khách số một, vậy thì còn con mắt nào để chú ý tới bản thân nữa?

Jotaro nghe thầy nói vậy thì cuối cùng cũng hiểu, mặt đỏ bừng.

Sau đó, chàng cũng trở thành một kiếm khách vô cùng tài giỏi.

Miyamoto Musashi
(1584 - 1645)

Nhà nghệ thuật, binh pháp người Nhật.

Bảng tự kiểm điểm

Đức Long gần đây rất say mê cuốn Tự truyện Benjamin Franklin, từ lâu, cậu đã thần tượng nhà ngoại giao kiêm chính trị gia vĩ đại này. Cậu biết Franklin không chỉ thông minh, hiếu học mà một nguyên nhân chính khiến ông thành công là vì ông đã đặt ra cho mình một "Bảng tự kiểm điểm". Cứ mỗi tối, Franklin đều nghiêm túc suy nghĩ những việc mình đã làm trong ngày và tổng kết ra ưu khuyết điểm của mình, điền vào trong bảng. Như thế sẽ có cái nhìn khách quan về bản thân hơn, biết được khuyết điểm của mình để dần dần thay đổi, từ đó mới giúp bản thân tiến bộ được.

Đức Long nghĩ, không biết cách làm của thần tượng có phù hợp với mình không nhỉ? Hay là cứ thử xem sao?

Ưu điểm:

1. Đã hoàn thành bài tập cô giáo giao.
2. Cô tiếng Anh khen mình phát âm chính xác.
3. Đã giúp mẹ làm việc nhà được một tuần!
4. ......

Tiểu kết

Ai nói mình có nhiều tật xấu! Bây giờ mình sẽ thay đổi triệt để! Bạn không tin sao? Hãy cùng lập ra "Bảng tự kiểm điểm" như mình nhé!

Người biết tự kiểm điểm chắc chắn không phải người tầm thường.

- Browning -

Mình muốn có thành tích ưu tú, mình muốn hòa đồng với các bạn... Trước các mục tiêu, chúng ta thường có thói quen vội vã làm mà ít khi dừng lại để kiểm điểm bản thân. Kiểm điểm là một nguồn động lực để tiến bộ. Cho dù làm việc gì, nếu chỉ biết dùng sức thì không đủ, sở dĩ một người không ngừng tiến bộ là vì họ có thể tự kiểm điểm bản thân, tìm ra khuyết điểm để sửa đổi, luôn làm việc với thái độ tích cực, theo đuổi sự hoàn mĩ, từ đó mà giành được nhiều thành công hơn. Hãy luôn dành một chút thời gian mỗi ngày để nhìn nhận lại bản thân, đó là điều kiện tiên quyết giúp con người trưởng thành và tiến bộ.

11 Cách pha trà khéo léo

Chuyện xung quanh ta

"Vua nghịch ngợm" Đức Long lần này lại gây ra một tai họa lớn. Cậu vừa đẩy mạnh một cái, khiến "vua thông minh" Hà Huy Tùng liền ngã lăn ra.

- Đức Long, em không thể làm cho cô yên tâm một ngày à? - Cô Lan giận dữ hỏi.

Đẩy ngã bạn học không phải là chuyện lớn, nhưng cũng không phải là chuyện nhỏ. Lần này may mà Hà Huy Tùng không chảy máu, nhưng khó đảm bảo lần sau không lặp lại chuyện như vậy. Cô Lan nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy tốt nhất là nên gặp phụ huynh để tìm hiểu tình hình. Thế là cô phái lớp trưởng Thanh Giang, sau khi tan học tới nhà Đức Long để gặp phụ huynh. Thanh Giang đương nhiên phải kéo cả cô bạn thân Thùy Dương đi cùng.

Tan học, Thùy Dương và Thanh Giang như áp giải tù nhân, kéo tay Đức Long đi một mạch. Không ngờ, "vua nghịch ngợm" Đức Long bị đối xử như vậy lại không hề tỏ ra giận dữ. Cậu rất lạ, ngoan ngoãn như một chú cừu đi theo hai cô bạn.

Ngoài mặt thì Đức Long có vẻ thản nhiên, nhưng thực ra trong lòng thì đang tươi như hoa.

- Hi hi, lần đầu tiên Thùy Dương tới nhà mình, mình phải tiếp đón thật chu đáo.

Thùy Dương thường ngày hay chơi dương cầm. Ở lớp, những bạn nào biết chơi môn nghệ thuật này đều tỏ ra kiêu ngạo, Thùy Dương cũng thế. Mặc dù Thùy Dương ngồi sau lưng Đức Long, nhưng lại ít khi nói chuyện với cậu. Đức Long thì luôn muốn thu hút sự chú ý của Thùy Dương, nhưng lại không có cơ hội. Vậy thì, hôm nay coi như nắm được cơ hội rút ngắn khoảng cách rồi.

Cuối cùng cũng tới nhà Đức Long, không ngờ trong nhà lại chẳng có ai.

- Các cậu muốn uống gì không?

Đức Long vô cùng nhiệt tình. Cậu sợ hai cô bạn này ngồi chưa ấm chỗ đã bỏ về. Thanh Giang về thì không sao, nhưng Thùy Dương thì nhất định không được về. Thùy Dương lần đầu tiên đến nhà Đức Long, nên cậu rất hy vọng sẽ để lại ấn tượng tốt với cô.

- Nhà tớ có sữa chua, trà sữa, cả nước hoa quả nữa, các cậu muốn uống gì?

Thanh Giang nói:

- Tớ muốn uống sữa chua.

- Những thứ này tớ đều không thích. - Thùy Dương xua tay nói. - Tớ muốn uống trà xanh.

Đức Long vừa nghe nói vậy, không nói không rằng đi ngay vào phòng bếp. Cậu lắc lắc bình nước, trong đó chẳng còn giọt nào, ly rót trà bày trong tủ cũng phủ đầy bụi bặm, cần phải rửa sạch, rồi còn phải tìm lá trà... Haizz, uống trà thật phiền phức! Nhưng Thùy Dương đã đề nghị như vậy rồi, Đức Long không thể từ chối. Cậu cầm ấm trà lên, rửa sạch rồi đổ đầy nước vào đó, cắm vào ổ điện.

- Haizz, nước sôi phải cần thời gian, chán quá, mình ra ngoài chơi đã. - Lúc này cậu nhìn Thùy Dương đang đi đi lại lại trong phòng khách, có vẻ chán nản, cậu liền vò đầu bứt tai. - Không đúng, mình phải nhân cơ hội chờ nước sôi, rửa ly trà và tìm lá trà đã. Chuẩn bị đầy đủ rồi, lúc nào nước sôi là pha trà được ngay.

Nghĩ thế, Đức Long đã định đi ra phòng khách nhưng lại quay lại. Cậu lấy một cái ly trong tủ ra, rửa sạch dưới vòi nước rồi đặt sang một bên cho khô, sau đó lại tìm lá trà trong tủ đồ của mẹ. Tìm được lá trà rồi, nước trong ấm cũng sôi rồi, thời gian sắp xếp chuẩn thật đấy!

Đức Long nhanh nhẹn cho lá trà vào ly nước đã rửa sạch, sau đó đổ nước sôi vào, một mùi thơm bay lên.

- Thùy Dương, trà đây... - Đức Long học theo anh bồi bàn trong tivi.

- Nhanh ghê nhỉ! - Thùy Dương nhận tách trà nóng hổi. - Không ngờ "vua nghịch ngợm" như cậu mà làm việc cũng hiệu quả thế.

Một ly trà cũng đủ để rút ngắn khoảng cách Đức Long với Thùy Dương, điều này khiến cậu vui lắm!

Câu chuyện nhỏ, trí tuệ lớn

Năm Đại Trung Tường Phù thời Tống Chân Tông (từ năm 1008 tới năm 1017), hoàng cung đặt tại kinh đô Khai Phong xảy ra một vụ hỏa hoạn lớn. Đại phu Hựu Luyện Nghĩa và Tư sử Đinh Vị nhận được lệnh xây dựng lại hoàng cung.

Đầu tiên, muốn xây dựng hoàng cung thì phải cần rất nhiều đất, Đinh Vị nghĩ, nếu lấy đất từ ngoài thành thì khoảng cách quá xa, tốn công tốn sức, thế là ông hạ lệnh lấy đất từ các con đường ở trong thành để tiết kiệm thời gian và sức lực. Nhưng đào đất không lâu thì các con đường sẽ biến thành mương! Thế thì làm thế nào? Đinh Vị lại ra lệnh cho mọi người đào đê, dẫn nước từ sông vào các mương, sau đó điều các con thuyền gỗ thông qua con mương này để vận chuyển các nguyên vật liệu cần dùng để xây hoàng cung, vô cùng tiện lợi (hãy xem tranh bên dưới).

Khi hoàng cung được xây dựng xong, Đinh Vị lại ra lệnh cho mọi người rút hết nước trong các con mương đi, ném gạch đá từ hoàng cung cũ và trong quá trình xây dựng còn thừa xuống con mương, khiến con mương lại trở thành bình địa, khôi phục lại thành đường sá như ban đầu. Cách làm này đúng là vô cùng tiện lợi với ông: Đào đất, vận chuyển nguyên vật liệu, xử lý phế liệu, tiết kiệm được sức người, sức của, đúng là một kế sách vẹn toàn.

Mình nên làm thế nào?

- Ôi, sa lát đâu rồi? Trời ơi, lại quên mua rồi!

- À! Lẽ ra nên chuẩn bị cơm trước, nếu không thì rong biển và cá đã chuẩn bị xong, mà lại phải chờ cơm chín thì lâu quá.

Ấy, họ đang làm gì nhỉ? Thì ra Thùy Dương và Thanh Giang đang học làm sushi. Nhưng hai người bận rộn một hồi lâu, lúc thì quên nấu cơm, lúc lại quên mua sa lát.

Thực ra, trước khi làm việc gì cũng cần phải lên kế hoạch một cách khoa học, để biết việc gì nên làm trước, việc gì nên làm sau.

Học cách sắp xếp việc làm trước, làm sau	Làm việc gì cũng phải biết việc nào cần làm trước, việc nào cần làm sau. Việc nào quan trọng thì hãy giải quyết trước, sau đó xử lý các việc đơn giản hơn, như vậy thì làm việc mới có hiệu quả!
Sắp xếp thời gian hợp lý	Việc nào cần chuẩn bị trước thì ưu tiên làm đầu tiên, ví dụ như khi làm sushi, nên nấu cơm trước, như vậy trong thời gian chờ cơm chín, chúng ta có thể chuẩn bị các nguyên liệu khác, tiết kiệm được thời gian!
Liệt kê bảng kế hoạch	Trước khi làm việc không lên kế hoạch, nghĩ ra cái gì làm cái đó thì chỉ khiến mọi việc trở nên tồi tệ! Biện pháp tốt nhất là hãy liệt kê các việc cần làm, sau đó sắp xếp thời gian rồi bắt đầu hành động, chắc chắn hiệu quả mang lại sẽ tốt hơn nhiều!

Tiểu kết

Thùy Dương và Thanh Giang đã làm sushi lại lần nữa theo kế hoạch, lần này họ đã làm được món sushi rất ngon rồi đấy!

Trước khi quyết định bất cứ việc gì cũng phải có cái nhìn toàn diện.

Lý Gia Thành

Trù tính chung là một phương pháp sắp xếp tiến độ công việc. Ví dụ như pha trà, có người sẽ rửa tách trà, lấy lá trà trước rồi mới đun nước, chờ nước sôi rồi mới pha trà; có người lại đun nước trước, trong thời gian chờ nước sôi thì sẽ rửa ly trà, tìm lá trà, khi nước sôi chỉ việc đổ nước vào ly là uống được. Chỉ nhìn qua, chúng ta đã thấy phương pháp thứ hai tốt hơn hẳn. Học tập cũng tương tự, cũng cần phải trù tính các bạn ạ! Buổi sáng ngủ dậy, bạn có thể vừa đánh răng rửa mặt, vừa nghe tiếng Anh, ngồi trên xe bus thì có thể học thuộc một bài thơ... Những việc này tuy rằng rất nhỏ, nhưng lại chiếm của chúng ta khá nhiều thời gian, bởi vậy nếu biết trù tính thì chúng ta sẽ làm việc nhanh hơn, hơn nữa còn thuận lợi hơn rất nhiều.

Bạn mới đến

- Các em thân mến, hôm nay có một bạn học sinh mới chuyển đến học cùng chúng ta. - Cô Lan vừa bước vào lớp đã thông báo tin này. - Bạn ấy là Mạnh Cường, sở trường cử tạ, từng đạt huy chương vàng môn cử tạ cấp trường.

Cảû lớp nghe đến đây đều trở nên hưng phấn. Woa! Cử tạ? Tuyệt thật! Thích quá! Mọi người đều rất tò mò với người bạn chưa biết mặt này.

Cô Lan dường như nhận ra tâm trạng của mọi người trong lớp, khẽ mỉm cười rồi nói với ra ngoài cửa lớp:

- Mạnh Cường, em vào đi!

Cánh cửa đẩy ra, Mạnh Cường bước vào phòng học. Một tay cậu ôm mấy quyển sách, tay còn lại xách cái cặp rất to, đi tới bên cạnh cô Lan rồi nói nhỏ:

- Em chào cô Lan! Chào các bạn!

- Bên cạnh Tiến Đạt còn chỗ trống, Mạnh Cường ngồi ở đó đi!

Cô Lan chỉ cho Mạnh Cường thấy chỗ bên cạnh Tiến Đạt. Mạnh Cường mang đồ về chỗ, nhưng vì lối đi quá hẹp mà đồ trên tay cậu lại nhiều nên đụng rất nhiều bạn khác. Điều kỳ lạ là Mạnh Cường chẳng có phản ứng gì.

Mạnh Cường đi về chỗ ngồi, Tiến Đạt chào cậu:

- Chào cậu, tớ là Tiến Đạt. - Nói rồi cậu nhanh chóng giơ tay ra.

- Chào cậu! - Mạnh Cường chỉ đáp nhỏ một tiếng, không hề quan tâm tới sự nhiệt tình của Tiến Đạt.

Tiến Đạt không ngờ sự nhiệt tình của mình lại gặp phải sự lạnh lùng của Mạnh Cường, cậu ngẩn ngơ hồi lâu rồi mới ngượng ngùng rụt tay về.

“Phịch! Phịch! Phịch!” Một vài món đồ bị ném từ phía Mạnh Cường lại, có cả sách của Tiến Đạt và rác nữa. Bởi bên cạnh không ai ngồi nên Tiến Đạt thường để đồ đạc trong ngăn kéo bên cạnh. Không ngờ, Mạnh Cường lại dùng một phương thức không lịch sự như thế để “trả đồ” cho cậu.

- Thật là bất lịch sự, ném hết đồ sang mình thế này!

Tiến Đạt vừa lượm đồ, vừa ca thán.

Một tiết học đã trôi qua, Mạnh Cường chép xong hết bài, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Cậu ngẩng đầu lên, phát hiện Đức

Long và mấy bạn khác đang tụm lại với nhau thảo luận về “Thám tử lừng danh Conan”.

- Ha ha, tớ thích “Thám tử lừng danh Conan” nhất!

Mạnh Cường đứng cạnh chen lời vào, rồi đẩy các bạn ra, len mình vào giữa. Mọi người đang thảo luận rất sôi nổi, đột nhiên bị Mạnh Cường chen ngang thì trong lòng thấy không thoải mái, thế là lần lượt tách ra.

- Chuyện gì thế nhỉ?

Mạnh Cường càng lúc càng thấy tủi thân, không nhịn được, mắt đỏ hoe. Đúng lúc đó gặp cô Lan đang lên lớp thu bài tập.

- Mạnh Cường, em sao thế? - Cô Lan lo lắng hỏi.

Lúc này, Mạnh Cường không nhịn được nữa, kể hết cho cô nghe chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Nghe chuyện xong, cô Lan vỗ vai Mạnh Cường, nói:

- Mạnh Cường này, khi giao tiếp với mọi người, em cần giữ phép lịch sự trong ngôn ngữ và hành vi. Ví dụ khi làm rơi đồ của người khác, em cần cúi xuống nhặt lên và lịch sự nói “Xin lỗi”. Bạn bên cạnh nhiệt tình chào hỏi em thì em cũng nên nhiệt tình chào lại. Nếu em đối xử lịch sự với người khác thì người khác cũng sẽ đối xử lịch sự với em.

Mạnh Cường nghe cô Lan nói vậy, cuối cùng cũng hiểu và cảm thấy vô cùng xấu hổ với hành vi của mình trước đó.

Bài học thành ngữ

Thời Bắc Tống có một tiến sĩ tên là Dương Thời, rất thích nghiên cứu học vấn, bởi vậy đi khắp nơi để tìm thầy giáo. Ông từng tôn một học giả nổi tiếng ở Lạc Dương tên là Trình Hạo làm thầy. Sau đó, ông lại được Trình Hạo giới thiệu cho em trai mình là Trình Di, tiếp tục nghiệp học tại thư viện Y Xuyên ở Lạc Dương.

Dương Thời khi đó mặc dù đã hơn 40 tuổi, học vấn cũng rất tốt, nhưng ông vẫn rất khiêm nhường, không hề tỏ ra kiêu ngạo, rất tôn kính thầy, bởi vậy được Trình Di vô cùng yêu mến.

Một hôm, Dương Thời cùng bạn học là Du Tạc thỉnh giáo Trình Di một vấn đề, nhưng không may đúng lúc thầy giáo đang nghỉ trưa. Dương Thời khuyên Du Tạc đừng làm kinh động đến thầy, hai người lặng lẽ đứng chờ trước cửa, chờ thầy ngủ dậy. Hôm đó trời đổ tuyết lớn, hơn nữa càng lúc càng dày, Dương Thời và Du Tạc đứng giữa trời tuyết lớn. Đã mấy lần Du Tạc không chịu nổi lạnh, định gọi Trình Di dậy nhưng bị Dương Thời ngăn lại. Khi thầy giáo tỉnh dậy, mở cửa nhìn ra, phát hiện hai người đang run rẩy đứng trong tuyết lạnh, vô cùng cảm động, từ đó càng ra sức dạy bảo Dương Thời. Sau đó, mọi người bèn dùng điển cố "Trình môn lập tuyết" để tán dương những người học trò tôn sự trọng đạo.

Bạn biết không?

Để tránh xảy ra việc bị bạn bè bài xích như Mạnh Cường, cô Lan đã cử bạn Thùy Dương (ngày trước nổi tiếng là “con nhím nhỏ”) giúp Mạnh Cường sửa chữa khuyết điểm. Hãy cùng xem cô bạn Thùy Dương nghiêm khắc đã soạn giáo án như thế nào để hoàn thành nhiệm vụ lần này nhé!

1. Bài học nhập môn

Chuẩn bị sẵn mấy tấm thiệp nhỏ, trên đó viết các từ, cụm từ lịch sự thường dùng như “xin chào, cảm ơn, xin lỗi, không sao”...

2. Trọng điểm bài học

Hành vi, động tác có thể thể hiện được sự tu dưỡng văn hóa của một người, bởi vậy cần chú ý:

1. Không đánh nhau, không chửi bậy, bất cứ chuyện gì cũng phải bình tĩnh và bồi dưỡng sự kiên nhẫn cho bản thân.

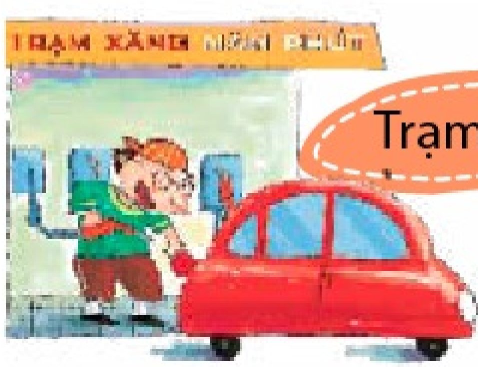
2. Ở nơi công cộng không nói chuyện ồn ào, chú ý lễ nghĩa, tạo ra hình tượng tốt.

3. Điểm khó của bài học

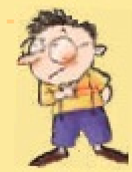
Phép lịch sự không chỉ bắt đầu từ ngôn ngữ của bản thân mà còn phải dùng hành động để chứng minh! Tôn trọng người già, yêu thương trẻ nhỏ, tôn kính thầy cô giáo và người lớn tuổi; hòa đồng với bạn bè, giao tiếp bình đẳng, thương yêu lẫn nhau; tôn trọng đời tư, thói quen của người khác... Các bạn nhỏ phải luôn tập trung rèn luyện các đức tính này đấy nhé!

4. Ôn tập sau bài học

Phải rèn luyện cách sử dụng ngôn ngữ lịch sự, tuân thủ các chuẩn tắc hành vi... Hình thành thói quen lịch sự cần một quá trình lâu dài, nhất định phải luôn nhắc nhở bản thân. Dần dần, qua quá trình tích lũy từ thực tiễn, bạn sẽ trở thành một người vô cùng nho nhã cả về hành vi, cử chỉ lẫn ngôn ngữ.

Trạm xăng năm phút

Phép lịch sự được xây dựng trên cơ sở đôi bên phải tôn trọng lẫn nhau, đừng bao giờ áp đặt ý kiến của mình cho người khác.

- Hofmannsthal

Chúng ta đi trên đường, gặp người quen, hãy mỉm cười và chào họ; không cẩn thận làm rơi đồ của người khác, hãy tự giác nhặt và nói tiếng "xin lỗi"; xem một màn diễn xuất đặc sắc, hãy vỗ tay ủng hộ các diễn viên để thể hiện lòng cảm ơn tới họ... Đây đều là những hành động lịch sự trong quá trình giao tiếp giữa người với người đấy!

Một câu chào hỏi ngắn gọn, một nụ cười ngọt ngào sẽ rút ngắn khoảng cách giữa mọi người. Đồng thời khi bạn làm như vậy, người khác cũng sẽ đối xử với bạn nhiệt tình như thế.

Mặc dù Tiến Đạt có khả năng điêu khắc đá gần như giỏi nhất trường, trong số các giải thưởng bày kín mít trong tủ phòng khách nhà cậu cũng có 1/3 là của cậu, nhưng trong lòng Tiến Đạt vẫn không thấy hài lòng. Chẳng phải người ta vẫn nói “Học, học nữa, học mãi” sao?

- Mình vẫn luôn học lỏm từ bố, nhưng đây không phải cách lâu dài, để tiến bộ hơn, mình phải đề nghị bố làm "sư phụ", để bố dạy mình mới được.

- Mặc dù bố là nghệ nhân điêu khắc đá, nhưng dù sao cũng là bố mình mà.

Tiến Đạt càng nghĩ càng thấy vui, bất giác rảo nhanh bước chân về nhà. Về đến nhà, bố đang bận rộn trong phòng làm việc. Tiến Đạt lập tức đẩy cửa bước vào, nói:

- Bố, con có chuyện muốn bàn với bố.

- Nói đi. - Bố bận đến nỗi chẳng ngẩng đầu lên.- Bố đang nghe đây.

Tiến Đạt nói to hơn:

- Bố, đây là một việc vô cùng quan trọng, bố hãy nghiêm túc một chút.

Bố ngẩng đầu lên nhìn Tiến Đạt một cái, thấy buồn cười. Bình thường đã quen nhìn dáng vẻ nghịch ngợm của con trai, giờ bỗng dưng cậu trở nên nghiêm túc khiến bố khó thích nghi ngay được. Bố bỏ món đồ trong tay xuống, tới trước mặt Tiến Đạt:

- Nói đi, con trai, có chuyện gì quan trọng, bố đang nghe đây.

Tiến Đạt khẽ hắng giọng, sắc mặt vô cùng nghiêm túc:

- Bố, để nâng cao kỹ năng điêu khắc của mình, con quyết định mời bố làm thầy giáo của con để hướng dẫn con điêu khắc. Đây là thư mời của con. - Nói xong, cậu lấy ra một tờ giấy đưa cho bố.

Bố cố nhịn cười, nghiêm túc nhận tờ thư mời từ tay Tiến Đạt:

- Được, con trai, bố nhất định không phụ lòng kỳ vọng của con, sẽ giúp kỹ thuật điêu khắc của con tiến bộ hơn.

Ngày hôm sau, Tiến Đạt tan học về là chủ động vào phòng làm việc của bố. Đây là ưu đãi đặc biệt mà "nghệ nhân làng đá" dành tặng cho Tiến Đạt, chiều tối mỗi ngày, bố sẽ dạy cậu một tiếng đồng hồ.

Tiến Đạt xoa xoa tay, nghĩ bụng: “Vậy là từ hôm nay, mình sẽ bắt đầu học để trở thành người thợ điêu khắc đá giỏi! Học kỳ này mình phải lấy giải của thành phố mới được.”

Bố đặt một chậu đậu trên bàn làm việc. Hạt đậu vừa nảy mầm, yếu ớt run rẩy trong không khí.

- Con trai, bài học của con hôm nay là điêu khắc mầm đậu.

- Sao ạ? Con đã biết điêu khắc động vật rồi, bây giờ lại bắt đầu điêu khắc thứ đơn giản này á?

Tiến Đạt ngạc nhiên, cậu thực sự không hiểu bố định làm gì.

- Cậu nhóc, giờ bố là thầy giáo của con đấy nhé! - Bố xoa đầu Tiến Đạt, làm ra vẻ nghiêm khắc.

Tiến Đạt định nói thêm vài câu nữa, nhưng thấy bố nói vậy lại ngoan ngoãn làm theo. Cậu vừa điêu khắc, vừa nghĩ: “Việc này thì có gì mà khó! Chỉ là một mầm đậu thôi mà, với một người thông minh như mình thì việc này thật quá đơn giản.”

Ngày đầu tiên điêu khắc mầm đậu, ngày thứ hai điêu khắc mầm đậu, ngày thứ ba vẫn điêu khắc mầm đậu, cả ngày ngồi nhìn cái mầm đậu rồi điêu khắc, vừa khô khan vừa vô vị. Điêu khắc như thế suốt cả tuần, cuối cùng thì cậu bé cũng nổi cáu:

- Bố, con thực lòng muốn học điêu khắc, vì sao bố không chịu dạy con mà lại bắt con ngồi điêu khắc cái mầm đậu này cả tuần liền vậy?

- Con trai, đừng tưởng rằng điêu khắc mầm đậu là dễ dàng, mầm đậu ngày nào cũng trưởng thành, ngày nào cũng có sự thay đổi nho nhỏ, con có nhận ra không? Quan sát là bài học cơ bản quan trọng nhất của điêu khắc.

Bố nói xong bèn lấy mầm đậu mà bố đã điêu khắc mấy ngày ra, mỗi một tác phẩm đều thể hiện được sự thay đổi rất nhỏ ở mầm đậu. Tiến Đạt nhìn lại tác phẩm của mình, mầm đậu ngày nào cũng giống y như nhau. Cuối cùng cậu cũng hiểu vì sao bố lại trở nên tài giỏi như thế rồi.

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Tại một thị trấn nhỏ có tên Greenock, nhà nào cũng nấu cơm bằng cách dùng lửa. Một hôm, có một cậu bé đứng trong bếp nhìn bà nội mình nấu cơm. Ấm nước đặt trên bếp lửa sôi lên ùng ục. Cái nắp ấm phát ra âm thanh, nảy lên nảy xuống. Cậu bé cảm thấy thật kỳ lạ, bèn hỏi bà nội:

- Thứ gì trong ấm khiến nắp ấm chuyển động như thế ạ?

Bà nội trả lời:

- Nước sôi rồi thì nó sẽ thế.

Cậu bé vẫn chưa hài lòng, lại hỏi tiếp:

- Vì sao nước sôi thì khiến nắp ấm chuyển động? Có thứ gì đẩy nó sao?

Bà nội đỏ mặt, trả lời với vẻ bực bội:

- Sau này cháu lớn thì sẽ biết.

Mặc dù cậu bé không tìm được đáp án từ bà nội, nhưng cậu vẫn không nản lòng.

Liên tục mấy ngày trời, cứ tới giờ nấu cơm là cậu bé lại ngồi trước bếp lò quan sát tỉ mỉ. Cậu thấy khi mới đầu, nắp ấm rất chặt, chỉ một lúc sau, nước sôi và bắt đầu phát ra âm thanh ục ục. Lúc này hơi nước bốc ra, đẩy nắp ấm chuyển động, hơi nước cũng liên tục bốc lên trên, nắp ấm vẫn không ngừng nhảy lên nhảy xuống.

Cậu bé vui lắm, cậu mở nắp ấm ra, rồi lại đậy vào, đậy vào rồi lại mở ra, làm như thế nhiều lần, cuối cùng cũng hiểu chính hơi nước làm cho nắp ấm chuyển động.

Cậu bé này sau khi lớn lên đã phát minh ra máy hơi nước, khiến thế giới bước vào "thời đại hơi nước", đó là nhà phát minh vĩ đại - James Watt.

James Watt
(1736 - 1819)

Nhà phát minh, kỹ sư người Scotland.

Trắc nghiệm tâm lý

Hạt đậu của mình nảy mầm rồi!

Lần trước, sau khi học cách quan sát mầm đậu từ bố, Tiến Đạt bắt đầu nảy sinh hứng thú với thí nghiệm khoa học. Hãy cùng cậu trải nghiệm quá trình nảy mầm của hạt đậu nào!

Chuẩn bị nguyên liệu

1 250g hạt đậu xanh loại tốt

2 Một chậu sứ lớn (đáy chậu có thể thoát nước).

3 Dùng rơm tết thành hai miếng lót rơm.

4 Nước sạch.

Bắt đầu thí nghiệm

BƯỚC 1 Ngâm hạt đậu trong nước một ngày.

BƯỚC 2 Đặt lót rơm vào đáy chậu, sau đó đặt hạt đậu đã được ngâm lên trên lót rơm, khoảng cách đều nhau, sau đó lại đặt một lót rơm lên trên hạt đậu.

BƯỚC 3 Hàng ngày tưới nước ba lần vào sáng, trưa, tối, cho tới khi lót rơm ngấm ướt nước.

Quan sát, ghi chép

Nhớ phải kịp thời quan sát và ghi chép lại sự thay đổi của hạt đậu đấy nhé!

Ngày 1 tháng 1

8h30:

Đậu đang ngủ trong chậu nước rồi!

Ngày 2 tháng 1

8h30:

Hạt đậu đã "uống" đủ nước, biến thành một "anh chàng béo".

9h:

Hạt đậu ngủ trên lót rơm.

17h:

Wa, có vài mầm đậu đã nứt vỏ rồi kìa!

20h30:

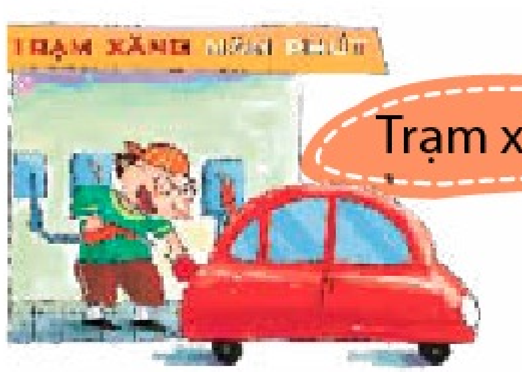
Ngày càng nhiều mầm đậu chui ra khỏi lớp "áo" bên ngoài...

Tiểu kết

Thông qua việc quan sát tỉ mỉ quá trình nảy mầm của hạt đậu, Tiến Đạt đã thấy được sự nảy mầm của cây giá mà chúng ta thường ăn hàng ngày. Cậu còn tổng kết ra một điều, để đậu nảy mầm thì cần có các điều kiện như: không khí, ánh sáng, nước và độ ẩm thích hợp. Bạn hãy thử làm như Tiến Đạt nhé!

Trạm xăng năm phút

Quan sát tỉ mỉ các sự vật, sự việc nhỏ là bí quyết thành công trong sự nghiệp, nghệ thuật, khoa học và các phương diện khác của đời sống.

- Smiles

Quan sát là việc theo dõi, tìm hiểu một cách có ý thức các sự vật, hiện tượng xung quanh, nó là tiền đề để phát minh, sáng tạo. Galileo khi quan sát chuông đồng hồ chuyển động trong nhà thờ, đã phát hiện ra tính quy luật của đồng hồ; Watt nhìn chằm chằm vào ấm nước đang sôi, thông qua tư duy đã phát minh máy hơi nước; Newton cũng thông qua quan sát lăng

kính mà nghiên cứu ra hiện tượng tán sắc ánh sáng, chứng minh rằng màu trắng là do 7 loại màu sắc kết hợp thành...

Chúng ta không chỉ quan sát các sự vật mà còn cần thông qua quan sát để nhìn thấy bản chất của hiện tượng. Hãy để sự quan sát tỉ mỉ trở thành một thói quen tốt trong cuộc sống của bạn.

14 Nóng nảy là ma quỷ

Chuyện xung quanh ta

- Đức Long, đón lấy này! - Cậu bạn Nam Phong vừa gọi vừa ném về phía Đức Long một quyển truyện. Đức Long biết đây là quyển truyện tranh mới xuất bản mà cậu mong chờ đã lâu. Trong lòng cậu vui lắm, đưa tay ra định đón lấy quyển truyện.

Không ngờ Thùy Dương ở đâu đưa tay ra đón quyển truyện trước cậu.

- Ha ha, tớ đón được nhớ, để tớ đọc trước cho.

Đức Long giận dữ hét lớn:

- Thùy Dương, Nam Phong cho tớ mượn trước, mau trả cho tớ.

- Nhưng tớ đón được trước mà, cho tớ đọc trước đi. Tớ đọc nhanh lắm, tối nay đọc xong, mai tớ trả cậu luôn!

Thùy Dương cũng chờ quyển truyện này từ lâu, giờ khó khăn lắm mới tranh được, sao có thể dễ dàng trả lại cho Đức Long được!

Đức Long thấy làm rắn không được thì hạ giọng:

- Thùy Dương yêu quý, tớ xin cậu đấy, mau trả cho tớ đi. - Cậu vừa nói vừa chắp hai tay vào với nhau, cất giọng cầu khẩn, điệu bộ vô cùng đáng thương.

Không ngờ, Thùy Dương thấy "vua nghịch ngợm" thường ngày hay trêu chọc người khác, nay phải cầu xin mình thì không nhịn được, bật cười.

- Đức Long, chỉ vì một quyển sách mà cậu xin tớ sao? Ha ha... đừng như thế, tớ chỉ đọc tối nay thôi, sáng mai sẽ trả cậu.

Xem ra hôm nay Thùy Dương quyết tâm phải đọc quyển truyện này bằng được rồi. Đức Long quyết định giở ra tuyệt chiêu cuối - giằng lại. Cậu xắn tay áo và đi về phía Thùy Dương, nhưng cô bạn này cũng chẳng vừa, đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý nghênh chiến.

Đức Long bí mật chạy đến Thùy Dương. Nhưng không ngờ cô bạn lại phát hiện ra, nhanh chân chạy đi mất, khiến cậu giận dữ nắm chặt tay.

- Hừ, mình không tin là hôm nay mình không giành được quyển truyện này.

Bên này Đức Long giận dữ nghĩ, chờ cơ hội ra tay lần nữa; bên kia Thùy Dương vô cùng đắc ý, cười nắc nẻ.

- Ha ha, "vua nghịch ngợm" mà cũng có ngày hôm nay!

Sau mấy lần đuổi bắt, Đức Long vẫn không thể nào cướp được quyển truyện, Thùy Dương thì vẫn ôm quyển truyện trong tay, vừa tránh, vừa cười rất hả hê.

Đức Long tức quá hóa giận. Cậu đỏ bừng mặt, luôn miệng nói:

- Thùy Dương, cậu thật quá đáng...

- Cậu là kẻ cướp, cướp sách của tớ, vô liêm sỉ...

- Thùy Dương, cậu thật đáng ghét, đáng ghét, con ma đáng ghét...

Từng câu nói sắc bén như những lưỡi dao nhọn lao về phía Thùy Dương. Thùy Dương khựng lại, cô không ngờ cậu ấy lại giận dữ đến thế.

Đức Long càng nói càng giận, cậu liền khua tay một cái, gạt hết đồ đạc trên bàn Thùy Dương xuống. Sách vở, tranh vẽ, bút chì và cả hộp bút đều tung tóe dưới đất.

- Hu... hu - Thùy Dương cuối cùng không nhịn được, bật khóc lớn.

- Thật là quá đáng, Đức Long, sao lại đi bắt nạt bạn gái? - Hai người bạn nãy giờ vẫn đứng xem bắt đầu lên tiếng chỉ trích Đức Long, còn định gọi cô Lan tới.

Cũng đúng lúc cô Lan vào lớp thu bài tập.

- Có chuyện gì thế? Sao sách vở lại tung tóe ra hết thế này?

- Thưa cô... - Cả lớp nhao nhao lên kể lại chuyện vừa xảy ra.

- Thì ra là thế! - Cô Lan gọi Đức Long và Thùy Dương lại gần. - Đức Long, cô hiểu tâm trạng muốn đọc sách của em, nhưng em cũng phải kiềm chế hành động của mình, không thể nóng nảy như vậy! Nhớ nhé, nóng nảy là ma quỷ!

Cô Lan chỉ vào Thùy Dương đang nước mắt giàn giụa, rồi lại chỉ vào đống đồ dùng đang vương đầy mặt đất:

- Đức Long, em nhìn đi, khi "ma quỷ" đến, có phải nó gây ra hậu quả rất nghiêm trọng không?

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Có một lần,Thủ tướng Churchill diễn thuyết ở một nơi công cộng. Khi ông đang nói rất hùng hồn thì dưới sân khấu có một tờ giấy được gửi lên, trên đó viết hai chữ: “Đồ ngốc”.

Churchill biết rằng có người cố tình muốn ông bẽ mặt, trong lòng nghĩ: “Ai mà bất lịch sự thế nhỉ?”

Nhưng nét mặt ông vẫn rất thản nhiên, ông biết người phản đối ông đứng dưới sân khấu đang chờ ông trở thành trò cười cho thiên hạ. Nên làm thế nào đây? Churchill suy nghĩ vài giây rồi huơ huơ tờ giấy trong không trung, nói nhẹ nhàng:

- Vừa nãy tôi nhận được một tờ giấy, điều đáng tiếc là người viết tờ giấy này chỉ ký tên mà quên viết nội dung.

Nói xong, ông vẫn thản nhiên như không có việc gì xảy ra, tiếp tục bài diễn thuyết của mình. Thính giả bên dưới bật cười và vỗ tay hưởng ứng.

Vậy là vào lúc quan trọng nhất, Churchill đã giữ được bình tĩnh, kiểm soát tâm trạng của mình và dùng một câu nói khéo léo để hóa giải tình thế, giúp bài diễn thuyết của mình đạt được thành công.

Winston Leonard Spencer Churchill
(1874 - 1965)

Nhà chính trị gia, nhà diễn thuyết, nhà văn nước Anh, từng là Thủ tướng Anh.

Trắc nghiệm tâm lý

Bạn biết cách khống chế tâm trạng của bản thân chưa? Hãy thử làm bài trắc nghiệm dưới đây để xem bạn đã trở thành chủ nhân của tâm trạng mình chưa nhé!

Trắc nghiệm

Nhóm trưởng quên nộp bài tập của bạn, khiến bạn bị cô giáo mắng, bạn sẽ?

A Đứng lên lý luận với cô giáo, thanh minh rằng mình bị oan.

B Buồn bã không nói được gì, về nhà kể cho bố mẹ nghe và nhờ bố mẹ giải thích cho cô giáo.

C Tan học, bạn cãi nhau với nhóm trưởng.

D Nói chuyện với nhóm trưởng, để bạn ấy chủ động giải thích với cô giáo.

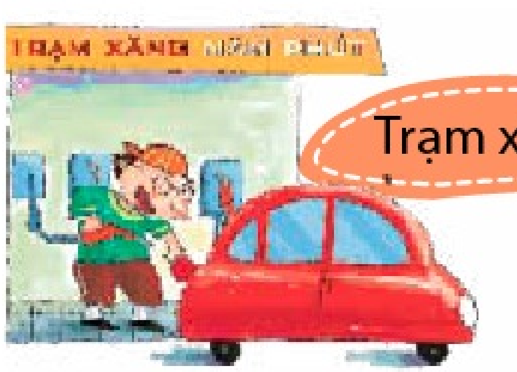

Kết quả trắc nghiệm

Bạn đã chọn xong chưa? Hãy cùng xem khả năng kiềm chế tâm trạng của bạn thế nào nhé!

Chọn A: Bỏ mặc tâm trạng	Tính cách của bạn chưa trưởng thành, không có khả năng tự quản lý bản thân, rất dễ phạm lỗi, hãy chú ý thay đổi khuyết điểm này nhé!
Chọn B: Tâm trạng bị động	Tính cách của bạn khá hướng nội, suy nghĩ ỷ lại rất nghiêm trọng, gặp chuyện gì cũng không có chính kiến, không thể kiên trì nguyên tắc. Hãy tự tin hơn, biết nắm bắt và bày tỏ suy nghĩ của mình!

Chọn C: Tâm trạng cá nhân	Đầu óc bạn rất nhạy bén, khả năng phán đoán tốt. Bạn nắm bắt rất tốt tâm trạng của mình, nhưng cần quan tâm tới tâm trạng của người khác hơn nữa nhé!
Chọn D: Tâm trạng tự chủ	Bạn rộng lượng, luôn kiểm soát được tâm trạng. Có tinh thần cầu tiến và trách nhiệm, có khả năng lãnh đạo, bạn là một người kiểm soát rất tốt tâm trạng của mình! Hãy tiếp tục phát huy nhé!

Trạm xăng năm phút

Một người không nên làm nô lệ cho cảm xúc của mình, để cảm xúc dắt mũi, mà ngược lại, hãy kiềm chế và kiểm soát cảm xúc.

- Rob White -

Trên bước đường dẫn tới thành công, trở ngại lớn nhất của chúng ta thực ra không phải là vì thiếu cơ hội, cũng không phải vì kinh nghiệm kém cỏi, mà là vì chúng ta không thể kiểm soát tâm trạng của mình. Khi giận dữ, không thể tự khống chế mình sẽ khiến những người xung quanh sợ hãi khi phải nói

chuyện với bạn; khi buồn bã, bỏ mặc bản thân sẽ lãng phí nhiều cơ hội. Cảm xúc vừa có thể trở thành chủ nhân của chúng ta, vừa có thể trở thành nô lệ của chúng ta.

Chúng ta cần học cách thoát khỏi những cảm xúc không tốt, bồi dưỡng tinh thần lạc quan, vui vẻ và tích cực. Như vậy, mới có thể kiểm soát được tâm trạng của mình!

Vết bỏng trên miệng

- Này, Đức Long, sao miệng cậu lại rộp lên thế kia? - Vừa mới bước vào cửa lớp, Tiến Đạt đã kinh ngạc kêu lên.

Đức Long nhìn Tiến Đạt một cái, ý nói cậu ta đúng là một tay paparazzi (Paparazzi chỉ những người săn ảnh xấu xa, rình mò chụp lén, xâm phạm đời tư người khác).

Nhưng Tiến Đạt lại không phản ứng gì, cậu vênh mặt nói:

- Paparazzi thì đã sao!

- Haiz, đúng là chẳng muốn nghĩ đến. - Đức Long thở dài một tiếng và ngao ngán nói...

Chẳng là thế này, hôm qua, lúc chiều tối về nhà, Đức Long đói sôi cả bụng. Ngửi thấy một mùi hương từ trong bếp bay ra, Đức Long không chịu nổi nữa, cậu hét lớn:

- Mẹ, con đói quá, giờ ăn cơm tối được chưa?

- Còn chưa xong đâu, chờ mẹ 5 phút nữa thôi.

Đức Long nổi cáu:

- Con đói đến hoa mắt rồi đây này, con không chờ đâu, con phải ăn luôn, ngay lập tức!

- Nhưng mẹ vẫn chưa làm xong bữa tối, làm sao mà ăn được? Nếu con đói quá thì ăn tạm mấy miếng bánh quy đi.

- Con không ăn bánh quy, con phải ăn cơm ngay bây giờ! - Đức Long sốt ruột nói.

Mẹ lắc đầu, mẹ quá hiểu cậu con trai của mình. Muốn có cái gì là phải có ngay lập tức, chẳng kiên nhẫn chút nào. Quả nhiên, 5 phút sau, Đức Long lại chạy vào phòng ăn:

- Mẹ, 5 phút rồi, cho con ăn cơm đi! Mau lên!

Cuối cùng, bữa cơm thịnh soạn cũng được bày lên bàn, bốc khói nghi ngút, thật là hấp dẫn!

- Woa, ngon quá! Con chảy cả nước miếng rồi.

- Đừng vội, vừa mới nấu xong, còn nóng lắm, con chờ thêm chút nữa. Ấy... Con phải học tính kiên nhẫn thôi! - Mẹ cậu nói xong thì quay vào bếp lấy bát đũa.

- Không, con phải ăn ngay bây giờ, con không sợ nóng đâu! - Đức Long vừa nghĩ vừa đưa tay ra bê bát canh trên bàn, đây là món canh

cà tím mà cậu thích ăn nhất...

- Ôi, nóng quá! - Đức Long ném cái bát trong tay, miệng kêu lên. Chưa uống được thìa canh nào mà miệng cậu đã bị bỏng, đỏ tấy, hôm nay lại còn rộp cả lên.

- Haizz, xui quá đi mất! - Nói đến đây, Đức Long buồn rầu vỗ đầu mình, hối hận vô cùng. Tiến Đạt thấy vậy liền vỗ vai Đức Long, bày tỏ sự đồng cảm với bạn.

Đúng lúc này thì Nam Phong hoảng hốt chạy vào:

- Đức Long, không xong rồi.

- Chuyện gì thế hả?

Nam Phong thở hổn hển kể lại chuyện. Thì ra hôm nay Nam Phong đã mang quyển truyện "Nhóc Nicolas" mà Đức Long muốn đọc tới, định cho cậu mượn. Không ngờ lớp trưởng Thanh Giang lại bắt chước Thùy Dương, cướp mất quyển truyện của cậu.

- Làm thế nào đây? Đức Long, có cần giằng lại không?

- Thôi bỏ đi, cho cậu ấy đọc trước cũng được! Xong rồi tớ đọc sau.

Nam Phong há hốc mồm kinh ngạc. Đức Long hôm nay làm sao thế nhỉ, chẳng giống cậu ấy hàng ngày tí nào.

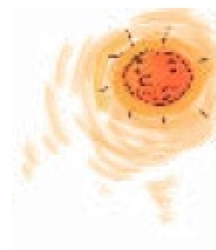
Chỉ có Tiến Đạt là hiểu vì sao, cậu chỉ vào vết bỏng trên miệng Đức Long:

- Học cách kiên nhẫn chờ đợi, đây là bài học đổi lại từ cái vếùt bỏng phồng rộp kia đấy!

Câu chuyện nhỏ, trí tuệ lớn

"Số phận là gì?" Hai chàng thanh niên tranh cãi nhau đỏ mặt tía tai chỉ vì câu hỏi này, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng ai thuyết phục được ai.

Thế là họ kéo nhau đi hỏi Vô Tướng đại sư. Họ đua nhau kể đầu đuôi sự việc, đại sư cười nói:

- Ta từng chôn hai vò rượu ở hai nơi khác nhau, khi nào các con tìm được vò rượu đó thì các con sẽ hiểu bí mật của số phận.

Nói xong, ngài bèn đưa cho hai người họ mỗi người một cái xẻng. Hai anh chàng hì hục đào đất, bắt đầu tìm kiếm.

Một anh chàng dùng xẻng đào đất nửa ngày trời mà không thấy bóng dáng vò rượu đâu, bèn chán nản dừng lại, ngồi quạt mát nghỉ ngơi. Anh chàng còn lại thì đào mãi, đào mãi, gần như đã lật tung cả đất lên, mồ hôi ướt đầm lưng áo, cuối cùng cũng tìm được vò rượu. Lúc này, anh thấy người bạn mình vẫn ngồi chơi, bèn quay sang đào nốt phần của bạn, không lâu sau thì tìm được vò rượu còn lại.

- Nhớ nhé, các con, bí mật của số phận cũng giống như tìm kiếm hai vò rượu này. - Lúc này đại sư bình tĩnh chỉ vào hai vò rượu và nói. - Số phận công bằng với tất cả mọi người, có người không tìm được gì cả, nhưng có người lại tìm được rất nhiều, điều đó không có

nghĩa là người sau may mắn hơn, quan trọng là vì người đó nhẫn nại và kiên trì hơn.

Trắc nghiệm tâm lí

Bạn có đủ kiên nhẫn không? Hãy thử làm một bài trắc nghiệm dưới đây! Xem bạn có thể kiên trì được đến đâu nhé!

Bước 1 Trước khi trả lời câu hỏi, hãy đọc hết toàn bộ tài liệu, chuẩn bị sẵn ba loại bút đỏ, xanh và đen.

Bước 2 Hãy dùng bút đen viết tên bạn lên góc trên bên phải của bài trắc nghiệm này.

Bước 3 Hãy dùng bút đỏ để viết tên trường mầm non bạn đã từng học vào góc trên bên trái của bài trắc nghiệm này.

Bước 4 Hãy dùng bút xanh để viết ra hai nguyện vọng trong lòng bạn, sau đó dùng bút xanh lục để viết nguyện vọng thứ ba của bạn.

Bước 5 Hãy dùng bút xanh để khoanh tròn họ tên bạn đã được yêu cầu viết ở bước 2.

Bước 6 Dùng bút đỏ viết tên trường bạn đang học ở góc dưới bên trái bài trắc nghiệm này.

Bước 7 Dùng bút đen viết tên lớp bạn đang học ở góc dưới bên phải bài trắc nghiệm này.

Bước 8 Hãy nắm nhẹ mũi mình và đọc lớn tên mình ba lần.

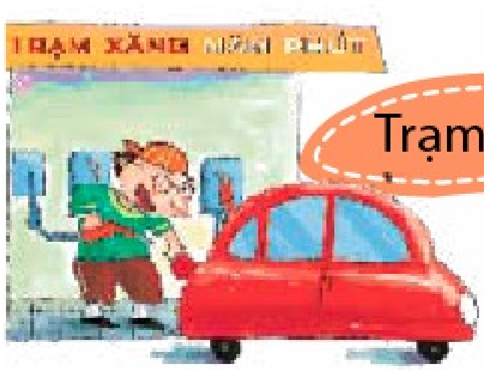
Bước 9 Vỗ nhẹ tay xuống bàn ba lần.

Bước 10 Cuối cùng đứng lên và nói lớn “Mình làm được rồi” rồi lại ngồi xuống và làm tiếp.

Tiểu kết

Ha ha, có phải là rất thú vị không? Thực ra có rất nhiều chi tiết vụn vặt cần chúng ta phải kiên nhẫn thực hiện, bài trắc nghiệm nhỏ này có thể giúp bạn rèn luyện tính kiên nhẫn, giúp bạn đọc kĩ bài khi kiểm tra, suy nghĩ thận trọng và cũng là một cách để giải tỏa tâm trạng lo lắng đấy!

Trạm xăng năm phút

Kiên nhẫn là cơ sở của mọi sự thông minh, tài trí.

- Plato -

Kiên nhẫn là không nóng nảy, không vội vàng. Đạo lý này dường như rất đơn giản, nhưng để thực hiện được thì lại rất khó.

Người Đức có một câu ngạn ngữ: “Kiên nhẫn là một loài thực vật rất đắng, nhưng quả của nó lại rất ngọt.” Người kiên nhẫn khi đối diện với vô số thất bại vẫn không hề tỏ ra nóng nảy; khi xử lý những việc khô khan, vô vị cũng không hề tỏ ra chán ghét; người như vậy sẽ dễ dàng cập bến bờ thành công hơn. Có thể thấy, kiên nhẫn là một tài sản vô cùng quý giá. Khi chúng ta vẫn chưa làm bài tập xong nhưng lại muốn đọc truyện, hãy thử kiên nhẫn hơn một chút, học cách “chờ đợi”, chờ làm xong bài tập rồi mới đọc truyện; khi chúng ta gặp phải khó khăn trong học tập, đừng nóng nảy, hãy bình tĩnh nghĩ cách... Hãy rèn luyện sự kiên nhẫn từ trong những việc nhỏ nhặt nhất trong cuộc sống.

16 Hứng thú là người thầy tốt nhất

Chuyện xung quanh ta

Sáng sớm ngày cuối tuần, mẹ Đức Long bắt đầu gọi điện thoại, yêu cầu cửa hàng bán nhạc cụ chuyển cây đàn piano mà mẹ đã chọn trước đó đến nhà.

- Mẹ, mẹ muốn học piano à?

- Không, mẹ mua nó cho con. Chẳng phải con thường nói là phải học cái gì đó đúng sở trường còn gì? Thế nên mẹ đặt mua cho con một cây đàn piano để con học.

Đức Long vừa thấy mẹ nói vậy đã nhảy dựng lên:

- Mẹ, sao mẹ không hỏi ý kiến của con mà đã mua piano rồi? Mẹ làm thế là coi thường con đấy! Con không cần!

- Đức Long, con đừng nói thế, con nghe mẹ giải thích đã - Thế là mẹ kiên nhẫn giải thích cho Đức Long nghe tác dụng của đàn piano, vừa có thể rèn luyện sự kiên trì và nghị lực cho con người, lại có thể giúp con người trở nên tao nhã, cao quý hơn... Mẹ nói rất hay, nhưng không ngờ Đức Long vẫn nói:

- Con không học.

- Thế thì con muốn học gì? - Mẹ bắt đầu thấy bực.

- Con muốn học võ!

Đức Long vốn là người hiếu động, nếu giờ lại học nữa thì e là cậu sẽ không thể ngồi yên được. Vậy là mẹ liền đưa ra các lý do để hy vọng cậu thay đổi suy nghĩ.

- Trời ơi, con có chịu được khổ khi học võ không? Con không xem tivi à, những người học võ đều phải đội một bát nước trên đầu rồi chạy bộ, cho tới khi một que hương cháy hết mới thôi?

- Bình thường bảo chạy bộ tập thể dục con đã không chịu được rồi, huống hồ là tập võ?

Đức Long cúi đầu trước mẹ, dáng vẻ rất ngoan ngoãn. Cậu đã nghĩ ra một cách để đối phó.

- Thế mẹ muốn con làm thế nào? Mẹ cho con học võ, thì con mới đồng ý học piano.

Mẹ bất lực thở dài, đành phải đồng ý. Cũng là do mẹ trả tiền đàn piano trước rồi, hơn nữa mẹ cũng không tin Đức Long có thể chịu được gian khổ khi tập võ, nếu học cả piano và võ, mẹ tin cuối cùng Đức Long cũng chọn học piano thôi.

- Được rồi, nhưng con phải hứa với mẹ, phải ưu tiên piano hàng đầu, tập đàn xong rồi mới được tập võ.

- Vâng! - Đức Long ngoắc tay với mẹ, coi như đã thỏa thuận xong.

Đối với người không có một chút năng khiếu âm nhạc nào như Đức Long, thì tập piano quả là một việc vô cùng khó khăn. Nhưng mẹ đã giao hẹn tập đàn xong là sẽ được tập võ nên cậu cũng cảm thấy vui vẻ.

Thầy giáo dạy võ đã nói, muốn học võ thì trước tiên phải tập những bước cơ bản. Đứng tấn, đá chân, ép chân… Không ngờ, những bài học cơ bản này, trong mắt người ngoài có vẻ vất vả, đơn điệu thì đối với một cậu bé hiếu động, không kiên nhẫn như Đức Long lại trở nên vô cùng thú vị.

Hôm nay, Đức Long phải làm trực nhật, trực nhật xong về đến nhà đã là 6 giờ tối, mà bài tập hôm nay lại rất nhiều, làm bài tập xong đã là 9 giờ.

Mẹ rất thông cảm cho con trai, vậy là nói:

- Thôi được rồi, hôm nay không cần tập đàn với tập võ nữa, mai mẹ sẽ giúp con giải thích với hai thầy giáo.

- Không, tập đàn thì nghỉ cũng được, nhưng con phải tập võ. Thầy giáo nói rồi, môn võ quan trọng là phải kiên trì.

Mẹ luôn là người hiểu rõ con trai, thấy con nói vậy thì vô cùng ngạc nhiên:

- Thật sao, con trai mẹ cũng biết kiên trì cơ à?

- Hi hi, đương nhiên rồi! Mẹ chưa nghe nói câu “Hứng thú là người thầy tốt nhất“ sao? - Đức Long cười hết cỡ, sau đó đi ra ban công tập ép chân, mẹ đứng ở sau quan sát.

Tới cuối kỳ, kết quả tập đàn của Đức Long chỉ được xếp vào tầm “trung”, nhưng môn võ lại được là “học sinh xuất sắc”, còn được đi biểu diễn trong khu phố. Mẹ ngạc nhiên nói:

- Thời gian tập đàn và tập võ hàng ngày của con như nhau, sao lại có sự khác biệt lớn thế nhỉ?

Đức Long mỉm cười nói: - Bởi vì “hứng thú là người thầy tốt nhất” mà!

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Bố của Moliere là một nhà buôn thảm và người trang trí cung đình. Bố ông thậm chí còn bỏ tiền ra mua thân phận “thị tùng của quốc vương” để hy vọng Moliere kế thừa sự nghiệp của mình hoặc là trở thành một luật sư.

Bố đưa ông tới học một ngôi trường quý tộc, đồng thời chuyển thân phận “thị tùng của quốc vương” cho ông. Nhưng Moliere không hề có hứng thú với nghề buôn, ngược lại rất thích kịch nghệ.

Kịch bản của các tác gia nổi tiếng thời Hy Lạp, La Mã cổ đại đã trở thành món ăn tinh thần của Moliere. Ông đọc chúng quên ngày quên đêm, sau đó đã bước lên sân khấu và trình diễn kịch. Bố ông rất không vui vì chuyện này, nghiêm khắc trách mắng, thậm chí còn nhờ thầy giáo nhiều lần ra mặt khuyên nhủ ông. Nhưng Moliere vẫn kiên trì với suy nghĩ của mình, thành khẩn nói với bố rằng, mình không có hứng thú với nghề buôn mà chỉ thích kịch nghệ.

Trước lòng say mê kịch nghệ của con trai, cuối cùng người bố cũng phải nhượng bộ, không còn ngăn cản nữa. Moliere sau đó đã sáng tác rất nhiều kịch bản ưu tú như “Anh chàng ghét đời”,

"Trưởng giả học làm sang", "Lão hà tiện"... trở thành nhà hài kịch vĩ đại nhất thế kỷ XVII, là người sáng lập ra kịch nghệ theo chủ nghĩa cổ điển, chiếm một ví trí quan trọng trong lịch sự kịch nghệ châu Âu.

Moliere
(1622 - 1673)

Biên kịch, diễn viên nổi tiếng người Pháp. Người sáng tạo ra hỷ kịch Ba lê của Pháp.

Chúng ta nên làm thế nào?

Chúng ta thường sẵn lòng bỏ thời gian và lòng kiên nhẫn để làm tốt những việc mà chúng ta thích. Đây chính là tác dụng của hứng thú đấy! Nhưng có lúc chúng ta cảm thấy vẽ tranh rất thú vị, có lúc lại cảm thấy bơi, đá bóng vui hơn. Khi hứng thú của chúng ta quá nhiều, thì những việc ban đầu chúng ta thích sẽ không thể duy trì được nữa. Làm thế nào để tránh tâm lý "cả thèm chóng chán" đây nhỉ?

Tự mình quan sát

Người hiểu bạn nhất chính là bản thân bạn, thế nên dành chút thời gian, kiên nhẫn quan sát bản thân, xem thứ gì thích

hợp với mình nhất, lựa chọn một sở thích mà mình sẵn sàng tiêu tốn thời gian và sức lực nhất thì mới có thể kiên trì được!

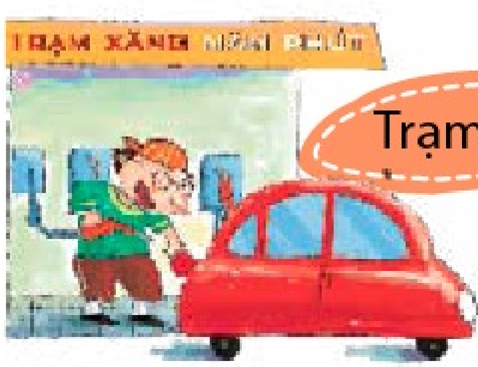
Nhờ bạn bè giúp đỡ

Nếu bản thân không xác định được mình nên chọn cái gì thì hãy tìm thầy cô giáo mà bạn tin tưởng nhất hoặc bạn bè thân thiết để xin ý kiến, họ sẽ căn cứ vào khả năng của bạn để phân tích và lựa chọn cho bạn sở thích và hứng thú phù hợp nhất; đồng thời họ sẽ chịu trách nhiệm giám sát, đôn đốc bạn kiên trì, không để bạn có cơ hội “cả thèm chóng chán” nữa.

Kiên trì là quan trọng

Cho dù là sở thích do bạn lựa chọn hay do bạn bè, thầy cô gợi ý thì điều quan trọng nhất vẫn là ở sự kiên trì. Chỉ khi bạn kiên trì tới cùng thì mới đạt được thắng lợi vẻ vang!

Trạm xăng năm phút

Ở đâu không có hứng thú, thì ở đó không có hồi ức.

- Goethe

Hứng thú nghĩa là con người vui vẻ khi làm một việc gì đó và cảm nhận được niềm vui từ trong đó. Ví dụ như đi bơi, đạp xe, khiêu vũ, trượt băng, viết văn... Các hoạt động này rất phong phú, nhưng làm thế nào để tìm ra được hứng thú? Phương pháp tốt nhất chính là mở rộng tầm mắt của bản thân, cố gắng tiếp xúc với nhiều hoạt động hơn. Chỉ có như vậy, bạn mới có cơ hội nếm trải, và chỉ có nếm trải, bạn mới phát hiện ra sở thích của mình.

Một khi đã xác định được sở thích, bạn cần tích cực thực hiện, không được đứng từ xa nhìn và bàn luận về nó. Như vậy, sở thích mới trở thành nguồn động lực thúc đẩy bạn học tập và tiến lên!

17 Học sinh ưu tú gặp khó khăn

Chuyện xung quanh ta

Thùy Dương có rất nhiều sở thích, cứ gặp được một thứ mới thì cô bé lại muốn học. Một hôm, cô đọc một cuốn sách có nhan đề “Dạy bạn học bơi”, trong sách nói bơi có rất nhiều tác dụng: Có thể làm đẹp, phát triển chiều cao, lại nâng cao sức đề kháng... Tóm lại, tác dụng của bơi là rất nhiều.

Thùy Dương bị cuốn hút, lập tức quyết định mùa hè năm nay sẽ đăng ký vào lớp học bơi, còn rủ Thanh Giang đi học cùng.

- Thanh Giang này, hè tới bọn mình đi học bơi nhé, được không?

- Không đâu, tớ phải tập múa, cậu có đi cùng tớ không?

Thanh Giang hình như không mấy hứng thú với đề nghị này của Thùy Dương. Nhưng Thùy Dương lại là một người rất giỏi thuyết phục:

- Thanh Giang, học bơi có thể có được thân hình đẹp, như vậy rất có ích cho việc học múa đấy!

Thanh Giang vừa nghe nói đến “thân hình đẹp”, quả nhiên tinh thần lập tức bị lung lay, vậy là cô bé nắm tay Thùy Dương, vui vẻ nói:

- Đi nào, bọn mình đến gặp cô Lan đăng ký luôn.

Thùy Dương thấy mình đã thuyết phục được bạn thì đắc ý cười thầm.

Một tuần sau, lớp dạy bơi khai giảng! Nhưng Thùy Dương và Thanh Giang không ngờ học bơi lại vất vả như thế, hoàn toàn không nhẹ nhàng như những gì mà hai cô bé thường thấy trên tivi. Bài học đầu tiên, huấn luyện viên yêu cầu mọi người lặp đi lặp lại động tác cong lưng rồi cúi đầu vào nước, tự tính giờ xem ai duy trì được lâu nhất. Thùy Dương vừa mới ngụp đầu xuống nước, trong lòng đã thấy sợ hãi lập tức ngoi lên ngay. Còn Thanh Giang cũng chẳng khá hơn chút nào, lần nào cũng chỉ đếm được đến 9 là dừng lại. Hai học sinh luôn được coi là ưu tú ở lớp, đến giờ học bơi lại bị thầy giáo gọi là “học sinh cá biệt”.

- Thùy Dương, em phải úp mặt xuống nước, úp mặt xuống đi chứ.

- Thanh Giang, em phải cố gắng hơn nữa, đừng lúc nào cũng muốn ngẩng mặt lên nhanh thế.

Các bạn học đều tò mò nhìn hai người. Thùy Dương và Thanh Giang xấu hổ đến mức chỉ muốn giấu mặt mình vào trong nước.

- Không ngờ bài học cơ bản của môn bơi lại khô khan như thế, còn khó hơn cả học múa. - Thanh Giang thở dài nói.

- Haizz, đúng là ác mộng! Thanh Giang, hay là bọn mình đừng tập nữa! - Thùy Dương cúi đầu, mặt đỏ bừng, lí nhí thốt lên câu đó.

- Cái gì cơ? Chính cậu rủ tớ đi học, giờ lại muốn rút lui là sao. Tớ không đồng ý đâu! Đã đăng ký rồi thì phải học đến cùng. Tớ không tin là mình không học được.

Chớp mắt đã đến giờ học bơi tiếp theo. Thùy Dương ôm bụng, nhăn mặt nói đau bụng, xin nghỉ. Thanh Giang đành phải tập một mình.

Qua lần tập lần trước, lần này thời gian Thanh Giang ở trong nước được lâu hơn, huấn luyện viên khen cô bé tiến bộ và đề nghị cô bé về nhà luyện tập thêm bằng cách úp mặt xuống chậu nước. Thanh Giang thầm vui trong lòng.

Cứ thế, lần nào đến giờ bơi, Thùy Dương không lý do đau bụng thì cũng là đau đầu, về sau viện cớ không đến nữa. Còn Thanh Giang thì vẫn tiếp tục kiên trì, cô bé học lặn, nổi trên mặt nước, hít thở khi bơi, đạp nước, vẫy tay... Dưới sự hướng dẫn của huấn luyện viên, càng ngày Thanh Giang bơi càng giỏi hơn.

Chớp mắt, thời gian nghỉ hè đã kết thúc, mọi người hẹn nhau cùng ra biển chơi. Thanh Giang bơi lội tung tăng như cá, vô cùng thích thú, còn Thùy Dương chỉ đành ngồi trên bãi cát nhìn ra mặt biển, thở dài ngưỡng mộ bạn:

- Được bơi giữa biển thích quá!

Thanh Giang từ dưới nước ngoi đầu lên, đắc ý nói:

- Đây là kết quả tớ có được sau khi đã kiên trì học đấy! Thùy Dương nghe bạn nói xong, xấu hổ không nói nên lời.

Bài học thành ngữ

Xưa kia, trước cửa nhà Ngu Công 90 tuổi có hai ngọn núi, một ngọn tên là Thái Hành, một ngọn tên là Vương Ốc. Bởi đường núi gập ghềnh nên cả nhà đi lại rất bất tiện. Vậy là Ngu Công gọi cả nhà tới thương lượng:

- Chúng ta cùng san bằng hai ngọn núi trước cửa nhà, như vậy sẽ không cần phải đi đường vòng quá xa như trước nữa. - Mọi người đều tỏ ý tán thành.

Vậy là Ngu Công dẫn ba người con và cháu khỏe mạnh nhất, mang theo cuốc xẻng để đào đá, rồi vận chuyển đá ra biển. Mấy mùa đông, mấy mùa hạ trôi qua rồi, mới chỉ đào được một ít.

Những người sống bên bờ sông ngăn cản Ngu Công:

- Ông đã già như vậy, đi lại rất khó khăn, làm sao có thể chuyển được hai hòn núi đi nữa?

Ngu Công trả lời rằng:

- Ông thật không hiểu gì, cho dù tôi có chết thì vẫn còn con trai tôi, con trai tôi lại sinh ra cháu tôi, cháu tôi lại sinh ra chắt tôi... Con cháu tôi sẽ sinh sôi ra mãi, nhưng ngọn núi thì không thể cao hơn được, sao lại lo là không thể san bằng?

Người kia nghe thấy vậy không nói được gì nữa.

Sơn thần nghe thấy những lời Ngu Công nói, sợ rằng ông sẽ san bằng ngọn núi, bèn bẩm báo lên Ngọc hoàng chuyện này. Ngọc hoàng cảm động trước ý chí của ông, bèn cử hai vị tiên xuống trần gian cõng hai ngọn núi đi. Từ đó, Ngu Công ra ngoài không còn phải đi vòng qua hai ngọn núi nữa.

Thành ngữ: Ngu Công dời núi

Giải thích: Bất kể việc khó khăn ra sao, miễn có quyết tâm và nghị lực là đều có thể hoàn thành.

Trắc nghiệm tâm lý

Thiếu kiên nhẫn sẽ khiến bạn bỏ cuộc giữa chừng, không những không hoàn thành được nhiệm vụ mà còn không thể thực hiện được kế hoạch của mình, càng khó thực hiện được ước mơ! Thói quen xấu này thật đáng ghét, hãy trắc nghiệm xem bạn đã bị thói xấu này "nhiễm" chưa? Hãy tích vào trong ngoặc những thói quen bạn có.

Trắc nghiệm

1. Làm việc không có đầu có cuối. ( )

2. Bướng bỉnh, ích kỷ, chỉ quan tâm tới bản thân. ( )

3. Tâm trạng dễ nổi nóng, thường xuyên khóc. ( )

4. Khi ăn cơm thích động đậy. ( )

5. Khi xem tivi, lúc thì ngồi, lúc thì đứng. ( )

6. Không thể chơi một loại đồ chơi mà phải mang nhiều món đồ ra
chơi cùng một lúc. ( )

7. Khi căng thẳng hoặc ngẩn ngơ thường hay cắn móng tay. ( )

8. Thường cảm thấy bất an hoặc căng thẳng. ( )

9. Đứng ngồi không yên, luôn luôn hoạt động. ( )

10. Không thể hòa đồng với bạn bè, thường cãi vã nhau. ( )

11. Thường đánh nhau. ( )

12. Thường ném hỏng đồ đạc của bạn bè hoặc của nhà mình ( )

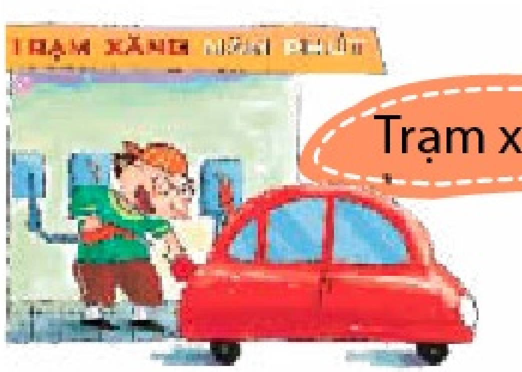
13. Tính tình nóng nảy, làm việc thiếu suy nghĩ. ( )

14. Thường nổi giận mắng người hoặc nói những câu làm tổn thương người khác. ( )

15. Khi không được như ý thì giận dỗi. ( )

Tiểu kết

Trong 15 thói quen trên đây, nếu bạn có từ 8 thói quen trở lên thì cần chú ý nhé! Thói quen “không kiên nhẫn” đã nhiễm vào bạn, hãy mau mau hành động để nói lời tạm biệt với thói quen này đi thôi!

Trạm xăng năm phút

Bí quyết của thành công nằm ở sự kiên trì.

- Disraeli

Khi hạ quyết tâm làm một việc gì đó, chúng ta không được phép nói suông! Điều quan trọng nhất để thành công là phải kiên trì. Khi đã xác định được mục tiêu phấn đấu rồi, chúng ta phải quyết tâm kiên trì đến cùng, kiên định với mục tiêu đã đặt ra. Nếu không mục tiêu mãi mãi sẽ chỉ là mục tiêu, không bao giờ trở thành hiện thực được.

Một khi chúng ta đã có sự kiên trì thì “nước chảy đá mòn”, những việc tưởng chừng như không thể cũng sẽ có thể xảy ra.

18 "Cóp" bài tập

Chuyện xung quanh ta

- Nộp bài thi nào...

Lớp trưởng Thanh Giang vừa gập nhanh tờ giấy kiểm tra, vừa đi đi lại lại giục các bạn cùng lớp.

Các bạn đều cúi xuống lấy bài kiểm tra trong cặp sách, đặt ra đầu bàn để Thanh Giang đi thu. Chỉ có Thùy Dương là nghiêng ngó nhìn xung quanh:

- Kiểm tra? Bài kiểm tra nào nhỉ? Có phải là đề văn hôm qua không?

Cậu bạn cùng bàn Hà Huy Tùng lấy ra bài kiểm tra hươ hươ trước mặt cô:

- Ngoài bài văn còn một bài kiểm tra nữa. Đó là bài kiểm tra trắc nghiệm số 10, cô Lan nói không kiểm tra trên lớp nữa, về nhà đọc sách rồi làm, nhưng vẫn tính điểm.

Thùy Dương nhìn vào bài kiểm tra, sợ đến toát mồ hôi, trong đầu chỉ nghĩ được ba chữ: "Chết mình rồi".

Bài tập này chưa làm xong, đã thế lại còn tính điểm hệ số 1. Lúc này cô bé mới nhớ ra, chiều tối hôm qua vội đi học đàn nên nhận bài kiểm tra xong nhét luôn vào cặp sách. Học đàn xong, về nhà lại luyện đàn say mê nên đã quên mất bài kiểm tra này.

Bây giờ thì gay rồi, muốn làm cũng chẳng kịp nữa. Thùy Dương lo lắm, đúng lúc đó nhìn thấy Thanh Giang đang sắp xếp lại các bài kiểm tra, trong lòng bèn nảy ra một ý. Cô bạn gọi Thanh Giang ra hành lang, nói là có việc cần bàn với bạn.

- Thanh Giang, cậu nói xem, chúng mình có phải là bạn thân không?

Thanh Giang cảm thấy câu hỏi của Thùy Dương thật khó hiểu, cô lườm Thùy Dương một cái, ra vẻ "câu đấy mà cũng phải hỏi".

- Thế thì được. - Thùy Dương đi thẳng vào vấn đề. - Cậu cho tớ mượn bài kiểm tra để tớ chép với.

Thanh Giang không dám tin vào tai mình, sao Thùy Dương lại đưa ra yêu cầu này nhỉ.

- Việc này không được, sao lại mượn bài kiểm tra để chép được cơ chứ?

- Sao lại không được? Tối qua tớ mải học đàn, nên quên mất làm bài kiểm tra, chứ có phải cố ý đâu! - Thùy Dương thanh minh. - Thanh Giang, cậu nói đi, tớ với cậu rốt cuộc có phải là bạn tốt không?

- Thùy Dương, tớ với cậu là bạn tốt, nhưng chuyện này với chuyện copy bài hoàn toàn khác nhau. Chúng ta đều là cán bộ lớp, bình thường luôn nhắc nhở các bạn trong lớp không được chép bài của nhau. Bây giờ tớ không thể vì chúng ta là bạn tốt mà thay đổi quan điểm của mình được. Như thế là không công bằng với các bạn khác. - Thanh Giang không hề nhượng bộ.

Nói rắn không được, Thùy Dương đành phải xuống nước. Sống mũi cô bé đỏ lên, hai mắt ươn ướt, ngay sau đó là những giọt nước mắt rơi xuống:

- Thanh Giang, cậu cho tớ mượn chép một lần thôi, nếu không tớ sẽ bị điểm 0 mất. Bài kiểm tra đó tớ biết làm, nhưng tại quên thôi, tớ hoàn toàn không phải lười biếng. Thanh Giang, cậu giúp tớ một lần này đi, lần sau tớ sẽ không quên làm bài tập nữa.

Thùy Dương ra sức năn nỉ nhưng Thanh Giang vẫn kiến quyết từ chối:

- Thùy Dương, tớ hiểu. Nhưng đây là chuyện liên quan tới sự công bằng, chính trực, tớ không thể đồng ý với cậu được. Tớ sẽ giúp cậu nói với cô Lan, như thế được không?

Thùy Dương thấy Thanh Giang không nhượng bộ thì giận dữ lườm bạn:

- Công bằng? Hừ, chỉ là cái chức lớp trưởng bé tí tẹo mà tưởng mình to tát lắm đấy! - Nói xong, cô quay đầu bỏ vào lớp học.

Thùy Dương chạy về lớp, lấy bài kiểm tra ra rồi điền nhanh vào đó, vừa làm vừa hằn học nghĩ:

- Hừ, nếu sớm biết nhờ vả cậu lãng phí thời gian thế này thì tự làm luôn còn hơn.

Tiếng chuông báo giờ vào lớp đã reo lên, cô Lan bước vào lớp, Thùy Dương vẫn còn hơn nửa bài chưa làm xong. Cô bé thở dài,

chuẩn bị sẵn tâm lý bị cô giáo trách mắng.

- Thùy Dương, hôm qua vì em quá chuyên tâm luyện đàn nên quên làm bài kiểm tra. Hôm nay em tranh thủ thời gian nghỉ trưa để làm, chiều nộp cho cô nhé! - Cô Lan đứng trên bục giảng nói.

Thùy Dương kinh ngạc trợn tròn mắt, cô bé ngẩng đầu lên nhìn cô Lan, rồi lại len lén nhìn Thanh Giang đang chớp mắt với mình. Nghĩ lại hai từ "công bằng", cô bé thấy xấu hổ vô cùng.

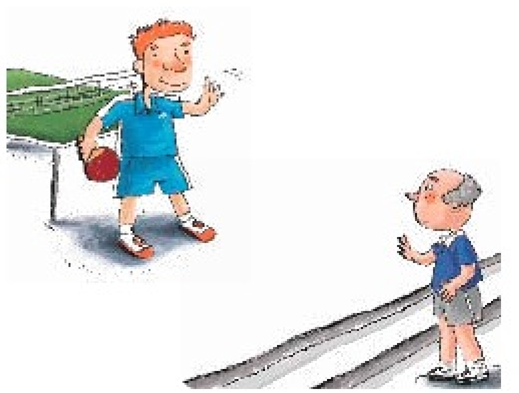
Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Trong một cuộc thi bóng bàn quốc tế được tổ chức tại Thượng Hải, có một trận đấu làm chấn động cả thế giới. Đó là trận đấu giữa tuyển thủ người Trung Quốc tên Lưu Quốc Chính với tuyển thủ người Đức tên Timo Boll. Người thắng sẽ được lọt vào vòng trong, còn người thua sẽ lập tức bị loại khỏi cuộc thi này.

Đôi bên thực lực tương đương, đánh mãi vẫn không phân cao thấp. Cho tới khi bước vào trận quyết định, Lưu Quốc Chính bị kém một điểm, có nguy cơ bị loại. Đúng vào lúc này thì một đòn đánh lại của anh bị rơi bóng ra ngoài! Huấn luyện viên của đối thủ vô cùng mừng rỡ, đứng bật lên và chuẩn bị lao vào sân ôm học trò của mình.

Nhưng trong giây phút đó, Timo Boll lại đưa tay ra hiệu, chỉ vào cạnh bàn. Thì ra quả bóng này mới lướt qua cạnh bàn, vẫn chưa ra ngoài, bởi vậy Lưu Quốc Chính được điểm. Vậy là cuối cùng Lưu Quốc Chính là người chiến thắng.

Thực ra, Timo Boll chỉ cần thắng được một điểm đó là sẽ lọt vào vòng trong, còn chuyện quả bóng đã ra ngoài hay chưa thì ngoại trừ anh, chẳng ai hay biết, kể cả trọng tài cũng có thể phán đoán nhầm. Mặc dù Timo Boll đã thất bại, nhưng bởi sự công bằng, anh đã được tất cả mọi người trên thế giới hoan hô, ca ngợi.

Timo Boll
(1981)

Vận động viên bóng bàn nổi tiếng người Đức.

Mình nên làm thế nào?

Thế Hùng vốn có tật nói lắp, nhưng cậu lại có nguyện vọng trở thành một luật sư tài giỏi!

Haizz, chuyện này cũng chẳng có gì nghiêm trọng! Đối với luật sư thì ăn nói lưu loát sẽ vô cùng quan trọng, nhưng trước mọi cám dỗ thì giữ được một cái đầu tỉnh táo và một trái tim lương thiện còn quan trọng hơn! Để thực hiện nguyện vọng của Thế Hùng, bố thường xuyên tiến hành luyện tập cho cậu ấy đấy!

A Trong cuộc bình chọn cán bộ lớp, lá phiếu duy nhất nên bỏ cho người bạn thân hay cho người lớp trưởng mà mình tin tưởng và

khâm phục nhất?

Đáp án chính xác:

Tình bạn đương nhiên phải duy trì bằng trái tim, nhưng cô nàng lớp trưởng mà mình khâm phục và tin tưởng mới là người có thực lực nhất và biết làm việc nhất, thế nên cần công bằng khi nghe theo tiếng gọi của trái tim, đưa ra lựa chọn sáng suốt nhất.

B Trên xe buýt, cái anh nhuộm tóc đỏ không chịu nhường chỗ cho ai ấy trông có vẻ rất hung dữ, mình có nên thuyết phục anh ấy nhường chỗ cho ông cụ bị đau chân không nhỉ?

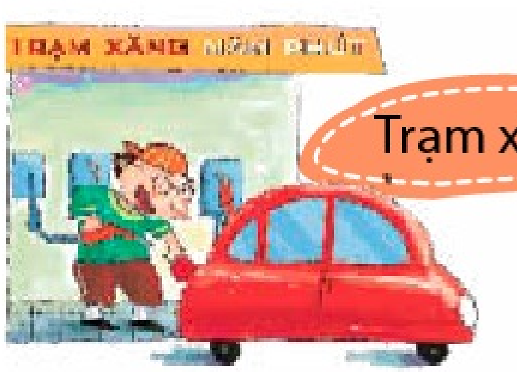
Đáp án chính xác:

Mặc dù người đó trông có vẻ rất dữ, rất không thân thiện, nhưng chỗ ngồi của anh ta là ghế dành cho những người già yếu, thai phụ và người bị khuyết tật, bởi vậy nhường chỗ là lẽ đương nhiên! Thế nên để ông cụ đau chân có chỗ ngồi, hãy mau đứng ra thể hiện sự công tâm của mình nhé!

C Em trai và cậu bé hàng xóm cãi nhau, lỗi là của em trai mình, vậy mình nên ủng hộ ai đây?

Đáp án chính xác:

Người sai là em trai mình, không thể vì thiên vị mà ủng hộ em trai, hãy phân tích và giáo dục để cậu bé xin lỗi người hàng xóm. Chỉ có như vậy, sau này em trai mới có thể hiểu chuyện hơn!

Trạm xăng năm phút

Đối xử không công bằng với người khác còn mất thể diện hơn là bị người khác đối xử không công bằng.

- Plato

Công bằng chính là đối xử với tất cả mọi người theo một quy tắc và tiêu chuẩn thống nhất. Nó là một phần quan trọng để làm nên phẩm chất đạo đức của một người. Một người thiếu sự công tâm thì tuyệt đối không thể có tinh thần chính nghĩa và trái tim biết đồng cảm, cũng không thể là người thành thật, chính trực và thành công.

Muốn trở thành người công bằng thì trước tiên phải gạt bỏ sự ích kỷ và đối xử bình đẳng với tất cả mọi người. Phục tùng quy tắc, phê phán hành vi của người khác phải theo một chuẩn mực nhất định, không đánh giá theo tâm trạng, theo sự yêu ghét hay quan hệ lợi hại với mình. Trên thế giới này cần có sự công bằng, nếu mọi người đều công bằng thì thế giới này sẽ không còn sự thù hận nữa.

Không nằm ngoài dự đoán của Hà Huy Tùng, cuộc thi chạy bền lần này cậu lại đứng thứ hai. Chỉ tiếc rằng là thứ hai... từ dưới lên. Các môn Văn, Toán, tiếng Anh của Hà Huy Tùng đều luôn đứng thứ nhất, duy chỉ có môn thể dục là kém nhất.

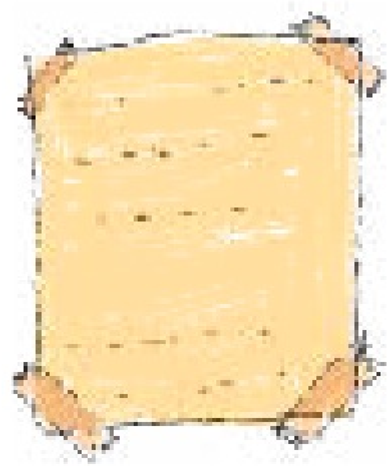
- Hà Huy Tùng này, em làm sao thế, môn chạy bền chẳng có tiến bộ gì cả, đến một học sinh nữ mà em cũng chẳng vượt qua được. - Thầy giáo thể dục vỗ vai Hà Huy Tùng, lắc đầu thở dài.

Nghe thầy giáo nói thế, cả lớp cười ầm ĩ. “Ông vua nghịch ngợm” Đức Long đắc ý lên tiếng. Đức Long là cao thủ chạy bền, lần nào cũng về đích đầu tiên.

- Thưa thầy, bạn Hà Huy Tùng lớn lên làm nhà khoa học, nhà khoa học thì không cần phải chạy ạ!

Nghe Đức Long nói, mọi người lại càng cười ngặt nghẽo.

- Hừ, Đức Long, cậu chờ đấy, đừng tưởng là cậu giỏi, tớ nhất định sẽ thắng cậu cho mà xem.

Hà Huy Tùng cúi đầu chẳng nói gì, chỉ nghĩ thầm trong bụng. Lúc này, cậu đã mất hẳn thần thái của một học sinh ưu tú. Cậu nghĩ, mình đã là một học sinh cá biệt trong mắt thầy rồi.

Không cam chịu, vậy là vào lớp, Hà Huy Tùng liền đặt kế hoạch cho mình, cậu viết lia lịa và một tờ giấy.

Ngày hôm sau, đồng hồ báo thức vừa kêu là Hà Huy Tùng lập tức thức dậy để chạy thể dục. Mặc dù chỉ còn chưa đầy một tháng nữa là đến kỳ nghỉ đông, nhưng cậu quyết tâm thực hiện mục tiêu môn thể dục mà mình đặt ra ngày hôm qua.

Nhưng, mục tiêu mỗi ngày một ki-lô-mét thực sự rất khó thực hiện! Mới chạy chưa được bao lâu, Hà Huy Tùng đã cảm thấy mình mất sức, thở hổn hển. Cậu vừa cố gắng miễn cưỡng chạy thêm, vừa cổ vũ bản thân:

- Cố lên, cố lên!

Chạy được quá nửa thì cậu không kiên trì được nữa, đành dừng lại, thở hổn hển.

Bố ngồi ăn cơm trong phòng ăn, ngạc nhiên nghĩ:

- Sao đến giờ này mà thằng bé vẫn chưa ra ăn sáng nhỉ? Mà cũng không nghe thấy tiếng nó học bài buổi sáng như mọi khi. Nó đang làm gì vậy?

- Huy Tùng. - Bố vừa ăn vừa gọi với vào trong phòng cậu. - Mau ra ăn sáng thôi.

- Con đây mà bố.

Hà Huy Tùng mệt mỏi lê bước về nhà, thều thào đáp.

Bố giật mình:

- Con trai, sáng sớm mà con đã chạy đi đâu thế?

- Con đi chạy bộ.

- Chạy bộ? - Bố kinh ngạc trợn tròn mắt, bố không ngờ cậu con trai mọt sách của mình lại chủ động đi chạy bộ, ngày trước có thúc giục thế nào, cậu cũng không chịu đi! - Chẳng nhẽ hôm nay mặt trời mọc ở đằng Tây rồi sao? - Bố thú vị nói.

Hà Huy Tùng mệt hết hơi nên chẳng thể giải thích với bố được nữa! Chỉ đưa cho bố xem kế hoạch mà cậu đã lên ngày hôm qua.

- Con trai này!Con đặt mục tiêu cao quá, chả trách vất vả như vậy. - Bố xem xong một lúc rồi nói.

- Sao ạ? - Hà Huy Tùng thắc mắc.

Bố kiên nhẫn giải thích cho cậu nghe. Bố nói Đức Long là cao thủ chạy bền, đến cuộc thi Olympic ở trường cũng giành giải nhất thì làm sao trong một tháng Hà Huy Tùng có thể đuổi kịp được. Hơn nữa, sức bền phải được rèn luyện trong một thời gian dài, tích lũy dần dần, trong phút chốc đã yêu cầu mình mỗi ngày phải chạy một ki-lô-mét thì khó có thể làm được. Chi bằng cứ bắt bản thân mỗi ngày chạy 400 mét sau khi quen rồi thì nâng dần yêu cầu lên.

Đúng là ”gừng càng già càng cay”, những lời giải thích tỉ mỉ của bố khiến Hà Huy Tùng ”tâm phục khẩu phục”.

Hà Huy Tùng bèn thay đổi mục tiêu và phương pháp của mình, tới kỳ thi chạy bền cuối kỳ, cậu không còn đứng thứ hai từ dưới lên nữa mà đã lọt vào trong danh sách 20 bạn có thành tích chạy tốt nhất của lớp. Cậu biết, mình sẽ phải căn cứ vào tình hình thực tế để đặt ra mục tiêu mới.

Cửa sổ nhìn ra thế giới

Trong cuộc thi chạy marathon quốc tế tổ chức ở Tokyo năm 1984, vận động viên điền kinh Nhật Bản - Yamada bất ngờ giành chức vô địch. Hai năm sau, cuộc thi marathon quốc tế được tổ chức tại Milan - Ý, Yamada lại một lần nữa đạt được quán quân.

Cuộc thi marathon rất cần có thể lực và sức bền, vậy một người vốn không nổi bật về thể lực như Yaamada dựa vào điều gì để giành được chức quán quân? Đây đúng là một bí ẩn với những người hâm mộ.

Mười năm sau, cuối cùng bí ẩn cũng được giải:

- Khi mới bắt đầu, tôi luôn đặt mục tiêu là phải chạy về tới vạch đích ở cách đó hơn mười ki-lô-mét, nhưng chỉ chạy được mười mấy ki-lô-mét là tôi đã mệt mỏi lắm rồi, và thấy rất hoảng sợ với quãng đường phía trước. Sau đó mỗi lần trước khi thi, tôi đều nghiên cứu kỹ tuyến đường, đồng thời vạch rõ các mục tiêu trên từng đoạn đường chạy. Ví dụ, đoạn đầu tiên là ngân hàng, đoạn thứ hai là một cây cổ thụ, đoạn thứ ba là một căn nhà màu đỏ... Cứ thế, tôi đặt mục tiêu tới tận đích. Sau khi cuộc thi bắt đầu, tôi sẽ cố gắng chạy với tốc độ thi 100 mét về mục tiêu phía trước.

Thì ra, chia mục tiêu lớn ra thành nhiều mục tiêu nhỏ dễ thực hiện hơn, mục tiêu từng bước hoàn thành đã giúp Yamada thêm tự tin và khích lệ mình tiếp tục nỗ lực để đạt được mục tiêu tiếp theo.

Bạn đừng coi thường con ốc sên nhé, tuy chúng có vẻ chậm chạp nhưng lại rất kiên định, đồng thời chúng còn biết nỗ lực hết sức để hoàn thành mục tiêu đấy! Hãy cùng xem cách đặt mục tiêu của một chú ốc sên nhỏ, để xem chúng ta có thể học được gì từ đó không!

Mình nên làm thế nào?

Bạn đừng coi thường con ốc sên, tuy chúng có vẻ chậm chạp nhưng mục tiêu lại rất kiên định, đồng thời chúng còn biết nỗ lực hết sức để hoàn thành mục tiêu ấy! Hãy cùng xem cách đặt mục tiêu của một chút ốc sên nhỏ, để xem chúng ta có thể học được gì từ đó không!

Bước 1 Tìm mục tiêu	Trước cửa có một cây nho, những chiếc lá nho ngon lành đang nằm trên cành, thật là quyến rũ! Được rồi, đã có mục tiêu, xuất phát thôi!
Bước 2 Tiến lên, tiến lên, tiếp tục tiến lên	Mặc dù mình bò rất chậm, nhưng mỗi ngày chuyển động một tí là sẽ đến được mục tiêu thôi! Cố lên, tiến lên nào!

Bước 3 Tìm hiểu mục tiêu mà mình đã đặt ra	Chú ốc sên cứ bò từng bước, từng bước, cuối cùng cũng có được lá nho mà nó thích. Còn bạn thì sao, bạn muốn có cái gì? Hãy đặt ra mục tiêu và nỗ lực thực hiện nhé!

Đề nghị

Chú hươu cao cổ thích ăn lá non trên cây cao, thỏ trắng thì thích cà rốt trong ruộng, mình thì chỉ thích lá nho thôi! Hiểu thứ mà mình muốn, xác định mục tiêu và tiến về phía trước!

Tiến về mục tiêu vẫn chưa đủ, còn phải biến các mục tiêu nhỏ trở thành mục tiêu lớn.

- Goethe

Cho dù là học tập hay sinh hoạt, thì mỗi chúng ta cũng đều có mục tiêu của riêng mình. Nhưng có mục tiêu không có nghĩa là sẽ thành công, quan trọng là bạn xây dựng mục tiêu có hợp lý không. Mục tiêu quá cao thì không thể thực hiện được, cuối cùng chỉ thành lời nói suông; mục tiêu quá thấp thì không cần cố gắng cũng đạt được, vậy thì chúng ta sẽ không thể tiến bộ.

Mục tiêu hợp lý là phương hướng để chúng ta nỗ lực, mục tiêu càng hợp lý, càng phù hợp với tình hình thực tế thì chúng ta lại càng dễ dàng đạt được thành công.

20 Cáo già đội lốt cừu non

Chuyện xung quanh ta

Sáu rưỡi chiều mùa đông, trời đã tối lắm rồi. Cơn gió lạnh buốt thổi vi vu. Đức Long đá bóng xong, vội vã trở về nhà.

- Ối!

Cậu không cẩn thận nên đã đụng phải một người, người đó ngã phịch xuống đất:

- Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi, cháu vội về nhà nên không chú ý nhìn đường. - Cậu vội vàng vừa giải thích vừa dìu người đó đứng lên.

Lúc này mới nhìn kỹ, hóa ra là một bà cụ đã lớn tuổi, quần áo tuy rằng đơn giản nhưng rất sạch sẽ. Bà cụ lắc đầu nói:

- Không sao đâu cháu, trời tối rồi, bà biết cháu phải vội về nhà.

Đức Long cảm động lắm, bà lão này tốt thật. Cậu cúi xuống chào bà:

- Cháu thực sự rất xin lỗi bà. - Nói xong, cậu quay người định đi tiếp.

- Cháu bé, chờ một chút. - Bà lão đó gọi cậu lại, trong tay cầm 500 nghìn.

- Bà vừa mới nhặt được 500 nghìn dưới đất, có phải cháu làm rơi không?

Đức Long dừng chân lại, bật cười:

- Cảm ơn bà, không phải của cháu đâu ạ! Mẹ cháu chẳng bao giờ cho cháu nhiều tiền tiêu vặt như thế đâu.

- Bà muốn mang tiền đến nộp cho chú công an. Nhưng... bà ở quê mới lên, không biết gần đây có đồn công an nào không... Cháu bé, cháu có thể dẫn đường cho bà được không?

Đức Long ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đã tối sẫm, ngập ngừng nói:

- Bà ơi, chuyện này... tối quá rồi, cháu sợ bố mẹ sẽ lo cho cháu. Cách đây không xa có một đồn công an, cháu chỉ cho bà đường đi, thế có được không ạ?

Bà lão thở dài tỏ vẻ thất vọng:

- Vậy à, thế cháu cứ về đi. Bà tự tìm vậy, lạc đường cũng không sao...

Đức Long nghe bà nói vậy thì thấy xấu hổ, cậu bèn gãi đầu nói:

- Thôi để cháu đưa bà đi vậy. Dù sao cũng không xa. - Nói rồi Đức Long dẫn bà lão đi về phía đồn công an.

Đến đồn công an có hai đường, một con đường lớn có đèn đường rất sáng nhưng hơi xa, một con đường tắt nhỏ hơn nhưng lại ít người qua lại. Đức Long đương nhiên là chọn con đường lớn có đèn, cậu nhanh nhẹn đi trước dẫn đường, còn bà lão thì thong thả theo sau, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh. Lúc này, bà còn móc trong túi áo ra một chiếc điện thoại đi dộng để gọi điện.

- Ôi, bà cụ "hiện đại" thật đấy! Còn có cả di động, bà nội mình còn chẳng có...

Nghĩ đến đây, Đức Long đột nhiên nghĩ:

- Muộn quá rồi, mình cũng nên gọi điện về thông báo cho mẹ một tiếng.

- Bà ơi, bà cho cháu mượn điện thoại một lát được không, cháu muốn gọi điện về nhà.

- Ôi tiếc quá, điện thoại của bà hết pin rồi.

- Sao lại thế được? Vừa nãy bà vẫn còn dùng cơ mà?

- Bà nói hết pin là hết pin rồi mà, thằng bé này thật lắm chuyện!

Đức Long càng lúc càng thấy đáng nghi, bà lão này sao bỗng dưng thay đổi tính tình thế nhỉ? Chẳng nhẽ... Cậu nghĩ ngợi một chút rồi đi về hướng đèn sáng đông người.

- Này, cháu ơi, cháu đi nhầm rồi, phải rẽ vào đây chứ.

Bà lão đó gọi lớn. Đức Long quay lại nhìn theo hướng bà lão chỉ, đó là con ngõ nhỏ vắng người qua lại.

- Ơ, vừa nãy bà nói là không biết đường cơ mà, bây giờ lại còn chỉ đường cho cháu?

Đức Long ý thức được rằng mình đã gặp phải “mẹ mìn” đội lốt người đáng thương, bất giác run rẩy. “Bình tĩnh, mình phải thật bình

tĩnh!”

Đức Long quay người lại, gọi lớn:

- Chú cháu là công an, nhà chú ấy ở hướng này.

Bà lão đó nghe Đức Long nói vậy thì thất sắc, không nói lời nào, vội vã chui ngay vào ngõ nhỏ, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đức Long thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực rồi vừa chạy về hướng nhà mình, vừa gọi lớn:

- Bố mẹ ơi, con về rồi!

Câu chuyện nhỏ, trí tuệ lớn

Ngày xưa có một thư sinh tên là Đông Quách. Một hôm, ông mang theo một túi sách, tới một nơi có tên là “nước Trung Sơn” để xin làm quan.

Bỗng dưng, một con sói lao ra trước mặt ông, cầu xin:

- Thưa ngài, có một người thợ săn đang đuổi tôi, xin ngài hãy cứu tôi.

Đông Quách biết loài sói chuyên hại người, nhưng thấy nó thật đáng thương, vậy là liền giấu nó vào trong túi đựng sách.

Không lâu sau, người thợ săn đuổi đến nơi, hỏi:

- Tiên sinh, ông có nhìn thấy con sói nào qua đây không?

Đông Quách lắc đầu, người thợ săn lại vội vàng đuổi theo hướng khác. Con sói nằm trong túi sách tiếp tục khẩn cầu Đông Quách:

- Cầu xin tiên sinh, hãy thả tôi ra để tôi thoát thân!

Đông Quách nhân từ bèn thả con sói ra. Không ngờ, con sói quay lại đòi ăn thịt ông. Đông Quách cho rằng con sói vong ân bội nghĩa, đòi ăn thịt ông là không đúng; nhưng con sói lại cho rằng nó ăn thịt Đông Quách là điều đương nhiên.

Đúng lúc này thì một người nông dân vác cuốc đi qua, Đông Quách bèn nhờ người nông dân đó phán xét, xem ai đúng ai sai.

Người nông dân nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Cái túi đựng sách này bé thế, làm sao mà đựng vừa một con sói? Tôi phải tận mắt nhìn thấy thì mới phán đoán chính xác được.

Con sói đồng ý, nó nằm cuộn mình lại để Đông Quách nhét nó vào túi sách. Người nông dân thấy thế lập tức buộc chặt miệng túi, nói với ông Đông Quách:

- Ông lơ là cảnh giác với loài dã thú hại người này đúng là hồ đồ. Nói xong bèn bổ cuốc xuống, đánh chết con sói.

Trắc nghiệm tâm lí

Tin tưởng không chỉ là tôn trọng mình mà còn là tôn trọng người khác, nhưng không thể vì tin tưởng người khác mà lơ là cảnh giác! Sự cảnh giác đúng mực là để đảm bảo an toàn cho bản thân. Bạn hãy làm bài trắc nghiệm dưới đây để xem tinh thần cảnh giác của mình có cao không nhé.

Trắc nghiệm

Bạn chuyển đến học ở một ngôi trường mới, có một bạn không quen bỗng dưng ra sức lấy lòng bạn, bạn sẽ?

A Đối xử với bạn ấy như bình thường.

B Cho rằng mình có duyên, được mọi người yêu mến!

C Lập tức từ chối, không cho họ cơ hội.

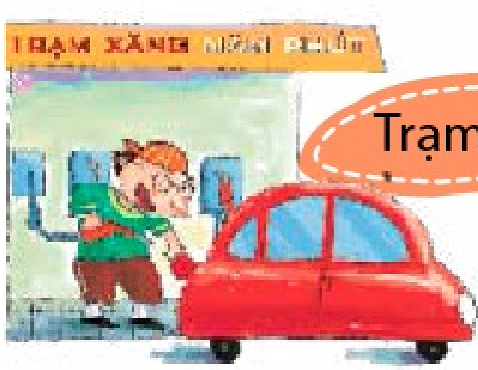
D Không từ chối, nhưng vẫn phòng bị, vì chưa rõ người đó có ý đồ gì.

Kết quả trắc nghiệm

Chọn A:	Bạn chân thành tinh tưởng rằng người kia không có ác ý gì. Tâm lý này rất tốt, không cách xa người kia quá mức, nhờ sự chân thành của bạn, người kia có thể sẽ từ bỏ ý định không tốt.
Chọn B:	Tinh thần cảnh giác của bạn không cao, dễ lơ là cảnh giác, chỉ cần người kia đối với bạn hơi tốt một chút là bạn sẽ rơi vào bẫy, ngoan ngoãn chờ người ta sai khiến mình. Bạn phải chú ý đấy nhé!

Chọn C:	Có vẻ như bạn hơi phòng bị quá đáng đấy nhé, làm như vậy sẽ ảnh hưởng tới mối quan hệ giao tiếp của bạn, nếu người kia thực lòng muốn làm bạn với bạn nhưng bạn lại lạnh lùng từ chối, có thể họ sẽ thấy tổn thương lắm!
Chọn D:	Đối với người lạ, hệ thống phòng vệ của bạn sẽ tự động phát huy tác dụng, vì thái độ thận trọng của bạn nên các mối quan hệ giao tiếp tương đối ổn định, không những bảo vệ được bản thân mà còn không đắc tội với người khác.

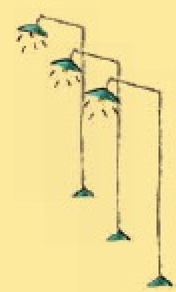

Trạm xăng năm phút

Không được có ý định hại người, nhưng cũng không thể không phòng bị.

- Ngạn ngữ

Trong cuộc sống, chúng ta sẽ gặp phải rất nhiều loại người. Trong số những người này, có những người chân thành, lương thiện thực sự; nhưng cũng có những người miệng nói điều lành mà bụng lại toàn nghĩ điều ác. Làm thế nào để chúng ta phân biệt được họ? Đương nhiên, tuyệt đối không thể dựa vào ngoại hình để đánh giá một người đâu nhé! Bởi vì trong số họ, có thể có những người là "cáo già đội lốt cừu non"! Vậy thì phải làm thế nào đây? Trước tiên, đừng tùy tiện nói chuyện với người lạ, cũng đừng dễ dàng

nghe theo đề nghị của người lạ. Ngoài ra, đối với những yêu cầu kỳ lạ của người lạ, bạn cần phải dũng cảm nói "không".

Trong cuộc sống, chúng ta phải luôn nâng cao tinh thần cảnh giác, biết dùng trí tuệ của mình để phán đoán. Có như vậy mới bảo vệ tốt được bản thân.

21 "Tộc người mặt trăng"

Chuyện xung quanh ta

Chú thích: "Tộc người mặt trăng" là cách chơi chữ của người Trung Quốc, chỉ những người cứ đến gần cuối tháng là tiêu hết tiền.

Mẹ Nam Phong vừa mới tan làm về nhà, còn chưa kịp thay giày đã vội vàng nói phải bàn với cậu một việc rất quan trọng.

- Chuyện gì hả mẹ? - Nam Phong ngạc nhiên hỏi. - Có phải các đồng nghiệp của mẹ lại đề nghị mẹ làm chuyện gì không?

Nam Phong không thích những đồng nghiệp của mẹ cậu, ngày nào cũng tham gia vào chuyện nọ chuyện kia, sau đó mẹ lại đem áp dụng nó vào cậu.

- Phong, mẹ nghe đồng nghiệp nói, ở nước ngoài, những đứa trẻ bằng tuổi con đều phải tự mình học cách quản lý tiền tiêu vặt.

Nam Phong nói:

- Dạ vâng, con đã nói với mẹ là để con tự giữ tiền, nhưng mẹ không chịu còn gì!

- Bây giờ các đồng nghiệp của mẹ đều phát cho con họ tiền tiêu vặt cố định hàng tháng, các bạn ấy đều có thể tự quản lí được.

- Vậy sao? Các bạn ấy quản lý tiền như thế nào ạ?

Hai mắt Nam Phong sáng rực lên, cậu nghĩ nếu mẹ cho cậu tiền tiêu vặt trong một tháng thì đó sẽ là khoản tiền "khổng lồ", thích mua gì thì mua, không cần phải ngửa tay xin mẹ tiền nữa. Trong đầu Nam Phong lập tức nghĩ đến những món đồ mà cậu mơ ước đã lâu, nào là truyện tranh, bộ đồ chơi lego, xe đạp địa hình...

"Xoẹt!" Mẹ Nam Phong mở ví ra lấy ra hai tờ 100 nghìn, đặt trước mặt cậu, nói rằng đây là tiền tiêu vặt tháng này của cậu. Số tiền này cậu sẽ phải tự lên kế hoạch chi tiêu trong vòng một tháng. Ngoại trừ tiền phải nộp ở trường thì tiền ăn quà vặt, mua truyện tranh hay đồ chơi, cậu đều không được xin mẹ nữa.

- Vâng ạ. - Nam Phong hứa với mẹ rồi cầm lấy 200 nghìn. - Đây là tiền của mình rồi! - Cậu phấn khởi lắm.

Hôm sau là ngày chủ nhật, Nam Phong mang theo khoản tiền tiêu vặt ra phố. Cậu ưỡn ngực thật cao, như một chú đại bàng kiêu hãnh - trên người có tiền nên đi đâu cũng tự tin hơn hẳn. Đi qua một cửa

hàng McDonald, Nam Phong đứng khựng lại. Cậu rất muốn ăn những chiếc cánh gà thơm lừng, béo ngậy, nhưng mẹ nói ăn cái này không tốt cho sức khỏe nên rất ít khi mua cho cậu.

- Hừ, hôm nay mình có tiền cơ mà! - Nam Phong sờ vào khoản tiền trong túi, ngẩng đầu bước vào cửa hàng.

Nam Phong gọi một suất lớn: đùi gà, hamburger, khoai tây chiên, kem sô-cô-la, lại cả một cốc Cocacola to đùng nữa.

- Ôi, ăn ngon quá.

Mặc dù vèo cái đã tiêu hết một nửa số tiền, nhưng Nam Phong thấy rất vui.

Ăn McDonald xong, Nam Phong tiếp tục đi dạo phố. Lúc này, cậu nhìn thấy cuốn truyện tranh mới nhất:

- Woa, hay quá! - Nam Phong vừa hào hứng giở mấy trang truyện, vừa móc tiền ra.

Trên đường gặp mấy thứ mình thích, cậu liền mua ngay. Về tới nhà, trong túi cậu chỉ còn đúng 10 nghìn tiền lẻ. Đột nhiên cậu nghĩ ra, ngày mai nhóm mình sẽ góp tiền mua bóng rổ, mỗi người phải góp 50 nghìn, nhưng trong túi chỉ còn có 10 nghìn thì làm thế nào đây? Đành phải xin mẹ thôi.

- Cái gì? - Mẹ đang ngồi bỗng đứng phắt lên. - Tiền tiêu vặt trong một tháng mà con tiêu hết trong một ngày? Con tiêu tiền kiểu gì thế?

Nam Phong không trả lời, lặng lẽ lôi một đống đồ trong cặp ra: Đồ chơi, truyện tranh, đĩa phim hoạt hình...

Sau khi đã hỏi rõ tình hình, mẹ thở dài nói:

- Con trai, tiền không được tiêu như thế. Con phải có kế hoạch tiêu tiền hợp lý chứ.

- Thế làm thế nào bây giờ ạ? - Nam Phong hối hận lắm.

- Mẹ sẽ ứng trước cho con 50 nghìn tiền tiêu vặt của tháng sau để con nộp cho bạn, còn tháng này, con tạm sống trong cảnh thiếu thốn đi.

Nam Phong lúc này mới thấy buồn bã vô cùng.

Thời gian còn lại trong tháng, cậu không được mua đồ ăn vặt, không được mua truyện, không được mua đĩa phim... Cậu tự nhủ, sau này tiêu tiền nhất định phải có kế hoạch mới được.

Câu chuyện nhỏ, trí tuệ lớn

Ngày xưa có một ông thần giữ của, cả ngày chỉ sợ người khác cướp mất tài sản của mình. Thế là ông bèn bán hết gia sản đi để đổi lấy vàng, rồi chôn ở một chỗ bí mật.

Cho dù như vậy thì ngày nào ông cũng chạy ra chỗ đó đào vàng lên, tận mắt xác nhận là nó vẫn còn thì mới yên tâm. Nhưng không ngờ những hành động kỳ lạ này của ông đã thu hút sự chú ý của một láng giềng. Một hôm, người láng giềng chờ ông thần giữ của rời khỏi chỗ chôn vàng, liền lén đào lên và mang đi. Khi ông thần giữ của kia đến xem vàng thì chỉ nhìn thấy một cái hố lớn trống không, vậy là liền gào khóc thảm thiết. Một người đi đường ngang qua, cảm thấy hiếu kỳ bèn hỏi ông xảy ra chuyện gì. Nghe xong câu chuyện, người qua đường bèn an ủi:

- Ông ơi, đừng buồn nữa, thực ra ông đâu có thực sự sở hữu chỗ vàng đó, chi bằng ông chôn hòn đá xuống hố thay cho vàng, làm vậy có thể sẽ bù đắp được tổn thất của ông, bởi vì khi đang có số vàng đó, ông cũng có bao giờ đụng đến nó đâu.

Chúng ta không được tiêu tiền một cách hoang phí, nhưng chúng ta cũng đừng là một ông thần giữ của ki bo! Nên biết rằng tiền bạc chỉ có giá trị khi được lưu thông, nếu chúng ta cất nó đi thì nó chẳng khác nào những hòn đá vô giá trị nằm lăn lóc bên đường.

Mình nên làm thế nào?

Tết rồi, bố mẹ và người lớn đều lì xì cho chúng ta rất nhiều tiền mừng tuổi. Ha ha, giờ thì những đồ chơi hay truyện tranh mình thích đều có thể mua được rồi! Nhưng số tiền còn lại thì làm thế nào nhỉ? Chẳng nhẽ dùng hết ngay trong một lần sao? Đương nhiên là không được rồi! Hãy cùng xem bạn nhỏ này cất tiền thế nào nhé!

Cuối cùng mình cũng đã mua được cuốn truyện mà mình đã thích suốt cả học kỳ! Nhưng mình phải so sánh xong rồi mới mua, hơn nữa mình phải mua cuốn nào thích nhất và có ích cho mình nhất. Bởi vì tiền của bố mẹ với người lớn cho đều là do vất vả làm lụng mới có, không thể lãng phí được!

A Không thể lãng phí!

Cuốn truyện mà mình đã thích suốt cả học kỳ cuối cùng cũng mua được! Nhưng mình phải so sánh xong rồi mới mua, hơn nữa

mình phải mua cuốn nào thích nhất và có ích cho mình nhất. Bởi vì tiền của bố mẹ với người lớn cho đều là do vất vả làm lụng mới có, không thể lãng phí được!

B Đi quyên góp - góp một chút tình thương

Trong tivi thường có những quảng cáo kêu gọi quyên góp cho người nghèo, đã mấy lần mình muốn tiết kiệm tiền tiêu vặt để quyên góp nhưng chưa lần nào quyên góp được. Bây giờ cuối cùng mình cũng có thể đóng góp một chút công sức rồi! Dùng tiền mừng tuổi để làm từ thiện, chắc chắn là bố mẹ cũng sẽ tán đồng thôi!

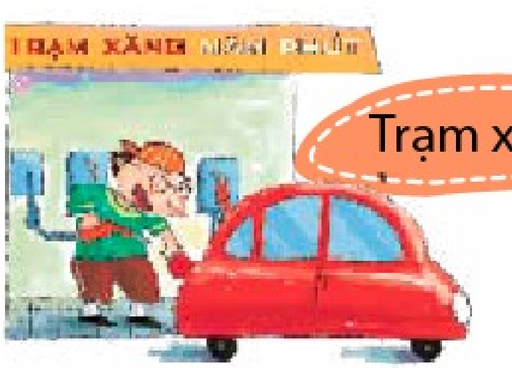
C Lập “quỹ riêng”!

Con lợn đất mua từ năm ngoái vẫn chưa được sử dụng, số tiền mừng tuổi còn lại mình sẽ "nuôi" nó, lập một “quỹ riêng” để sau này có việc gì cần gấp sẽ dùng đến! Như vậy lần sau nếu cần sẽ không phải ngửa tay xin tiền bố mẹ nữa.

Nhắc nhở

Thế nào? Đây là cách sử dụng tiền rất hợp lý phải không? Bạn thì sao, hãy đặt ra cho mình những kế hoạch tiêu tiền và đừng quên chia sẻ nó với bạn bè nhé!

Trạm xăng năm phút

Nếu bạn coi tiền bạc là Thượng đế thì nó sẽ biến thành ác quỷ hành hạ bạn.

- Fielding

Tiền không phải là vạn năng, nhưng không có tiền thì không làm nên việc gì được. Tiền bạc là thứ cần thiết trong cuộc sống, có nó, chúng ta mới có thể mua những món đồ cần thiết cho sinh hoạt. Nhưng cần lưu ý, có những thứ cho dù tiền bạc nhiều đến đâu cũng vẫn không thể nào mua được. Bây giờ chúng ta vẫn chỉ đơn thuần là người tiêu dùng, chưa có khả năng kiếm tiền, tiền chúng ta tiêu đều là do bố mẹ và người lớn cho, do vậy chúng ta cần có một quan niệm tiêu tiền chính xác và học cách sử dụng đồng tiền hợp lý. Có thể làm một quyển sổ cá nhân, ghi lại mọi khoản tiền mà mình tiêu, tiêu vào những việc gì, vào mục đích gì, như vậy chúng ta mới có thể nhận thức được sự chi tiêu của mình đã hợp lý chưa, còn có thể tiết kiệm được nữa không. Chỉ có như vậy chúng ta mới trở thành người tiêu dùng thông minh. Vậy thì, từ hôm nay, hãy học cách ghi chép để sử dụng tiền hợp lý nhé!

22 500 nghìn trên đường

Chuyện xung quanh ta

Quyển truyện tranh tháng này đã ra!

Đức Long nhìn vào cuốn truyện tranh mới nhất bày trên kệ của hiệu sách, bỗng dưng cúi đầu ngẫm nghĩ:

- Haizz, trong túi còn có vài đồng lẻ. Xin mẹ ứng trước tiền tiêu vặt? Không được, tuần trước mua xe điều khiển từ xa, mình đã xin ứng trước hai tháng rồi. Vay của bố? Cũng không được, đợt vừa rồi mình vừa mua xe điều khiển từ xa, lại vừa mua ván trượt patin, chắc chắn là bố không đồng ý cho mua truyện tranh nữa. Xem ra tháng này mình không thể mua truyện tranh được rồi. Haizz...

Vừa nghĩ tới đây thì Đức Long buồn rầu thở dài. Bỗng dưng một cơn gió thổi một tờ giấy bạc bay tới chân Đức Long.

- Woa! Tờ 500 nghìn! - Đức Long vội vàng cúi xuống nhặt lên, sau đó cậu chẳng nghĩ ngợi gì bèn nói to:

- Ai làm rơi 500 nghìn này? Ai làm rơi 500 nghìn này?

Nhưng gọi hơn 10 lần mà chẳng có ai đến nhận 500 nghìn đó.

Đức Long nhìn kỹ lại khoản tiền trên tay, đối với cậu thì đó là một khoản tiền lớn!

- Hỏi lâu thế mà chẳng có ai đến nhận... Không thể trách mình được, mình nhặt được mà. Hi hi, đúng là "lộc từ trên trời rơi xuống".

Đức Long vừa nghĩ vừa nhét tiền vào túi, nhét thật chặt. Phút chốc cậu cảm thấy mình trở nên tự tin hơn. Vừa đi, cậu vừa lên kế hoạch sử dụng khoản tiền bất ngờ này.

- Đầu tiên là phải mua quyển truyện tranh mới nhất, sau đó mình sẽ mua một cục pin sạc cho cái xe điều khiển từ xa của mình, sau đó... Ồ, không còn gì nữa, số tiền còn lại cứ cất đi để dành vậy.

- Hi, Mạnh Cường! - Đức Long hớn hở lại gần vẫy tay Mạnh Cường, nhưng cậu ấy dường như không nghe thấy tiếng gọi của Đức Long, chỉ cắm cúi tìm kiếm cái gì đó, không bỏ qua cả những khe hở nhỏ trên đường.

- Mạnh Cường, cậu đang tìm gì thế?

- Tiền, tớ tìm tiền. - Mạnh Cường có vẻ lo lắng. - Hôm nay bố tớ ở dưới quê lên thăm, cho tớ tiền sinh hoạt phí tháng này, nhưng tớ làm mất rồi.

- Mất nhiêu tiền?

Mạnh Cường sốt ruột chìa năm đầu ngón tay ra:

- 500 nghìn. Làm thế nào đây? Đấy là tiền sinh hoạt phí của tớ.

- Cậu còn nhớ làm mất ở đâu không?

- Chỉ ở đoạn này thôi. - Mạnh Cường chỉ về hướng mà Đức Long vừa đi qua. - Hôm nay tớ gặp mặt bố ngay trước hiệu sách gần cổng trường mà.

Đức Long bỗng dưng nhớ ra điều gì đó, bàn tay vô thức đút vào túi quần.

Không sai, 500 nghìn đó vẫn ngoan ngoãn nằm trong túi quần cậu.

- Làm thế nào đây? Trả cho Mạnh Cường! Nhưng còn cuốn truyện tranh và cái sạc pin mình định mua sẽ tan thành mây khói!

Đức Long bỗng dưng cảm thấy bên tai phải của mình hình như có một "thiên thần" đang khuyên cậu trả tiền, còn bên tai trái lại có một "ác quỷ" bảo cậu đừng trả tiền.

- Này, Mạnh Cường, tớ vừa nhặt được 500 nghìn này, tớ nghĩ chắc là của cậu phải không? - Rất nhanh, Đức Long đưa ra quyết định.

- Hả, đúng rồi! Ở góc dưới bên phải có một chỗ rách, đúng là tờ 500 nghìn mà bố tớ cho rồi! Cảm ơn cậu, Đức Long!

Nhìn Mạnh Cường vui vẻ chạy đi, Đức Long bỗng dưng nghĩ:

- Chẳng phải cô Lan vẫn nói nhặt được của rơi trả người đánh mất sao? Thực ra hôm nay, nếu không gặp Mạnh Cường thì mình cũng nên mang nộp cho chú công an! Cũng may mà "thiên thần" đã đánh thắng "ác quỷ". He he!!!

Bài học thành ngữ

Có một lần, tú tài Hà Nhạc khi đi đường đêm thì nhặt được 200 lượng bạc trắng, nhưng chàng không dám nói với người nhà, sợ người nhà khuyên mình giữ lại để dùng. Sáng sớm hôm sau, chàng mang bạc tới nơi mình đã nhặt được, thấy có một người đang tìm kiếm cái gì đó, bèn lại gần hỏi có phải người đó mất tiền không, rồi trả tiền cho anh ta. Người chủ trích ra một số bạc gọi là cảm ơn, Hà Nhạc nói:

- Nhặt được tiền nhưng không ai nhìn thấy, tôi hoàn toàn có thể giữ lại số tiền đó làm của mình, nhưng số tiền đó tôi đã không cần thì cần gì chút tiền cảm ơn của anh?

Người chủ đó vô cùng cảm kích.

Sau đó, chàng tới nhà một quan lại địa phương để dạy chữ. Viên quan đó có việc phải lên kinh thành, bèn gửi một cái hòm ở chỗ Hà Nhạc, trong đó là hàng trăm lượng hoàng kim, viên quan nói:

- Khi nào ta về sẽ lấy.

Không ngờ viên quan đó ra đi rất nhiều năm mà vẫn bặt vô âm tín. Sau đó, Hà Nhạc nghe nói cháu của viên quan đó đã về quê, bèn nhờ người cháu mang cái hòm về cho viên quan ấy. Hà Nhạc chỉ là một thư sinh nghèo, nhưng khi nhặt được bạc vẫn cố gắng nhắc nhở bản thân không được nảy lòng tham, hoàng kim dù gửi chỗ mình bao nhiêu năm mà vẫn không động lòng, từ đó có thể thấy chàng là một chính nhân quân tử.

Mình nên làm thế nào?

Cô Lan nói, nhặt được của rơi trả người đánh mất mới là một phẩm chất đạo đức tốt. Mình cũng muốn trở thành một người tốt, không tham lam của người khác. Nhưng con ma có tên gọi "tham lam" trong lòng mình thường nhảy ra gây rối, vậy làm thế nào để tiêu diệt nó đây?

Chiến thuật 1. Tự trồng cây, tự ăn quả

Loại quả nào ăn ngon nhất? Đó chính là loại quả do đích thân chúng ta trồng! Chỉ sau khi đã nỗ lực làm việc thì thành quả thu nhận được mới là ngọt ngào nhất! Cho dù là trong học tập hay trong cuộc sống, chúng ta đều phải bước từng bước một, kiên nhẫn làm việc, đừng nằm mơ giữa ban ngày. Chỉ có như vậy, chúng ta mới khiến mình trở nên chững chạc hơn, không dễ bị những suy nghĩ tiêu cực làm lay động.

Chiến thuật 2 Bồi dưỡng phẩm chất tốt, chống lại lòng tham

Không phải đồ của mình thì đừng lấy, nhặt được của rơi trả người đánh mất, tài sản công cộng (ví dụ như sách của thư viện,

ghế ở công viên) thì phải biết giữ gìn, bảo vệ... Từ nhỏ biết tự mình bồi dưỡng những phẩm chất đạo đức tốt, đồng thời biết rèn luyện và đôn đốc bản thân, chắc chắn bạn sẽ chống lại được những hành vi thiếu đạo đức!

Tiểu kết

Hai chiến thuật này là những tuyệt chiêu mà bạn không thể tìm được trong "Binh pháp Tôn Tử" đâu đấy! Chỉ cần chấp hành chúng thì con ma lòng tham sẽ vĩnh viễn rời xa chúng ta thôi!

Tham lam là nguồn gốc của mọi tội ác.

- Kinh Tân ước

Thế nào gọi là "không tham của rơi"? Nghĩa là nhặt được tiền nhưng không giấu đi, không chiếm làm của riêng. Đó là

một truyền thống tốt đẹp. Thời cổ đại Trung Quốc có tú tài Hà Nhạc không tham của rơi, ngày nay chúng ta cũng còn rất nhiều tấm gương tốt như thế.

Hầu hết ai trong số chúng ta cũng có lúc bị mất đồ. Mất đồ rồi chúng ta sẽ thấy lo lắng, buồn bã, đau đớn... Nếu hiểu được tâm lý người mất đồ cũng tương tự như vậy, thì chúng ta sẽ dễ dàng thực hiện được nguyên tắc “nhặt được của rơi, trả người đánh mất”.

23 Tạm dừng ba giây

Chuyện xung quanh ta

- Chết rồi, lại đi muộn rồi. - Đức Long ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường rồi thốt lên.

Cậu vội vàng nhét miếng bánh cuối cùng vào miệng rồi cầm ba lô khoác vội lên lưng, lao ra ngoài.

- Mau lên, mau lên! - Đức Long vừa chạy vừa cầu mong mình mau đến trường. Cố gắng đừng đến muộn, tiết đầu tiên là của cô Lan.

- Ôi! Thằng bé này, đi đâu mà vội vàng thế?

Đức Long chạy vội vàng, chẳng kịp nhìn ai nên đâm sầm vào một bà lão đang đi ngược lại. Bà lão vừa đi chợ về, trong tay xách một làn đầy thức ăn. Cái làn rơi xuống đất, thức ăn vương ra ngoài.

- Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi! - Đức Long vội vàng xin lỗi, sau đó cúi lưng nhặt thức ăn cho bà. Bà lão thấy Đức Long lưng đeo cặp sách thì bảo cậu cứ đi trước đi, đừng để bị muộn, còn dặn Đức Long đi chậm lại một chút, đừng chạy vội vàng như ban nãy nữa.

- Dạ vâng, cháu biết rồi ạ! - Đức Long xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu bước đi.

Tiết đầu tiên là môn tập làm văn, cô Lan chuẩn bị trả bài kiểm tra trắc nghiệm từ lần trước. Trông cô có vẻ rất bình thường, không nhận ra là cô vui mừng hay thất vọng vì kết quả kiểm tra.

Đức Long không biết điểm của mình thế nào, trong lòng thấp thỏm không yên. Đúng lúc này thì cậu nghe thấy cô Lan gọi tên mình.

- Có ạ! - Đức Long hốt hoảng đứng lên. Rồi đột nhiên, tai nạn xảy ra, chân Đức Long vấp phải chân bàn làm cái bàn đổ xuống, cậu ngã lăn ra đất. Cậu vội vàng bò dậy, vừa tựa vào bàn, vừa nhặt sách vở.

Không ngờ, trong lúc cúi đầu nhặt sách vở, cậu lại đập đầu vào cạnh bàn đau điếng.

Cả lớp cười nghiêng ngả, không khí nghiêm túc của phòng học bỗng dưng biến mất.

- Nào, mọi người trật tự! - Cô Lan giận lắm, giờ học đang trật tự bỗng bị Đức Long phá hỏng.

- Đức Long, em cẩn thận một chút, đừng cứ vội vàng hấp tấp như vậy.

- Lại một người nói mình hấp tấp. - Đức Long xoa xoa cục u mới nổi trên đầu, lòng đầy buồn bã.

Chiều tối về nhà, Đức Long ủ rũ như một cái cây thiếu nước.

- Hôm nay sao yên ắng thế nhỉ, không biết cậu con trai hoạt bát của tôi đâu rồi? - Mẹ hài hước nói.

- Mẹ. - Đức Long chu mỏ. - Cả ngày hôm nay con toàn bị mọi người nói là “vội vàng, hấp tấp”.

- Vậy sao? Đúng là tệ thật. Nhưng mà mẹ cũng cảm thấy con hơi hấp tấp thật, giống như... giống như một chú khỉ vậy.

- Mẹ, con đang buồn mà mẹ còn nói con như vậy! - Đức Long có vẻ không hài lòng.

- Được rồi! - Mẹ xoa đầu Đức Long nói. - Để mẹ giúp con thay đổi thói quen này nhé. Hai mẹ con mình cùng hẹn với nhau, sau này trước khi con làm việc gì cũng không được vội vàng, hãy dừng lại ba giây, trong ba giây đó con hãy bình tĩnh rồi mới hành động, như thế có được không?

- Nhưng... nếu lỡ việc thì làm sao ạ? - Đức Long lo lắng hỏi.

- Cũng giống như qua đường, con dừng lại khi đèn đỏ, sẽ không làm lỡ việc gì, nhưng con lại được an toàn, đúng không nào? - Mẹ nói.

- Mẹ nói đúng ạ! - Đức Long gật đầu.

Từ đó về sau, Đức Long lúc nào cũng nhớ câu nói của mẹ, "dừng lại ba giây" trước khi làm việc gì, mỗi khi cậu hấp tấp làm một việc gì đó là cậu lại nhắc nhở bản thân, hãy tạm dừng lại ba giây, dừng lại ba giây...

Dần dần, Đức Long ngày càng trở nên bình tĩnh và điềm đạm hơn. Bố mẹ có lần con trêu cậu: "Con khỉ nhỏ hấp tấp đã trở thành một chú voi bình tĩnh rồi."

Câu chuyện nhỏ, trí tuệ lớn

Tạm dừng ba giây, mình sẽ không còn là chú khỉ nhỏ hấp tấp nữa!

Một hôm, một con cáo chẳng may bị rơi vào cái giếng, không tài nào mà trèo lên được. Cái giếng không cao, nước trong đó cũng không sâu, nhưng vì thành giếng bám đầy rong rêu trơn trượt nên con cáo nghĩ đủ mọi cách mà vẫn không thể trèo được lên trên.

Lúc này, một con sơn dương đi qua, hỏi:

- Cáo ơi, anh ở dưới đó làm gì thế?

Mắt con cáo sáng lên, lập tức nghĩ ra ý hay. Nó giả bộ rất vui vẻ, nói:

- Nước trong giếng này ngọt quá, anh xuống đây uống thử mà xem.

Con sơn dương chẳng nghĩ ngợi gì, nhảy ùm luôn xuống giếng, uống từng ngụm nước lớn. Cho tới khi uống no rồi, nhìn vách giếng trơn trượt xung quanh, nó mới lo lắng không biết nên làm thế nào để trèo lên.

- Không sao đâu. - Con cáo nói. - Anh đặt chân trước lên vách giếng, chân sau thì đứng vững, tôi giẫm vào lưng anh lên trước, rồi tôi cúi xuống kéo anh lên.

Sơn dương nghe cáo nói vậy, chẳng nói năng gì, lập tức làm theo lời cáo. Cáo nhảy lên được khỏi giếng bèn cúi đầu xuống nói với con sơn dương:

- Sơn dương, nếu trí tuệ của anh nhiều như lông của anh thì anh nên nghĩ cách leo lên khỏi giếng trước rồi hãy nhảy xuống! - Nói xong nó bỏ đi, bỏ mặc con sơn dương ở dưới giếng khổ sở kêu cứu.

Xem ra, làm bất cứ việc gì cũng không thể vội vàng, hấp tấp được, nhất định phải bình tĩnh suy xét mọi việc! Nếu không bạn sẽ giống con sơn dương đáng thương, bị chết đói trong cái giếng!

Bạn biết không?

Thanh Giang là một cô bạn xuất sắc ở trường, không những các em học khóa dưới ngưỡng mộ mà ngay cả Hà Huy Tùng vốn tự coi mình là giỏi, chưa bao giờ chịu thua ai cũng không thể không kính nể cô bé vài phần. Trong mắt cô Lan, Thanh Giang làm việc gì cũng bình tĩnh, là một “trợ thủ nhỏ” mà cô giáo hoàn toàn có thể yên tâm. Vậy bí quyết gì khiến Thanh Giang

được cô giáo tin tưởng hơn những bạn khác? Chúng ta hãy cùng xem nhé

Bài 1: Cờ vây giúp ta bình tĩnh hơn

Quy tắc của cờ vây thực ra rất đơn giản, nhưng nó lại có thể biến hóa rất đa dạng, chỉ cần không để tâm là có thể đi sai một nước cờ! Thế nên, nó vừa yêu cầu bạn phải ngồi bình tĩnh suy kỹ đi từng nước, lại vừa yêu cầu đầu óc bạn phải không ngừng suy nghĩ thật linh hoạt.

BÀI 2: Tính nhẩm vừa căng thẳng vừa vui vẻ

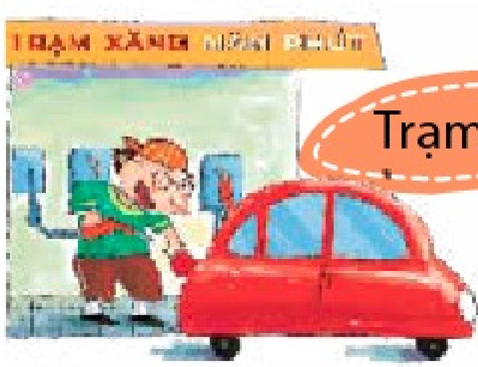
Tính nhẩm là một kỹ năng tính toán bồi dưỡng tư duy hình tượng, có thể biến những con số khô khan hòa nhập vào cuộc sống, để nó trở nên có ý nghĩa hơn. Tính nhẩm cần luôn duy trì một đầu óc tỉnh táo, sau đó tìm kiếm những điểm có liên quan tới những con số này từ cuộc sống. Chúng ta cần phải bình tĩnh để tính toán chính xác những con số đang nhảy múa đó, cũng cần phải linh hoạt để vận dụng những kiến thức mà chúng ta đã tích lũy được!

Tiểu kết

Chả trách Thanh Giang lại xuất sắc như thế! Thì ra là đã được rèn luyện rồi! Hãy mau thử bắt chước Thanh Giang và trở thành một người được tin tưởng nào!

Trạm xăng năm phút

Con người đến tuổi trưởng thành thì nên thoát khỏi sự nông nổi và rèn luyện lý trí. Cho dù là may mắn hay không may mắn thì cũng phải nỗ lực đến cùng.

- Romain Rolland

“Ôi, chết rồi, quên mang chìa khóa rồi!”, “Nguy rồi, sắp muộn đến nơi rồi!” Những hành động hấp tấp này thường xuyên diễn ra trong cuộc sống của Đức Long. Các bạn nhỏ thử nghĩ xem mình có giống bạn ấy không, làm việc gì lúc nào cũng hấp ta hấp tấp.

Hấp tấp không chỉ dễ khiến bạn làm sai việc mà nghiêm trọng còn có thể gây ra nguy hiểm! Thế nên trước khi làm việc gì thì hãy dừng lại ba giây, sau đó hãy nghĩ xem cách nào tốt nhất để giải quyết vấn đề. Ba giây suy nghĩ rồi mới hành động sẽ khiến cuộc sống của bạn trở nên có trật tự, nhẹ nhàng và tự tại hơn!

24 Dũng cảm bắt kẻ trộm cây

Chuyện xung quanh ta

- A, không khí buổi sáng thật trong lành!

Hôm qua Đức Long và Nam Phong đã hẹn sáng nay gặp nhau trên đỉnh núi, nhưng khi cậu trèo lên đến đỉnh núi lại chẳng thấy bóng dáng Nam Phong đâu. Giờ là 7 giờ sáng, trên đỉnh núi chẳng có một bóng người.

- Có ai không? - Đức Long gọi lớn. - Có ai không?

Đỉnh núi yên tĩnh đến đáng sợ, Đức Long dùng âm thanh của mình để che giấu bớt sự sợ hãi. Từ đáy vực vọng lại chính giọng của cậu “Có ai không? Có ai không?”.

Đức Long cảm thấy thật thú vị, thế là gọi tiếp:

- Có ai không? Ai... - Bỗng dưng Đức Long bị một người sau lưng bịt chặt miệng, ấn nằm xuống đất. Một giọng nói độc ác vang lên bên tai cậu:

- Mau ngậm miệng lại! Nếu không tao sẽ đánh chết!

Đức Long giật mình, cậu nhanh chóng ý thức được rằng mình đã gặp phải kẻ xấu. Cậu quay đầu lại nhìn, một người với cái đầu xù rối tung đang dùng dây thừng trói tay cậu lại.

- Nói mau, mày nhìn thấy cái gì? - "Gã đầu xù" giận dữ hỏi.

- Cháu vừa mới trèo lên đỉnh núi, chẳng nhìn thấy gì cả.

Câu này cậu nói thật, Đức Long vừa mới trèo lên đến đỉnh, còn đang mải tìm Nam Phong, đâu có để ý nhiều.

- Mày lại còn giả vờ à? - Gã đầu xù nghiến răng nói.

- Có phải mày nhìn thấy rất nhiều cây bị chặt không?

Đức Long lúc này mới để ý thấy trên mặt đất có rất nhiều cây cổ thụ bị đốn ngã. Giờ cậu đã biết gã này là kẻ trộm cây, bọn chúng thường nhân lúc sáng sớm không có người, chặt cây rồi lén vận chuyển xuống núi để bán.

- Chú ơi, cháu chẳng nhìn thấy gì cả, chú thả cháu ra đi!

- Không được. - Gã đầu xù vừa nói vừa kéo Đức Long tới một gốc cây. - Tao phải trói mày vào đây, chuyển gỗ xong rồi mới thả mày.

Gã đầu xù trói Đức Long vào gốc cây cổ thụ, còn chỉ mặt, cảnh cáo cậu không được lên tiếng. Đức Long lập tức mím chặt miệng, đầu gật như bổ củi.

Gã đầu xù chuyển những cây đã chặt đổ ra đầu đường. Bỗng dưng trong rừng có một kẻ lén lút đi ra, hắn cảnh giác nhìn Đức Long một cái rồi thì thầm gì đó với gã đầu xù, sau đó chuyển gỗ xuống núi.

Đức Long đã biết kẻ trộm gỗ không chỉ có gã đầu xù. Bọn chúng chặt cây xong, một người canh gác, một người vận chuyển, phối hợp vô cùng ăn ý. Không lâu sau đó, chỉ còn lại một cây cuối cùng, lúc này gã đầu xù quỳ xuống, vác cây lên vai rồi đi xuống núi, hoàn toàn quên mất Đức Long đang bị trói.

Đức Long nhìn chằm chằm vào cái lưng của gã đầu xù, xem hắn xuống núi bằng đường nào. Khắp nơi trên núi đều là cây, muốn theo dõi hắn quả không dễ dàng gì.

- Hừ, chờ Nam Phong đến, bọn ta sẽ đi gọi người, để xem ... - Đức Long nghĩ thầm trong bụng, sốt ruột chờ Nam Phong.

- Đức Long! - Nam Phong thở hổn hển trèo lên, rồi giật mình trước những gì mình nhìn thấy. - Cậu... sao cậu lại bị trói ở đây? Chẳng khác gì cảnh tượng trong phim cả!

- Mau cởi trói cho tớ! Có người chặt trộm cây. - Đức Long không có thời gian để nói nhiều, cậu quả quyết ra lệnh cho Nam Phong, Nam Phong vội vã cởi dây thừng cho cậu.

- Nam Phong, cậu mau đi đến trạm kiểm lâm ở lưng núi báo cáo, nói là có kẻ chặt trộm cây và đang chuyển gỗ xuống núi, tớ tìm thêm người khác để chặn chúng, không để bọn chúng chạy thoát.

Đức Long lúc này như một người chỉ huy, nhanh chóng đưa ra mệnh lệnh. Những người nhận được tin và các chú ở đội kiểm lâm theo lời chỉ dẫn của Đức Long đã bắt được gã đầu xù và đồng bọn của hắn, giữ gìn được tài sản quý giá của rừng.

Còn về Đức Long và Nam Phong, hai cậu bạn dũng cảm đã được thầy hiệu trưởng gọi lên biểu dương, từ đó, họ trở thành người hùng trong mắt các bạn cùng trường.

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Có một cậu bé từ nhỏ đã mồ côi cha, chỉ dựa vào người mẹ hàng ngày may quần áo cho người khác để duy trì cuộc sống. Để phụ giúp mẹ trang trải cuộc sống từ nhỏ cậu bé ngoan ngoãn đã đi bán báo thuê.

Một hôm, cậu bé đi tới một nhà hàng để bán báo. Nhưng vừa bước vào, ông chủ đã giận dữ đi ra, đẩy ngã cậu và mắng mỏ cậu bằng lời lẽ rất thô lỗ:

- Ra ngoài! Đây là nơi ăn cơm, không phải chỗ bán báo.

Không ngờ, cậu không hề sợ hãi, lập tức đứng lên, nhân lúc ông chủ không chú ý, ôm xấp báo lẻn vào nhà hàng.

Ông chủ nhà hàng giận dữ nghiến răng, ông ta co chân lên đá mạnh một cái vào mông cậu, ném cậu ra ngoài. Đau quá đi mất! Cậu bé vừa xuýt xoa kêu đau, vừa đứng lên, xoa xoa mông, ôm xấp báo lẻn vào nhà hàng một lần nữa.

Sự cố chấp và dũng cảm của cậu bé đã khiến các thực khách ở đó đều cảm động, họ khuyên ông chủ nhà hàng cho cậu bé vào và mua báo cho cậu.

Dũng cảm đối diện với khó khăn, không đạt được mục đích thì không từ bỏ - cậu bé dũng cảm sau này đã trở thành một doanh nhân giàu có, một nhân vật kiệt xuất trong giới bảo hiểm - William Clement Stone.

William Clement Stone

(1902 - 2002)

Clement stone là chủ tịch công ty bảo hiểm Combined, First National Casuatly của Mỹ và Hearthstone của Massachusetts. Ông cũng là biên tập và nhà xuất bản của tạp chí Success Unlimited (Thành công không giới hạn) và là giám đốc của công ty Alberto-Culver.

Bạn biết không?

Khi ngủ một mình, bạn có thấy sợ không? Buổi tối bố mẹ ra ngoài, bạn có dám ở nhà một mình không? Khi đi thi gặp bài khó, không biết làm, bạn có khóc không? Gặp phải nguy hiểm hoặc khó khăn, bạn có run rẩy hay chảy mồ hôi lạnh không? Nếu đáp án của bạn là có thì bạn quả là người nhát gan đấy! Nhưng không sao, hãy cùng chiến đấu với sự “nhát gan” này nhé!

Phương pháp phân tán

Khi ở một mình hoặc cảm thấy sợ hãi, hãy thay đổi suy nghĩ của mình! Hãy thử nghĩ về những chuyện vui vẻ, cùng đọc sách, xem tivi, nghe nhạc... Dần dần bạn sẽ cảm thấy, thực ra ở một mình cũng không tệ như bạn tưởng đâu!

Phương pháp rèn luyện sức khỏe

Hãy thường xuyên đọc những cuốn sách hay xem những chương trình tivi có lợi cho sức khỏe, đồng thời tăng cường rèn luyện sức khỏe. Khi một mình gặp nguy hiểm, bạn sẽ không cảm thấy sợ hãi nữa.

Phương pháp rèn luyện ý chí

Chiến thắng khó khăn không chỉ cần có dũng khí mà còn cần có nghị lực. Thế nên bạn phải có ý chí, hãy luôn nghĩ rằng “mình có thể, mình không sợ”, để ý chí trở nên kiên định hơn, như vậy sẽ không còn gì đáng sợ nữa.

Tiểu kết

Thực ra không phải ai sinh ra cũng là người dũng cảm, bởi vậy cho dù hôm nay bạn chưa dũng cảm thì cũng đừng lo lắng. Chỉ cần bắt đầu từ bây giờ bạn dũng cảm đối mặt, học cách dùng nụ cười đối diện với khó khăn thì sẽ không việc gì là không làm được! Tin vào bản thân, mình sẽ dũng cảm, mình không còn là kẻ nhát gan nữa!

Dũng cảm không có nghĩa là coi thường nguy hiểm, mà là nhận thức rõ được nguy hiểm và chiến thắng nguy hiểm.

- Bluestone

“Mình cũng rất muốn tham gia vào cuộc bầu chọn lớp trưởng lần này, nhưng mình không đủ dũng cảm!”; “A! Có con sâu kìa, đáng sợ quá!”; “Ui, đau quá...”.

Đừng coi mình như một con sâu đo! Phải biết rằng cuộc sống không phải lúc nào cũng thuận lợi, sẽ có nhiều vấn đề cần chúng ta phải đối mặt và giải quyết, trốn tránh một cách nhu nhược không thể giải quyết vấn đề. Từ bây giờ, bạn hãy dũng cảm lên, bằng cách: thử nói lớn trước mặt nhiều người, bày tỏ quan điểm của bản thân; dũng cảm đối diện với những việc mình thấy sợ hãi, không được để nó đánh bại; nếu không cẩn thận bị ngã, hãy đứng lên, lau nước mắt và tiếp tục bước đi... Người dũng cảm không sợ điều gì, chỉ cần tin tưởng vào sức mạnh của mình, thì cuối cùng sẽ gặt hái được thành công.

25 Tai họa từ con chó

Chuyện xung quanh ta

Cơn mưa kéo dài mấy ngày cuối cùng rồi cũng tạnh. Ánh mặt trời bắt đầu le lói trên mặt đất, gió thổi khe khẽ, thời tiết thật đẹp!

Đức Long nhìn những tia nắng, nhảy múa reo hò:

- Nắng rồi, mình có thể đạp xe được rồi. - Chiếc xe đạp địa hình bố mua cho cậu từ tuần trước, nhưng trời cứ mưa sập sùi nên cậu không thể đi ra ngoài được. - Cuối cùng thì hôm nay cũng được thể hiện bản lĩnh rồi!

- Nam Phong này, hôm nay chúng mình cùng thi đạp xe, có được không? - Đức Long "tuyên chiến" với cậu bạn thân Nam Phong.

- Đi thì đi, sợ gì? Tớ đang rảnh rỗi đây! - Nam Phong không hề do dự, lập tức nhận lời.

Đúng thế, khó khăn lắm mới có một buổi cuối tuần đẹp trời thế này, không ra ngoài vận động quả là lãng phí! Hai người bạn hẹn gặp nhau ở đường vành đai. Đường vành đai là thiên đường của các tay đua, nơi đó rộng thênh thang, rất thích hợp để đạp xe.

Không lâu sau thì Đức Long và Nam Phong đã gặp nhau ở đường vành đai. Hai người nhìn nhau cười rồi cùng đánh mắt ra hiệu, sau đó như một mũi tên được bắn rời khỏi cung, lao vút về phía trước.

Đức Long cao hơn hẳn Nam Phong một cái đầu, chân dài hơn, sức khỏe tốt hơn, bởi vậy bỏ xa Nam Phong một đoạn. Cậu dương dương tự đắc, liên tục quay đầu về sau khiêu khích.

- Nam Phong, cậu đuổi theo đi, mau lên!

Đúng lúc đó thì một con chó ở đâu lao tới.

- Đức Long, đằng trước có chó kìa! - Nam Phong lo lắng hét lớn.

Đức Long vội vàng quay đầu ra phía trước, trời ơi, con chó màu vàng ấy đang ngoe nguẩy đuôi đi qua đường. Sắp đụng vào nó đến nơi rồi, Đức Long vừa bóp phanh xe, vừa quẹo đầu xe sang bên. Mặc dù chiếc xe tránh được con chó, nhưng lại đụng trúng phải cái cột dựng bên đường.

Con chó nhỏ bình an vô sự, vẫn thản nhiên qua đường, không hề ý thức được rằng ban nãy vì nó mà đã xảy ra một vụ tai nạn xe rất nguy hiểm.

Đức Long biện hộ cho mình:

- Nam Phong, cậu cũng nhìn thấy rồi đó, ban nãy là tại con chó đột nhiên băng qua đường, như thế là vi phạm quy định giao thông.

Nam Phong vội vàng chạy lại, trợn mắt nhìn Đức Long:

- Cậu nói chuyện về quy định giao thông với con chó sao? Nếu không phải là vì cậu cứ quay đầu lại giục tớ thì đâu có xảy ra chuyện này? Thế nên phải trách cậu mới đúng.

Đức Long và Nam Phong đứng bên tấm biển bị đổ, bàn bạc với nhau một hồi lâu mà vẫn không nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Con đường vành đai vắng tanh, một lúc lâu vẫn chẳng có người nào đi qua, cũng không ai nhìn thấy việc Đức Long làm đổ tấm biển.

Lúc đó, một chiếc xe cảnh sát đi tuần qua, chú cảnh sát nhìn thấy tấm biển đổ bên đường:

- Chuyện gì thế này? Ai làm vậy? - Chú cảnh sát tuần tra cao lớn dừng lại hỏi.

- Là cháu. - Đức Long sợ hãi giơ tay. - Không... không phải... là một con chó.

- Con chó? - Chú cảnh sát ngạc nhiên.

- Là một con chó băng ngang qua đường, vi phạm luật giao thông. Nhưng... - Đức Long ấp úng giải thích. - Cháu không thể trách con chó vi phạm luật giao thông được... Chúng cháu va phải cái cột, chúng cháu sẽ chịu trách nhiệm.

- Ồ... - Chú cảnh sát hiểu được vấn đề, bật cười. - Nếu là tại con chó không tuân thủ luật giao thông, nhưng lại không có ai nhìn thấy thì sao các cháu không bỏ đi?

- Làm tổn hại tài sản công cộng sẽ phải bồi thường mà! Bố mẹ và cô giáo cháu vẫn thường dạy như thế!

Đức Long thủ thỉ nói, rồi cúi đầu vân vê tà áo.

- Ngoan lắm! - Chú cảnh sát vỗ mạnh lên vai Đức Long. - Nào, để chú cùng các cháu dựng lại tấm biển nặng nề này lên nhé!

Nhờ sự giúp đỡ của chú cảnh sát, cuối cùng Đức Long và Nam Phong cũng dựng lại được tấm biển báo giao thông. Cuộc đua xe giữa hai cậu bé kết thúc vô cùng vui vẻ.

Cửa sổ nhìn ra thế giới

Chúng ta đều biết, người Đức nổi tiếng vì sự nghiêm khắc, cho dù là ở đâu và vào thời gian nào, họ đều coi trọng quy tắc, trình tự.

Nhưng có một nhóm lưu học sinh từ châu Á sang Đức du học lại không tin như vậy, vậy là họ thực hiện một cuộc điều tra, xem người Đức có thực sự như vậy không?

Họ nhân lúc trời tối, đến một bốt điện thoại công cộng ở khu vực đông đúc, dán lên hai cái điện thoại hai chữ “Nam” và “Nữ”, sau đó nhanh chóng bỏ đi. Sáng hôm sau, họ hẹn nhau tới bốt điện thoại đó để theo dõi kết quả.

Điều bất ngờ đã xảy ra: Rất nhiều người đàn ông xếp một hàng dài bên chiếc điện thoại có dán chữ “Nam”, trong khi phía chiếc điện thoại dán chữ “Nữ” thì không một bóng người. Các lưu học sinh rất tò mò, bèn lại gần hỏi một người đàn ông vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi:

- Điện thoại bên kia không có người sử dụng, sao chú không sang đó gọi cho nhanh mà lại phải đứng xếp hàng ở đây?

Người đàn ông đó trả lời với vẻ thản nhiên :

- Bên đó dành cho cho phụ nữ, thế nên chúng tôi chỉ được gọi ở bên này thôi, đây là quy tắc, do đó phải tuân thủ.

Các lưu học sinh không nói gì nữa, đều cảm động nghĩ:

- Đây là bài học quý giá nhất mà chúng ta học được ở người Đức.

Mình nên làm thế nào?

Nếu không có quy tắc, thế giới sẽ trở nên hỗn loạn. Bạn hãy thử tưởng tượng, nếu không có quy định giao thông, xe cộ đi lại trên phố như ý muốn, thì hàng ngày sẽ có bao nhiêu vụ tai nạn giao thông xảy ra? Quy định giao thông được các chú cảnh sát duy trì, còn quy tắc trong cuộc sống thì hãy giao cho anh chàng cảnh sát nhỏ là tớ nhé!

Đã hứa với bố mẹ sẽ thay phiên nhau làm việc nhà, tớ phải tuân thủ lời hứa, hoàn thành tốt nhiệm vụ, không lười biếng hoặc làm nũng bố mẹ.

Tham gia cuộc bầu chọn "Học sinh ưu tú" cần phải tuân thủ tinh thần tuyển cử, đừng vì lợi ích cá nhân mà bỏ phiếu cho bạn thân, phải bầu phiếu cho người có khả năng tốt nhất!

Trên con đường học tập, cần chắc chắn, tuân thủ phương pháp học tập đúng đắn, tiến bộ dần dần, không thể thông qua những con đường tắt không chính đáng!

Khi chơi trò chơi với các bạn, phải tuân thủ quy tắc trò chơi, không được ăn gian, mục đích của trò chơi không phải là sự chiến thắng mà là sự vui vẻ trong quá trình chơi.

Tiểu kết

Trong cuộc sống còn rất nhiều quy tắc khác phải tuân thủ, ví dụ chúng ta phải tuân thủ quy tắc thời gian, không chỉ thể hiện bằng việc chúng ta đúng giờ mà còn phải hoàn thành nhiệm vụ được giao đúng thời gian quy định... Còn quy tắc gì mà chúng ta cần phải tuân thủ nghiêm ngặt nữa nhỉ? Hãy liệt kê giúp tớ nhé!

Không theo quy củ, khó thành trật tự.

- Mạnh Tử

Không được vượt đèn đỏ; làm tổn hại tài sản công cộng thì phải bồi thường; xếp hàng theo thứ tự, không chen ngang... Trong cuộc sống thường ngày, tồn tại rất nhiều quy tắc cần tuân theo. Nếu coi xã hội như một vườn hoa thì quy tắc giống

như những hàng rào. Nhờ có hàng rào này mà xã hội của chúng ta có trật tự hơn. Mỗi người trong xã hội đều phải tuân thủ theo những quy tắc ấy.

Bạn thử nghĩ xem, nếu mọi người đều không tuân thủ quy tắc, ví dụ như vượt đèn đỏ bừa bãi hoặc không xếp hàng, chen nhau lên xe bus... thì đáng sợ biết bao! Để cuộc sống của chúng ta tốt đẹp hơn, xin hãy tuân thủ quy tắc!

26 Bài học cho “vua đi muộn”

Chuyện xung quanh ta

- Hà Huy Tùng hôm nay lại đến muộn nữa rồi. - Cô Lan cau mày, nhìn vào đồng hồ xem giờ, kim đồng hồ đã chỉ tới 8 giờ 45 phút.

Hôm nay lớp tổ chức đi dã ngoại, tất cả lớp đã đeo ba lô trên lưng, đến trường từ sớm, ngồi ngay ngắn trên ô tô, chờ xuất phát. “Vua nghịch ngợm” Đức Long thậm chí còn đến từ lúc 7 rưỡi. Dã ngoại cơ mà, ai mà không thích chứ? Chỉ có “vua thông minh” Hà Huy Tùng này là có vẻ kém hào hứng thôi. Đã hẹn 9 giờ xuất phát mà 8 giờ 45 phút rồi vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu.

Lúc cả lớp đang chờ đợi sốt ruột thì Hà Huy Tùng vẫn thong thả ngồi nhà, vừa đọc báo vừa ăn sáng. Mẹ từ phòng đi ra, chuẩn bị đưa Hà Huy Tùng đến trường. Vậy mà Hà Huy Tùng vẫn chưa ăn sáng xong.

- Huy Tùng, mau lên, 15 phút nữa là 9 giờ rồi.

- Không sao đâu mẹ, hôm nay đi dã ngoại chứ có phải đi học đâu, muộn một tẹo cũng không sao.

Hà Huy Tùng chẳng ngẩng đầu lên, mắt vẫn cắm cúi vào tờ báo, miệng thì nhai bánh mì.

- Không được, cái bệnh hay đi muộn của con nhất định phải sửa thôi.

Mẹ cầm lấy cặp sách của Hà Huy Tùng, đi ra ngoài cửa:

- Đi nào, chưa ăn xong thì đừng ăn nữa, không thể đi muộn mãi được.

Hà Huy Tùng chẳng còn cách nào khác, đành nuối tiếc bỏ tờ báo xuống, vớ bừa một miếng xúc xích nhét vào miệng rồi theo mẹ ra ngoài. Khi Hà Huy Tùng ngồi vào xe, đồng hồ đã chỉ 8 giờ 50 phút.

- Con nhìn xem, chỉ còn 10 phút nữa thôi, con tưởng mẹ đi xe nhanh được à. 10 phút để đến được trường con không phải chuyện đơn giản đâu! - Mẹ vừa trách Hà Huy Tùng, vừa khởi động xe, nhanh chóng lái về phía trường.

Vì chờ Hà Huy Tùng quá lâu nên các bạn ngồi trên ô tô bắt đầu cảm thấy bực bội.

- Em thưa cô, Hà Huy Tùng là vua đi muộn, không thể bắt cả lớp chờ thế này được.

Đức Long ngồi trên ghế kêu lên, miệng vẫn nhét đầy khoai tây chiên. Cậu rất sợ cô Lan giống lần trước, bắt cả lớp phải khổ sở chờ đợi một mình Hà Huy Tùng. Đi dã ngoại chỉ được một ngày, có

nhiều nhặn gì đâu, lãng phí một phút cũng tiếc, mai lại phải đi học như bình thường rồi.

- Đúng đấy, thật không chịu nổi!

- Đúng vậy, hoạt động nào cũng đi muộn, thật là…

Các bạn cũng chẳng ai muốn chờ Hà Huy Tùng, nhưng không ai dám lên tiếng. Giờ thấy Đức Long nói vậy, cả lớp đều đồng tình.

Cô Lan lại nhìn đồng hồ, đúng 9 giờ.

Tất cả lớp nhìn cô bằng ánh mắt hồi hộp, chờ đợi, trong lòng thấp thỏm. Chờ tiếp? Hay xuất phát cho đúng giờ? Cô Lan sẽ chọn cách nào đây?

- Thằng bé này lại đi muộn rồi. Lần này phải để nó chịu trách nhiệm với hành vi đi muộn của mình, không thể lãng phí thời gian của mọi người mãi được. - Cô Lan nghĩ vậy và quay đầu lại nói với bác tài xế. - Bác ơi, xuất phát thôi!

- Cô giáo thật công bằng!

Cả lớp đua nhau hoan hô, trong tiếng vỗ tay, chiếc ô tô đi ra khỏi trường, lái về hướng ngoại thành.

Đúng lúc này thì xe của Hà Huy Tùng cũng tới cổng trường. Khi Hà Huy Tùng xuống xe, chỉ thấy một lớp bụi từ chiếc ô tô cuốn lên.

- Cô Lan, em ở đây. - Hà Huy Tùng vừa gọi to, vừa đuổi theo chiếc xe.

Nhưng đáng tiếc là chiếc xe không dừng lại. Hà Huy Tùng đành phải thất vọng nhìn theo chiếc xe đã đi xa, buồn rầu gọi:

- Quay lại đi! Sau này em sẽ không bao giờ đi muộn nữa!

Cửa sổ nhìn ra thế giới

Card khi lên bục lĩnh thưởng đã nói một câu như thế này: “Nên biết rằng, khi bên cạnh bạn toàn những người cho rằng đến muộn là chuyện bình thường, thì việc bạn đúng giờ hiển nhiên là không bình thường. Có lúc tôi cảm thấy mình giống như một người ngoài hành tinh...”

Gì vậy nhỉ? Giải thưởng cho công dân đúng giờ nhất? Phần thưởng là một căn biệt thự? Đất nước này thật là kỳ lạ!

Không sai, đất nước kỳ lạ này có tên là Ivory Coast nằm ở Tây Phi. Đã lâu rồi, người dân ở đất nước này quen sống một cuộc sống rất chậm chạp, quan niệm về thời gian của họ rất kém.

“Không đúng giờ” đã trở thành thói quen của người dân nơi đây. Thất hứa, đến họp muộn, xe bus đỗ sai điểm đã trở thành những hiện tượng “bình thường” mỗi ngày ở đất nước này. Ở một mức độ nào đó, nó đã ảnh hưởng tới sự phát triển kinh tế của cả quốc gia. Vậy là để cổ vũ công dân đúng giờ, Tổng thống của Ivory Coast quyết định mời một công ty tổ chức hoạt động “Đêm đúng giờ”, đưa ra khẩu hiệu “Quan niệm thời gian của người châu Phi đang giết chết châu Phi, chúng ta hãy cùng thay đổi”, bất cứ công dân nào được bầu chọn là đi đúng giờ nhất sẽ được tặng một căn biệt thự trị giá 60

nghìn đô la Mỹ. Quán quân của hoạt động lần này là một cố vấn pháp luật đến từ Côte d’lvoire, Narcisse Card.

Ha ha, cuộc thi này có vẻ thật thú vị! Bạn có phải là người luôn đúng giờ không? Nếu phải thì hãy mau đến Côte d’lvoire đi! Nói không chừng quán quân tiếp theo sẽ là bạn đấy!

Bạn biết không?

“Đã mấy lần tớ hứa với bản thân là phải hoàn thành bài tập về nhà trước 7 giờ, nhưng sao cứ không làm được nhỉ?”; “Gia Huy, cậu lại đi muộn một tiếng rồi!”

“Haizz! Vì sao cuộc sống của mình cứ rối tinh lên thế nhỉ, vì sao lúc nào mình cũng phải đuổi theo thời gian thế này?”

Để tớ nói cho bạn biết, đó là vì bạn không...

Điểm 1 Tuân thủ thời gian của người khác

Đã hẹn với người khác thì phải tuân thủ đúng lời hẹn. Điều này thể hiện sự tôn trọng của bạn dành cho họ, bởi vì thời gian đối với mỗi người đều đáng quý như nhau. Nếu vì sự trễ hẹn của bạn mà làm lỡ việc của người khác thì hoàn toàn không nên.

Điểm 2 Tuân thủ thời gian của chính mình

Xem ra có vẻ rất dễ, nhưng để đạt được thì khó lắm đấy. Bởi trong tiềm thức, chúng ta thường cho rằng hứa với chính mình không quan trọng lắm, cho nên thường không tôn trọng nó, nhưng cũng chính vì đây là lời hứa với bản thân mình, nên các bạn càng cần phải hoàn thành trong thời gian đã định, nghiêm túc nhìn nhận nó, bởi nó thể hiện sự tôn trọng với bản thân. Hơn nữa, giữ lời hứa với chính mình càng khiến bạn dễ được mọi người tin tưởng hơn!

Tiểu kết

Thời gian vô cùng đáng quý, thời gian trôi đi sẽ không bao giờ quay trở lại. Nếu chúng ta không trân trọng nó, không tuân thủ nó thì sẽ mất đi rất nhiều cơ hội. Bởi vậy hãy mau hành động, bắt đầu từ việc tuân thủ thời gian của người khác và chính mình, cùng chạy đua với thời gian nhé!

Hãy lấy trộm đồng bạc trắng từ túi trái của tôi đi, nhưng đừng chạm vào túi phải của tôi - trong đó đựng đầy thời gian vàng bạc.

- Holmes

Bạn và bạn học hẹn nhau 9 giờ gặp mặt ở cổng trường, nhưng chờ mãi mà chưa thấy cậu ấy đến, lúc này bạn có giận không?

Tuân thủ thời gian là cơ sở của việc giữ chữ tín. Một người tuân thủ thời gian có thể để lại ấn tượng tốt cho người khác, dễ dàng được người khác tin tưởng và tôn trọng. Ngược lại, một người không tuân thủ thời gian, lâu dần, người khác sẽ không tin lời họ nói, cũng không muốn hợp tác cùng người đó. Muốn thành công thì hãy hình thành thói quen tuân thủ thời gian ngay từ bây giờ nhé!

27 Bến sau chân núi

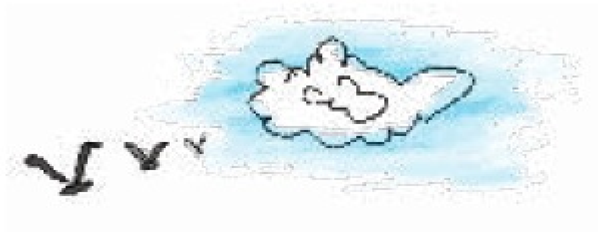

Đức Long, Tiến Đạt và Nam Phong không những là bạn thân của nhau mà bố của các bạn này cũng chơi với nhau rất đoàn kết. Đó là vì ba anh chàng nghịch ngợm này thường xuyên gây họa ở trường, sau đó cô Lan mời phụ huynh của họ tới trường. Mấy lần như thế, các ông bố tự nhiên quen nhau. Vì họ đều có những cậu con trai nghịch ngợm nên cũng đồng cảm và hiểu nhau hơn, dần dần cũng trở thành bạn thân của nhau.

Chớp mắt, ngày mai đã lại là cuối tuần. Tối thứ sáu, mấy ông bố lại gọi điện thoại nói chuyện với nhau.

- Mọi người nói xem, cuối tuần này nên đưa bọn trẻ đi đâu chơi nhỉ?

- Đi dã ngoại với món thịt nướng đi.

Bố Nam Phong cũng hay ăn như cậu vậy, thế nên lập tức đề nghị đi nướng thịt.

Bố Tiến Đạt phản đối ngay:

- Tháng trước mới nướng thịt rồi. Thế này đi, giờ đang là mùa hè, chúng ta đưa bọn trẻ ra biển chơi!

- Biển! - Bố Đức Long cúi đầu trầm tư. - Hai tuần trước mới đi biển rồi... A, đúng rồi, leo núi thì sao?

Bố Đức Long nói, hai tuần trước trên đường đi ra biển nhìn thấy một ngọn núi, đó là ngọn núi cao nhất ở thành phố, đưa mấy anh chàng nghịch ngợm đến đó leo trèo, nhân tiện rèn luyện sức khỏe.

- Nhân tiện còn có thể mang theo lều để cắm trại...

Bố Đức Long hào hứng kể trong điện thoại, đầu kia hai ông bố càng nghe càng thấy hào hứng. Cuối cùng, kế hoạch cắm trại trên núi đã được duyệt.

Hôm sau, ba ông bố và ba cậu con trai hào hứng lên đường đi "du lịch". Người thì đeo ba lô, người thì vác theo lều, cùng đi về ngọn núi cao nhất của thành phố.

Ngọn núi này quả là vừa cao vừa dốc.

- Ôi, con sợ quá. - Leo được nửa chừng thì Nam Phong kêu lên, cậu mắc chứng sợ độ cao.

- Đừng sợ, con trai, con trèo lên trên, đừng quay đầu nhìn xuống. - Bố Nam Phong đi sau lưng cậu cổ vũ, cậu dừng lại một chút rồi leo tiếp.

- Này, mọi người nhìn này, tớ phát hiện ra bảo bối gì đây?

Đằng trước vang lên tiếng nói hào hứng của Đức Long. Nam Phong, Tiến Đạt đồng loạt rảo bước nhanh về phía trước, hóa ra là một cây thông.

Tiến Đạt cao hứng nói:

- Tớ phải lấy về làm tiêu bản.

Trước khi mặt trời xuống núi, họ cũng đã trèo lên đến đỉnh núi. Đưa mắt nhìn ra xa thấy mặt trời cũng sắp lặn về phía Tây, còn sót lại những tia sáng đỏ rực. Ánh sáng mặt trời rọi lên mặt mọi người, giống như dát lên đó một lớp vàng; chiếu lên những chiếc lá màu xanh, giống như được phủ một màu vàng óng ánh. Những đám mây ở phía mặt trời lúc thì màu vàng rực, lúc lại nửa tím nửa vàng, có lúc thì pha lẫn màu đỏ, quả là một cảnh tượng huy hoàng.

- Woa, đẹp quá! - Đức Long nhìn chăm chú, chép miệng nói.

Buổi tối, các ông bố và mấy cậu con trai cùng chui vào lều, họ hưng phấn hét hò ầm ĩ.

- Chúng ta cùng thi hét trong đêm, được không?

Đề nghị của Đức Long lập tức được mọi người hưởng ứng, cả bố lẫn con đều ra sức hét, bởi vì giờ đang là cuộc thi "hét" mà.

- A.........

Từ dưới đáy vực vọng lên tiếng hét của họ, mọi người vừa hét, vừa vui vẻ cười.

- Bố, chuyến du lịch này thú vị quá! - Đức Long tựa vào chân bố, nhìn những ngôi sao lấp lánh trên trời, hào hứng nói.

- Đúng thế. - Bố xoa đầu Đức Long, cười nói: - Nếu không thì sao cổ nhân lại nói "đọc vạn cuốn sách, đi vạn con đường" nào!

Dưới bầu trời đêm cao vời vợi, thế giới trở nên rộng lớn hơn bao giờ hết.

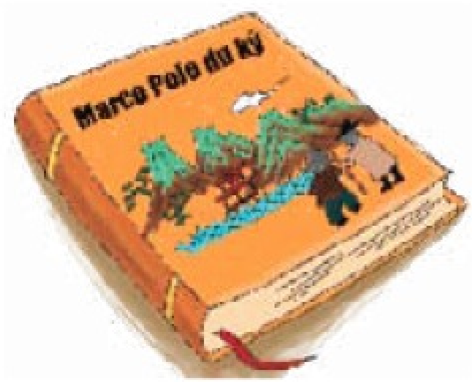

Khi Marco Polo còn nhỏ, bố và chú ông cùng tới phương Đông buôn bán, từng gặp mặt Hốt Tất Liệt, Đại hãn của Đế quốc Mông Cổ cổ đại, còn mang một bức thư mà Hốt Tất Liệt gửi cho Giáo hoàng La Mã. Sau khi về tới nhà, cả ngày Marco Polo bám lấy bố và chú để nghe họ kể chuyện về phương Đông. Những câu chuyện này đã khiến Marco Polo nảy sinh hứng thú sâu sắc, ông hạ quyết tâm phải giống như bố và chú, tới Trung Quốc.

Năm 1271, khi Marco Polo 17 tuổi, bố và chú mang theo bức thư hồi âm và lễ vật của Giáo hoàng, đưa theo chàng trai trẻ tuổi và mười mấy người bạn đồng hành nữa, cùng xuất phát về phương Đông.

Họ vào Địa Trung Hải từ Venice, sau đó đi ngang biển Đen, qua lưu vực Lưỡng Hà và đặt chân lên cổ thành Trung Đông Bát-đa, rồi từ đây đi tới vịnh Pecxich và ngồi thuyền tới Trung Quốc. Nhưng trong hành trình này đã có một tai nạn xảy ra. Khi mua đồ ở một thị trấn, họ đã lọt vào tầm ngắm của một toán cướp. Cuối cùng, họ đã bị toán cướp bắt cóc, chỉ có Marco Polo, bố và chú ông là thoát được ra ngoài.

Họ đành phải đi theo đường bộ, từ Hormuz đi về phương Đông, vượt qua vùng sa mạc I-rắc hoang sơ và đáng sợ, sau đó lại đi qua cao nguyên Pamir lạnh lẽo, hung hiểm, dọc đường vượt qua không biết bao nhiêu khó khăn, khắc phục bệnh tật và đói khát, thoát khỏi bọn cường đạo và những loài mãnh thú, cuối cùng tới được Trung Quốc. Cuối cùng Marco Polo đã kể lại chuyến hành trình khó khăn này thành một cuốn sách, đó chính là cuốn Marco Polo du ký.

Marco Polo
(1254 – 1324)

Nhà thương gia và thám hiểm người Ý.

Xuất phát ra thế giới

Chuyến đi tham quan vui vẻ

Xưởng chế biến thực phẩm: Các bạn tham quan công xưởng, tìm hiểu quá trình gia công và chế tạo thực phẩm của các cô chú công nhân, hiểu rằng thì ra các loại bim bim cũng như nước ngọt mà thường ngày các bạn ăn uống đều phải trải qua một loạt các công đoạn phức tạp mới thành. Hiểu được nỗi vất vả của các cô chú công nhân, bởi vậy các bạn càng trân trọng đồ ăn hơn.

Du lịch dã ngoại: Trong phong cảnh tươi đẹp, các bạn được học tình yêu tự nhiên, bảo vệ tự nhiên.

Chuyến thám hiểm thần kỳ

Bảo tàng kỳ bí: Các bạn được đi vào bảo tàng lịch sử, địa lý và khoa học kỹ thuật... Học được rất nhiều kiến thức ở các lĩnh vực khác nhau.

Bảo tàng mỹ thuật: Tham quan những cuộc triển lãm tranh nổi tiếng trong và ngoài nước, để các bạn nâng cao khả năng thưởng thức nghệ thuật của mình.

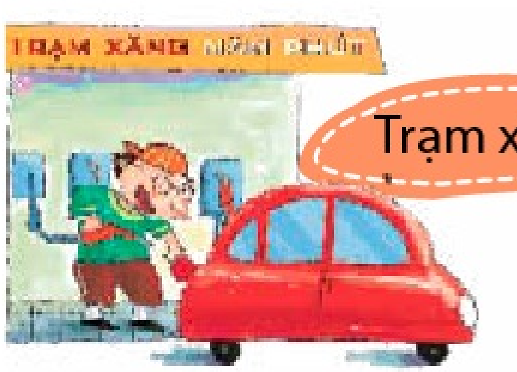
Chuyến đi tình yêu

Cô nhi viện ấm áp: Các bạn được nhìn thấy và gặp gỡ rất nhiều bạn nhỏ cùng độ tuổi mình ở cô nhi viện, hiểu được nỗi vất vả của họ trong cuộc sống, và học cách quan tâm, yêu thương người khác!

Tiểu kết:

"Hành động mở rộng" lần này chỉ là một hoạt động rất nhỏ, cô Lan đang trưng cầu ý kiến của mọi người, xem lần sau nên đi nơi nào để quan sát thế giới. Bạn hãy mau đóng góp ý kiến của mình nhé!

Trạm xăng năm phút

Cuộc sống ở nơi khác.

Rimbaud

Nếu một người cả đời không lần nào đi xa quê hương, chỉ sống ở một nơi nhỏ bé thì có thể cuộc sống rất đẹp nhưng lại không hoàn chỉnh.

Cổ nhân nói, "đọc vạn cuốn sách, đi vạn dặm đường". Chúng ta có thể tìm hiểu được thế giới qua những cuốn sách, nhưng đích thân trải nghiệm sẽ mang lại cho chúng ta nhiều cảm nhận thú vị hơn. Những ngọn núi hùng vĩ, những mặt biển rộng lớn, những thảo nguyên bát ngát và cả những dòng sông trong vắt... Thế giới tự nhiên chính là bài học sinh động nhất.

Hãy leo lên ngọn núi ở gần nhà bạn! Hãy ngắm những bông cúc dại đang nở vàng trên thảo nguyên! Thế giới tự nhiên có thể mang lại cho chúng ta những tốt đẹp khôn cùng, để bạn tìm hiểu về cái đẹp, nhận thức được cái đẹp.

MY DREAM
Tớ muốn...

Sau này lớn lên, tớ muốn làm một nhà thơ. Bởi vì từ nhỏ tớ đã thích đọc sách.
Mỹ Linh

Sau này tớ sẽ là bác sĩ.
Đức Bằng

Ước mơ của tớ là làm luật sư.
Khuất Trung

Tớ muốn làm một nhà văn, bởi vì tớ thích đọc sách, thậm chí còn có thể cho người khác đọc sách mà tớ viết.
Thu Hà

Tớ muốn trở thành một nhà thiết kế, thiết kế ra những món đồ có ích.
Thanh Hằng

Tớ muốn trở thành một bác sĩ. Bác sĩ có thể giúp mọi người thoát khỏi bệnh tật và đau đớn.
Minh Tuấn

Tớ muốn làm thầy giáo, bởi vì có thể cho học sinh ít bài tập.
Tuệ Quang

Khi trưởng thành, tớ sẽ làm một nhà khoa học. Bởi vì tớ thích đọc các loại sách khoa học.
Minh Quân

Tớ muốn trở thành một nhà phát minh, phát minh ra những vật dụng để khiến cuộc sống của con người tiện lợi hơn.
Gia Huy

Ước mơ của tớ khi trưởng thành là một ngôi sao nổi tiếng.
Thanh Ngân

Ước mơ của tớ là thành bác sĩ.
Thái Sơn

Ước mơ của tớ khi trưởng thành là làm lãnh đạo của một công ty.
Lâm Khôi

Lớn lên tớ muốn làm một nhà khoa học, phát minh ra những vật dụng hữu ích cho con người.
Thu Phương

Ước mơ của tớ là trở thành một doanh nhân.
Minh Anh

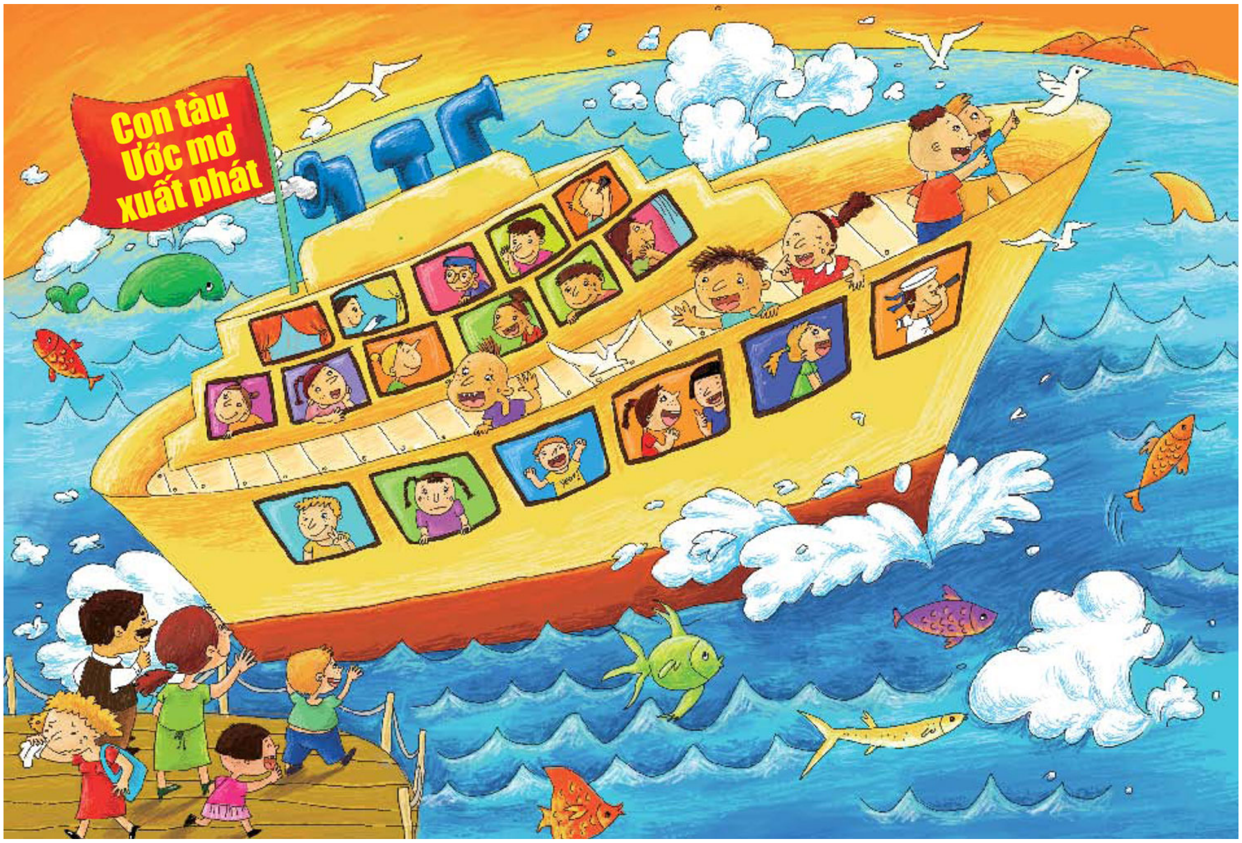

Tớ muốn là trở thành giáo viên, dạy các học trò của tớ đạo lý làm người.
Anh Thư

Hãy viết ước mơ của bạn vào đây nhé!

Con tàu
Ước mơ
xuất phát

Như thường lệ, các nhà kinh tế học lại đưa ra một giải pháp đơn giản. Đó là cho phép mọi người được trao đổi tạng và công nhận thị trường nội tạng. Mặc dù ý tưởng này có giá trị, nhưng nói chung không được tán thành vì vấp phải vấn đề đạo đức.

Slippery slope : 'Con dốc trơn' là một thuật ngụy biện trong tâm lý học, đại ý là nếu bạn chấp nhận hành động này thì sẽ phải chấp nhận cả chuỗi hành động hay những hệ quả kéo theo nó.

Bàn tay vô hình (invisible hand) là một học thuyết kinh tế do nhà kinh tế học nổi tiếng Adam Smith (1723-1790) đưa ra vào năm 1776. Trong tác phẩm vĩ đại Bàn về tài sản quốc gia (Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations) và những bài viết khác, Smith đã tuyên bố rằng trong nền kinh tế thị trường tự do, mỗi cá nhân theo đuổi một mối quan tâm và xu hướng lợi ích riêng cho bản thân, và chính các hành động của những cá nhân này lại có xu hướng thúc đẩy nhiều hơn và củng cố lợi ích cho toàn cộng đồng thông qua một “bàn tay vô hình”. Ông biện luận rằng mỗi cá nhân đều muốn thu lợi lớn nhất cho mình sẽ làm tối đa lợi ích của cả cộng đồng, điều này giống như việc cộng toàn bộ các lợi ích của từng cá nhân lại.

Dynamic inconsistency

Camerer và cộng sự (2003) gọi là “chủ nghĩa gia trưởng bất xứng” (“assymetric paternalism”), được họ xem là các bước hỗ trợ cho những người ít gây phức tạp nhất trong khi hạn chế tối thiểu tác hại lên những người khác. Quy tắc vàng của chúng tôi chính là tinh thần được rút ra từ định nghĩa của họ.

Có sự hài hước sâu xa ở đây. Nhiều nhà kinh tế học phản bác các thí nghiệm tâm lý học trên cơ sở rằng các thí nghiệm đó chỉ đúng với những gì có “quyền lợi kinh tế thấp” và người ta thường không có cơ hội thỏa đáng để học hỏi. Họ tranh luận rằng nếu quyền lợi được nâng lên và các đối tượng nghiên cứu được phép làm thử, khi đó người ta sẽ lựa chọn và quyết định đúng. Có ít nhất hai vấn đề nảy sinh từ luận cứ này. Thứ nhất, có rất ít bằng chứng cho thấy việc thử đó sẽ cải thiện khi quyền lợi tăng lên. Trong lần thử đầu tiên, quyền lợi hầu như không liên quan gì nhiều đến lựa chọn (xem Camerer và Hogarth, 1999). Thứ hai, và điều này quan trọng hơn, kinh tế học được cho là sẽ giúp giải thích những quyết định lớn trong cuộc sống, và đó là những quyết định cần được thực hiện mà không được thử đi thử lại nhiều lần. (Chú thích của tác giả)

Silverstein đã tự tay đưa cho Thaler bài thơ để sử dụng trong một bài báo chuyên ngành được xuất bản năm 1985. Ông nói ông không nhịn được cười khi nhìn thấy bài thơ xuất hiện trên tờ American Economic Review – nhưng giờ đây bài thơ được quản lý bởi đại diện bản quyền của ông, mà sau nhiều cú hích, họ vẫn từ chối cho phép chúng tôi in bài thơ ra đây. (Chú thích của tác giả)

Stimulus response compatibility

Libertarian Paternalism

Omniscience.

"One Size Fits All".

Có thể tiên đoán được kết quả của các kỳ bầu cử quốc hội (Mỹ) một cách chính xác đến không thể tin được chỉ bằng cách đề nghị các cử tri nhìn nhanh vào hình của các ứng viên và nói cho bạn biết ai là người có khả năng chiến thắng hơn. Những phán đoán này, được khảo sát từ những sinh viên hoàn toàn không biết gì về các ứng viên, đúng với xác suất 2/3 trong một kỳ bầu cử. (Toderov et al. [2005]; Benjamin and Shapiro [2007]).

Chương trình 401(k) là chương trình hưu bổng của các công ty tư nhân tại Mỹ. Theo chương trình này, nhân viên có quyền yêu cầu công ty của mình giữ lại một phần lương hàng tháng để đóng vào quỹ 401(k). Nhân viên và công ty đều có lợi vì cả hai đều được giảm thuế thu nhập, chính xác hơn là được hoãn thuế cho đến khi về hưu.

(1) Đường chân tóc mĩ nhân: đường chân tóc tạo thành hình chữ "m" trên trán, trái phải cân xứng.

(2) Bạch trảm kê được dùng để ví với con trai nhìn yếu ớt như con gái.

(3) Wechat: Một phần mềm tán gẫu phổ biến ở Trung Quốc.

(4) Chỉ những người học rất giỏi.

(5) Trong tiếng Trung, ngôi thứ hai không phân biệt nam nữ.

(6) Chỉ người nghiêm trang, thận trọng, bình tĩnh trước mọi việc.

(7) Thực ra câu gốc là Hoàn béo, Yến gầy, Hoàn là Dương Ngọc Hoàn (Dương Quý Phi); Yến là Triệu Phi Yến. Mỗi người có một vẻ đẹp khác nhau. Triệu Phi Yến có vẻ đẹp mình hạc xương mai, Dương Ngọc Hoàn có vẻ đẹp tròn trịa, đẫy đà.

(8) Học tra: Chỉ những sinh viên học dốt.

(9) Hai câu trong bài Quan thư trong Kinh Thi. Nghĩa là: Đôi chim trống mái sống ở bãi bồi giữa sông cất tiếng kêu lanh lảnh.

(10) Kì thi tiếng Anh dành cho sinh viên đại học ở Trung Quốc.

(11) Chỉ người phụ nữ chỉ có ngoại hình đẹp mà không có đầu óc.
(12) Chỉ chu kì kinh nguyệt. Cách nói vui của dân mạng Trung Quốc.
(13) Tạ Na: Một MC nổi tiếng của đài Hồ Nam.
(14) Cao Viên Viên: Một diễn viên xinh đẹp của Trung Quốc.
(15) MC, nhà sản xuất âm nhạc.
(16) Kênh trung gian thanh toán của các trang thương mại điện tử.
(17) Trong tiếng Trung, "Hi Hi" và "Tịch Tịch" đều phát âm là "Xi Xi".
(18) Ương Ca: loại hình vũ đạo dân gian lưu hành chủ yếu ở vùng nông thôn miền bắc Trung Quốc.
(19) Một phần mềm thiên văn cho biết chính xác những gì bạn thấy khi bạn nhìn lên các vì sao.
(20) Tài khoản weibo có nhiều fans, thường từ 500.000 fans trở lên.
(21) Phiên âm của hai từ này gần giống nhau: Đường (táng) và Đau (téng).
(22) Cháo Loãng: Phiên âm tiếng Hán là "Xi Zhou", đồng âm với "Xi" - Hi, "Zhou" - Châu.
(23) Một trong những món ăn truyền thống nổi tiếng của dân tộc Hán, gồm bốn viên thịt với bốn màu, hương và mùi khác nhau, ngụ ý trong đời người có bốn chuyện đại hỉ là phúc, lộc, thọ, hỉ.
(24) 520 trong tiếng Trung tượng trưng cho câu "Anh yêu em".
(25) Một nhân vật trong phim Tuyệt đỉnh Kungfu của Châu Tinh Trì, xuất hiện với hình ảnh đầu cuốn lô sặc sỡ sắc màu, đanh đá chua ngoa.
(26) Một loại thuốc của Trung Quốc, được làm từ các loại thực vật hoang dã trên cao nguyên Tây Nam, có tác dụng bổ não, bổ cơ, tăng cường sức khỏe.
(27) Tương tự cô Tấm trong quả thị của cổ tích Việt Nam.
(28) Lỗi lập trình làm cho một chương trình hoặc một hệ thống máy tính bị lỗi, cho kết quả sai hoặc đổ vỡ.
(29) Ở Trung Quốc, con gái thường được ví với chiếc áo bông, cũng giống ở ta thường nói "con gái rượu của bố" vậy.
(30) Ca sĩ nổi tiếng Trung Quốc, giám khảo cuộc thi The Voice China, anh thường hỏi thí sinh "Ước mơ của em là gì?". Về chuyện lên trang nhất, đây vốn là một lời nói đùa, mấy lần Uông Phong ra bài hát mới, tuyên bố li hôn hay tỏ tình với bạn gái (Chương Tử Di) thì đều không lên được trang nhất, nên cư dân mạng mới đùa "giúp Uông Phong lên trang nhất".
(31) Nhân vật trong truyền thuyết cổ đại Trung Quốc, chờ chồng suốt mười tám năm.

1. Squat trong tiếng Anh có nghĩa là dáng ngồi xổm hoặc một người rất béo và lùn.
2. Money Flow Index – Chỉ số dòng tiền: xác định cường độ dòng tiền ra vào thị trường trong giai đoạn phân tích
Weibo: Trang mạng xã hội của Trung Quốc, tương tự facebook và twitter.
Con gà luộc: Chỉ những tràng trai gầy gò, da trắng.
Duệ trí: Nhìn xa trông rộng.
Thảo Nê Mã: Có 2 cách hiểu. Một là tên một loại cừu "song sinh" với loài lạc đà không bướu, tên khác là Alpaca. Hai là từ này đồng âm với một câu chửi tục.
Hội địa chất và môi trường Quốc tế.
Tiếng lóng: Bị cắm sừng.
Cờ máy bay: Một trò chơi giống như cá ngựa ở nước ta.
Trích trong tác phẩm "Qua cung Thanh Hoa" của Đỗ Mục.
Chữ "chính" - 正: Chữ bao gồm năm nét, thường được sử dụng để đếm.
Một giống táo ngọt của Trung Quốc.
Một lối diễn cổ truyền của người Trung Quốc, lấy tốc độ làm trọng, thay những mặt nạ khác nhau trong chớp mắt khiến người xem phải trầm trồ.
Trí duệ: Nhìn xa trông rộng.
1. Tác giả có sách bán chạy nhất.
1. Hệ thống dựng bài của một số trang tin điện tử.
1. Nhật ký bằng video.
2. Chụp hình "tự sướng".
1. Hàng giả.
2. Xe máy ba bánh, có mái che.
3. Tương đương hai triệu đồng tiền Việt Nam.
4. Hơn mười bảy triệu đồng.
5. Thịt lợn rán giòn, gần giống với món tóp mỡ.
6. Một ngôn ngữ phổ biến tại Philippines.
1. Hình xăm là dòng chữ "If opportunity doesn't knock, build a door" – "Nếu cơ hội không bao giờ gõ cửa, hãy xây chúng".
2. Onoda: Một quân nhân Nhật Bản từng trốn trong rừng suốt ba thập kỷ sau Thế chiến II. Được đào tạo để trở thành một sĩ quan thông tin kiêm huấn luyện chiến thuật du kích, Onoda được điều tới Lubang, Philippines, vào năm 1944 với mệnh lệnh không bao giờ đầu hàng, không bao giờ tự sát và phải quyết kháng cự tới cùng cho đến khi viện binh tới.

1. Cư dân mạng.
1. “Gót chân Achilles” là một câu ngạn ngữ rất nổi tiếng từ Thần thoại Hy Lạp. Tương truyền rằng khi Achilles được sinh ra đã được tiên tri sẽ chết trong chiến trận. Để giúp sự trường tồn của con, Thetis đã dốc ngược người cậu bé, hai tay giữ bằng gót chân, rồi nhúng cả người cậu vào nước sông Styx, khiến cả người Achilles trở thành mình đồng da sắt, chỉ có gân nơi gót chân là yếu ớt vì không được nhúng nước. Cuối cùng, trong Chiến tranh thành Troy chàng đã bị hoàng tử Paris dùng tên bắn xuyên qua gót chân khiến chàng chết trận.
2. Nhạc thư giãn.
1. John Oswald Sanders (1902-1992): Là giám đốc điều hành của OMF International - tổ chức của những người truyền giáo Tin Lành.
2. John Adams (1735-1826): Phó tổng thống đầu tiên và là Tổng thống thứ hai của Hoa Kỳ.
3. John Quincy Adams (1767-1845): Tổng thống thứ sáu của Hoa Kỳ.
1. Michelangelo (1475-1564): Họa sĩ, kiến trúc sư, nhà điêu khắc nổi tiếng thời kỳ Phục Hưng.
2. Robert Woodrow Wilson (1936): Nhà thiên văn học người Mỹ, người đã đoạt Giải Nobel Vật lý năm 1978.
1. Larry Bielat: Huấn luyện viên, bình luận viên bóng đá người Mỹ.
1. John Wooden (1910-2010): Huấn luyện viên bóng rổ huyền thoại người Mỹ, nổi tiếng với biệt danh “Thầy phù thủy của Westwood”.
1. Charles Sheldon (1857-1946): Thừa tác viên Tin Lành, người đứng đầu phong trào áp dụng đạo đức Kitô giáo vào các vấn đề xã hội trong những năm đầu thế kỷ 20 tại Mỹ.
1. Sandi Patti: Ca sĩ hát nhạc Thánh ca nổi tiếng người Mỹ.
2. Billy Graham: Là mục sư, nhà truyền bá Phúc âm, là một trong những nhà lãnh đạo có nhiều ảnh hưởng nhất của Phong trào Tin Lành thuộc cộng đồng Kháng cách.
3. Max Lucado: Tác giả của hơn 100 cuốn sách bán chạy, với khoảng 80 triệu bản in trên khắp thế giới.
4. Jerry Van Dyke: Diễn viên, nhà viết hài kịch người Mỹ.
1. Dwight L. Moody (1837-1899): Nhà truyền giáo vĩ đại người Mỹ, người sáng lập ra Giáo hội Moody, trường Northfied Mourt Hermon, Viện Kinh Thánh Moody và Nhà xuất bản Moody.

1. Edmund Burke (1729-1797): Chính khách, nhà văn, nhà triết học người Ireland.
1. William Winans (1836-1917): Người sáng lập và lãnh đạo Farmer’s Savings Bank - ngân hàng tiết kiệm dành cho nông dân.
2. Ronald Osborn: Chủ tịch Giáo hội đầu tiên của Giáo hội Kitô giáo (Christian Church).
3. Napoleon Bonaparte (1769-1821): Là Hoàng đế của người Pháp từ năm 1804-1815. Ông là nhà quân sự và chính trị kiệt xuất.
4. William Lloyd George: Nhà báo tự do người Anh. Các bài báo của ông tập trung viết về các vấn đề như nhân quyền và xung đột biên giới.
5. Charles Spurgeon (1834-1892): Là nhà thuyết giáo người Anh, được xem là “Ông hoàng của những nhà thuyết giáo”.
1. John Wesley (1703-1791): Là mục sư, nhà thần học, nhà thuyết giáo người Anh.
1. Earl Nightingale (1921-1989): Nhà văn, diễn giả nổi tiếng người Mỹ.
2. Joel Weldon: Là một trong những diễn giả uy tín nhất Bắc Mỹ.
1. Winston Churchill (1874-1965): Là thủ tướng Anh trong thời kỳ Chiến tranh thế giới thứ hai.
1. Eli Whitney (1765-1825): Nhà phát minh ra máy cán bông người Mỹ.
2. Thomas Edison (1847-1931): Nhà phát minh người Mỹ.
3. Sanuel Morse (1791-1872): Nhà phát minh ra tín hiệu vô tuyến điện và bảng mã hóa ký tự (mã Morse) dùng để truyền thông tin điện báo.
1. Thomas Carlyle (1795-1881): Triết gia người Scotland.
2. Studs Terkel (1912-2008): Nhà văn người Mỹ từng đoạt giải Pulitzer.
1. Helen Keller (1880-1968): Nhà văn, nhà hoạt động xã hội bị mù, điếc người Mỹ.
1. Mark Twain (1835-1910): Nhà văn, tiểu thuyết gia đồng thời là nhà diễn thuyết nổi tiếng của Mỹ.
1. Douglas Steere (1901-1995): Giáo sư triết học người Mỹ.
2. Norman Cousins (1915-1990): Nhà báo, nhà văn và người đấu tranh vì hòa bình người Mỹ.
1. Harvey Mackay: Tác giả sách kinh doanh bán chạy tại Mỹ, tác giả cuốn sách Tự đào giếng trước khi chết khát được Thái Hà Books xuất bản tại Việt Nam.
1. Tryon Edwards (1809-1894): Là nhà thần học người Mỹ, được biết đến nhiều nhất với vai trò là người biên soạn cuốn A Dictionary of Thoughts.

.sup
1. Henry Ward Beecher (1813-1887): Mục sư, nhà cải cách xã hội nổi tiếng cuối thế kỷ 19 ở Mỹ.
1. Eric Hoffer (1902-1983): Triết gia người Mỹ.
1. Orison Swett Marden (1850-1924): Là tiến sĩ y khoa ngoại chỉnh hình, một trong những người khởi xướng và đặt nền móng cho việc phổ biến học thuyết "Nguyên lý của Thành công" ở nước Mỹ đầu thế kỷ 20.
2. Wendell Holmes (1809-1894): Là bác sĩ, giáo sư, giảng viên, và tác giả người Mỹ.
3. Charles Caleb Colton (1780-1832): Là giáo sĩ, nhà văn và nhà sưu tập người Anh, nổi tiếng với những bộ sưu tập đặc biệt và lập dị của mình.
1. Ralph Waldo Emerson (1803-1882): Nhà thơ, triết gia người Mỹ, người đi đầu trong phong trào tự lực cánh sinh và triết lý siêu việt.
1. John Wesley (1703-1791): Là mục sư, nhà thần học, nhà thuyết giáo người Anh.
1. Zig Ziglar (1926-2012): Tác giả, diễn giả người Mỹ.
2. Cyrus H. K. Curtis (1850-1933): Ông chủ của nhiều nhà xuất bản và tạp chí lớn ở Mỹ.
1. Ethel Waters (1896-1977): Nữ diễn viên, ca sĩ người Mỹ.
1. George Washington Carver (1864-1943): Nhà khoa học, nhà phát minh người Mỹ.
1. Francis Bacon (1561-1626): Là nhà triết học, chính khách người Anh. Ông được biết đến là một nhân vật quan trọng của Cách mạng Khoa học và được xem là cha đẻ của Chủ nghĩa duy vật Anh và các ngành khoa học thực nghiệm hiện đại.
1. Mike Murdock: Mục sư, nhà truyền giáo người Mỹ.
2. Henri Frederic Ameil (1821-1881): Nhà thơ, nhà triết học người Thụy Sĩ.
1. Pablo Ruiz Picasso (1881-1973): Họa sĩ, nhà điêu khắc nổi tiếng người Tây Ban Nha. Ông là một trong hai người sáng lập ra trường phái lập thể trong hội họa và điêu khắc.
1. Corrie Ten Boom (1892-1983): Nữ tín đồ Cơ Đốc người Hà Lan, từng cứu giúp rất nhiều nạn nhân Do Thái trong Chiến tranh thế giới thứ hai.
2. Howard Chandler (1873-1952): Họa sĩ nổi tiếng người Mỹ.
1. Theodore Roosevelt (1858-1919): Là tổng thống thứ 26 của Mỹ.
2. Vernon Sanders: Cầu thủ bóng chày người Mỹ.

3. Edwin Louis Cole (1922-2002): Được biết đến nhiều với tên Ed Cole, là người sáng lập ra Christian Men's Network – một tổ chức nhằm giúp đỡ những người đàn ông Kitô hữu.
4. Edgar A. Guest (1881-1959): Nhà thơ sinh ra ở Anh, lớn lên ở Mỹ, được biết đến nhiều với danh hiệu là Nhà thơ dân gian.
1. Phẩm chất và nhân cách tốt đẹp.
2. Một câu thành ngữ cổ của Trung Quốc, ý chỉ những tài năng sớm nở rộ nhưng cũng chóng lụi tàn.
3. Lấy bản thân mình ra để dạy bảo quan trọng hơn nhiều so với việc chỉ dạy bảo bằng lời nói.
4. Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có người kiệt xuất.
5. Sabbath có nghĩa là "Ngày nghỉ ngơi". Là ngày nghỉ ngơi và thờ phụng Thượng đế, là ngày thứ bảy theo đạo Do Thái và ngày chủ nhật theo Cơ đốc giáo.
6. Khi phụng dưỡng, chăm sóc người lớn trong nhà cũng nên nhớ đến những người già không có quan hệ máu thịt với mình; khi nuôi nấng, dạy dỗ con cái trong nhà cũng không nên quên quan tâm đến những đứa trẻ không có quan hệ huyết thống với mình.
7. Đơn vị tiền tệ của Israel.
8. Ý muốn nói từ cuộc sống tiết kiệm, giản dị chuyển sang cuộc sống xa hoa giàu có thì tương đối dễ dàng đơn giản, nhưng đã sống cuộc sống xa hoa giàu có rồi mà chuyển về cuộc sống tiết kiệm thì khá khó khăn.
9. 1 shekel = 100 agorot.
10. Lầu cao vạn trượng đều được xây ở nền đất bằng phẳng, vững chãi.
11. Ở Israel, nhiều cửa sổ của nhà chống đạn được làm bằng sắt.
12. Con trai phải được nuôi trong khó khăn, nghèo khổ.
13. Cụm từ thông dụng tại Trung Quốc, ám chỉ những bậc phụ huynh lúc nào cũng "lượn vù vù" trên đầu con, lo lắng mọi việc từ chân tơ kẽ tóc, bao bọc con quá mức.

Table of Contents